

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · cinquè període · sèrie P · número 109

Ple del Parlament

Sessió 51, segona reunió, dimecres 3 de maig de 2023

Vicepresidència primera en funcions de presidenta,
H. Sra. Alba Vergés i Bosch

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Pregunta al Govern sobre la incorporació de deu mil habitatges de lloguer social a Catalunya 310-00510/13	3
Pregunta al Govern sobre el parc mòbil dels Bombers de la Generalitat 310-00511/13	5
Pregunta al Govern sobre el Pla d'inversions addicionals de reposició d'actius i de modernització del metro 2023-2030 310-00512/13	6
Pregunta al Govern sobre el finançament dels centres educatius que segreguen per sexe 310-00513/13	8
Pregunta al Govern sobre la llei d'igualtat de tracte i no-discriminació 310-00514/13	9
Pregunta al Govern sobre el contingut de dos projectes de real decret sotmesos a consulta pública i llur impacte en els estudis de filologia catalana 310-00515/13	11
Pregunta al Govern sobre les infraestructures viàries 310-00520/13	12
Pregunta al Govern sobre les mesures de lluita contra la sequera 310-00519/13	14
Pregunta al Govern sobre la situació dels centres educatius per a poder afrontar les onades de calor 310-00508/13	16
Pregunta al Govern sobre les constants ocupacions d'immobles 310-00509/13	17
Pregunta al Govern sobre les polítiques per a afrontar la inseguretat 310-00516/13	19
Pregunta al Govern sobre la manca de planificació del Departament d'Educació 310-00517/13	21
Pregunta al Govern sobre la situació de la ramaderia a l'Alt Pirineu 310-00518/13	23

Pregunta al Govern sobre la retallada de la llibertat educativa dels catalans mitjançant l'eliminació dels concerts a l'educació diferenciada 310-00507/13	25
Pregunta al president de la Generalitat sobre la transparència i l'exemplaritat en l'assumpció de responsabilitats polítiques per les incidències durant les proves del procés d'estabilització d'interins 317-00296/13	26
Pregunta al president de la Generalitat sobre la presumpta implicació de membres d'Esquerra Republicana en l'organització d'actes violents del moviment Tsunami Democràtic 317-00290/13	28
Pregunta al president de la Generalitat sobre el model de gestió de l'aigua i el lideratge del Govern per a afrontar la sequera 317-00292/13	30
Pregunta al president de la Generalitat sobre la recuperació de la Llei 11/2020, relativa a la contenció de rendes en els contractes d'arrendament d'habitatge, suspesa pel Tribunal Constitucional 317-00297/13	32
Pregunta al president de la Generalitat sobre si pensa signar el manifest de VOX per unes eleccions lliures, pacífiques i democràtiques 317-00291/13	33
Pregunta al president de la Generalitat sobre la mala gestió del Govern i la manca d'explicacions i decisions davant les incidències durant les proves del procés d'estabilització d'interins 317-00295/13	35
Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures per a afrontar la situació de sequera greu 317-00294/13	37
Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures previstes davant la desorganització, la manca de direcció i el descontrol en l'organització de les proves del procés d'estabilització d'interins 317-00293/13	39
Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions Compliments del pressupost de despeses del Parlament de Catalunya 237-00005/13 i 237-00006/13	41
Projecte de llei de mesures urgents per a la reducció de la temporalitat, de foment de la promoció interna i d'agilització de la cobertura de llocs de treball amb persones funcionàries de carrera 200-00012/13	44
Projecte de llei de creació de la comarca del Lluçanès (continuació) 200-00019/13	59
Declaració de la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya de suport perquè la rumba catalana sigui declarada patrimoni cultural immaterial de la humanitat per la UNESCO 401-00035/13	71
Propostes de reforma 211-00002/13 i 211-00003/13	72
Procediment per a elegir dotze membres del Consell Assessor del Síndic de Greuges per a la Prevenció de la Tortura i d'altres Tractes o Penes Cruels, Inhumans o Degradants 284-00001/12	93
Interpel·lació al Govern sobre l'estat del personal de Justícia 300-00321/13	94
Interpel·lació al Govern sobre l'educació especial 300-00319/13	101
Interpel·lació al Govern sobre el model turístic 300-00322/13	108

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 51.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i un minut. Presideix la vicepresidenta primera en funcions de presidenta, acompanyada de la vicepresidenta segona, el secretari primer, la secretària segona, el secretari tercer i el secretari quart. Assisteixen la Mesa el lletrat major en funcions de secretari general, el lletrat Albert Capelleras González, el lletrat Ramon Torrents Munt i l'oïdora de comptes.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputats, diputades, bon dia a totes i a tots. Reprenem la sessió amb les preguntes al Govern.

Pregunta al Govern sobre la incorporació de deu mil habitatges de lloguer social a Catalunya

310-00510/13

Comencem per la pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la incorporació de deu mil habitatges de lloguer social a Catalunya. Formula la pregunta el diputat Ferran Pedret i Santos, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies. Bon dia, conseller. El seu Govern ha anunciat recentment l'impuls de deu mil habitatges de lloguer social a Catalunya fins l'any 2026. Nosaltres ho celebrem, ens sembla un bon primer pas per començar el camí, per iniciar la compensació a la ciutadania i als ajuntaments per tants anys d'abandonament del Govern de la Generalitat en matèria d'impuls d'habitatge, un impuls que ara han hagut de fer bàsicament els ajuntaments.

Però com el gat escaldat de l'aigua freda fuig, permeti'm que li demani que en la seva resposta vostè s'estengui en concrecions. A les que li esmentaré no té per què limitar-s'hi, però li demanem que almenys faci alguna referència a la localització precisa d'aquests nous habitatges. Vostès han anunciat que estarien en vuitanta-dos municipis. Li demanem, per tant, una concreció més precisa.

També respecte a la periodificació dels treballs d'aquests nous habitatges, quants estaran disponibles el 2023, el 24, el 25 i el 26, i on, si és possible. I després, respecte del calendari d'actuacions previstes i si n'hi ha alguna que ja hagi començat.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre té la paraula el senyor Juli Fernàndez i Olivares, conseller de Territori.

El conseller de Territori (Juli Fernàndez i Olivares)

Moltes gràcies, vicepresidenta. Diputat Pedret, gràcies per la seva pregunta. Miri, el Govern de la Generalitat impulsa deu mil habitatges enguany. I com tots els habitatges que s'impulsen per construir-se, tots tenen un temps d'execució, evidentment. La màgia sap que no existeix.

Per tant, enguany el Govern de la Generalitat impulsa deu mil habitatges i ho fa amb totes les eines que té a la seva disposició. Ho fem a partir de la compra de pisos buits amb l'adquisició de mil habitatges, ho fem a partir de l'exercici del dret de tanteig i retracte amb cinc-cents habitatges, ho fem amb la promoció directa que fa l'Incasòl amb aquesta construcció de 2.155 habitatges, i ho fem a partir dels ajuts a la promoció d'habitatges de lloguer social amb una mica més de cinc mil habitatges.

Em demana que li faci la concreció d'aquests vuitanta-dos municipis. Com a mínim, en un minut o dos minuts i mig és complicat fer tota la concreció, però li puc dir que n'hi ha al Vallès, al Garraf, a Tarragona, a tot el país. Tenim una distribució a tot el país i de ben segur que podrem compartir el detall.

Però crec que el que és important és que puguem fer servir totes les eines –i és el que sempre he dit– al servei de fer que el dret a l'habitatge sigui un dret real i que sigui una actuació continuada, perquè això és el que farà que hi hagi un parc d'habitatge de lloguer permanent i suficient per tal de respondre a les necessitats de la gent.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Ferran Pedret i Santos.

Ferran Pedret i Santos

Bé, li demanava algunes concrecions, hem vist que poques més enllà dels anuncis que ja s'han dut a terme, entenc la limitació del temps, però alguna podria haver provat d'oferir. En qualsevol cas, ara s'hi posen. Bé, creiem nosaltres que haurien d'haver fet més, que podrien fer més.

I per posar-li un punt de referència, Barcelona –el municipi on visc jo– ha impulsat des del 2015 i pels seus propis mitjans quatre mil habitatges, un quaranta per cent del que proposen vostès per al conjunt de Catalunya. N'ha adquirit cinc-cents per tanteig i retracte, el cinquanta per cent del que proposen per a tot Catalunya. En té dos-cents de cedits i calcula poder-ne obtenir tres-cents més de la Sareb. És a dir, també al voltant del cinquanta per cent del que proposen per al conjunt de Catalunya. Ha obtingut 72 milions d'euros de l'Estat per habitatges dins del pla de vint mil habitatges. I té, per posar un exemple d'habitatge dotacional, 1.700 pisos amb serveis per a gent gran.

L'Incasòl, a Barcelona, anuncia dues promocions en lloguer social que estan en fase de projecte, trenta-sis habitatges en total. I la Generalitat hauria d'aportar el seixanta per cent dels pisos de la Taula d'emergència habitacional, n'aporta només el vint-i-quatre per cent. Es pot dir que ens en deuen als barcelonins i barcelonines 1.259 pisos només en aquest concepte. Estic convençut que al conjunt d'ajuntaments de tot color i signe trobarien xifres similars en comparació.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller de Territori.

El conseller de Territori

Senyor Pedret, per a falta de concreció i anuncis que no porten enlloc les que hem escoltat del Govern d'Espanya (*alguns aplaudiments*) que ens diuen que la Sareb vol vendre pisos –que la Sareb vol vendre pisos ho sabem–, que ens diu que hi haurà un finançament i que espero que el concreti, aquest finançament de l'ICO, amb la Generalitat de Catalunya perquè puguem incorporar molts més pisos.

I al respecte del que vostè em planteja de la ciutat de Barcelona, amb l'Ajuntament de Barcelona hi treballem des del moment en què vam agafar la responsabilitat. I el nostre compromís és que dels recursos que destinem, la part que li pertoca a la ciutat de Barcelona sigui per a la ciutat de Barcelona.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el parc mòbil dels Bombers de la Generalitat.

Pregunta al Govern sobre el parc mòbil dels Bombers de la Generalitat
310-00511/13

Formula la pregunta la diputada Judit Alcalá González, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Judit Alcalá González

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia, conseller. Fa uns dies vostè va afirmar que seria un estiu difícil, referint-se a la campanya d'incendis. I al nostre grup parlamentari hi estem d'acord i ho compartim. I ens preocupa molt l'estat del parc mòbil de bombers i bombers: camions de més de quinze anys que no funcionen, camions nous espatllats, retard en reparacions... Un desastre, conseller.

I li pregunto: amb aquestes condicions, pensa que el Cos de Bombers pot fer front als incendis amb seguretat i eficiència?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Joan Ignasi Elena i García, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Joan Ignasi Elena i Garcia)

Gràcies, vicepresidenta. Diputada, diputats. Efectivament, sí, sí, sí, clar. Perquè hem fet un esforç inversor molt important per incorporar nous vehicles i per resoldre moltes deficiències històriques que hi havia en el parc mòbil dels Bombers de la Generalitat de Catalunya.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Judit Alcalá González.

Judit Alcalá González

Bé, conseller. Miri, li detallaré les dades –perquè no sé si vostè les dirà– actualitzades a dia d'avui. Dels 432 camions, entre vehicles d'extinció, bomba rural pesada, vehicles d'aigua, furgons i autoescales, cada dia hi ha una mitjana de trenta camions de baixa, una xifra molt preocupant.

Dels noranta-dos vehicles nous adquirits recentment, de mitjana diària n'hi ha sis o set espatllats, per no parlar del temps que es tarda en arreglar-los, eh?, prop de tres mesos, conseller, aproximadament. Dissabte hi havia trenta-dos vehicles de baixa, dels quals vint-i-vuit són de l'entorn metropolità de Barcelona. La Regió Metropolitana Nord, que abasta noranta-cinc municipis i cobreix 2 milions i mig d'habitants, cada dia té una mitjana de vint-i-quatre vehicles d'aigua avariats. Massa sovint, conseller, els Bombers de Barcelona han d'anar-hi a l'auxili. Aquest és el treball en xarxa que vostè predica, conseller?

Sis autoescales amb més de quinze anys d'antiguitat; tres estan de baixa, però ni una sola de les noves autoescales venen destinades a aquesta regió.

Conseller, amb quins criteris es reparteixen els camions? Criteris operatius? Per pressions? Per amiguisme? Per isòcrones? Per població? Fa temps que ho estem dient: els bombers no poden funcionar de forma només reactiva. Conseller, porta dos anys, les compres les ha fet en el seu mandat i no hem vist depurar responsabilitats amb tots els embolics que té el Cos de Bombers i que ha tingut. Això també és culpa dels ajuntaments o del govern d'Espanya, com sempre diuen? El que li cal és molta més autoexigència, conseller. I, miri, conseller, el Cos de Bombers està a un pas del col·lapse. A un pas. Si necessita ajuda, nosaltres li estenem la mà com sempre, però afanyi's, perquè ja ha estat reprovat pel tema de Mossos.

Conseller, què espera per fer front a la manca de recursos essencials que tenen el Cos de Bombers i bombers per garantir la protecció a la ciutadania? I com solucionarà el tema dels camions espatllats?

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Gràcies, vicepresidenta. Diputada, miri, sí, sí. Hi han molts problemes en el parc mòbil de vehicles del Cos de Bombers. Molts. Perquè hi han vehicles –moltíssims– que tenen trenta i vint anys. I sap com es resol? Invertint, posant-hi recursos. L'any 18-19..., l'any 19 va començar a revertir-se aquesta situació i es van adquirir noranta-dos vehicles. Enguany, en dos anys, hem passat de 60 a 90 milions d'inversió a la direcció general, adquirint aquest any cinquanta vehicles nous... quaranta vehicles nous i cent setanta de nous que arribaran els propers temps, resolent qüestions històriques i endèmiques com el material de manteniment i de protecció dels bombers, els ERAs i tantes altres qüestions que estaven absolutament penjades. Sí, és posant-hi recursos, contractant més bombers, arreglant el manteniment, posant-hi mitjans, canviant la flota, una flota que feia molts anys... Miri, des de que es contracta i s'encarrega un vehicle, des de que es decideix fer, passa molt de temps, perquè malauradament els concessionaris no tenen vehicles de bombers. I, per tant, passa molt temps. I això es fa des del primer dia que hi som i abans ja s'havia començat. I el que ha passat durant molts anys en el Cos de Bombers és que no s'ha invertit. S'ha desinvertit i se l'ha deixat a la UCI. I a mi, per tant, no em sorprèn que em faci aquesta pregunta. Sincerament, no em sorprèn que em faci aquesta pregunta perquè, efectivament, és un problema. És un problema que hem tingut i que estem resolent. El que em sorprèn és que me la faci a mi i no aprofiti l'oportunitat de fer-ho a les reunions del seu grup i preguntar-l'hi al conseller Espadaler, que és qui va deixar a la UCI... (*Aplaudiments i remor de veus.*) Que és qui va deixar a la UCI el Cos de Bombers de la Generalitat de Catalunya.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el pla d'inversions addicionals de reposició d'actius i de modernització del metro 2023-2030. (*Persisteix la remor de veus.*)

Pregunta al Govern sobre el Pla d'inversions addicionals de reposició d'actius i de modernització del metro 2023-2030

310-00512/13

Diputats... Formula la pregunta el diputat Jordi Terrades Santacreu, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Jordi Terrades Santacreu

Gràcies, presidenta. Senyor conseller, la Generalitat és el titular de la infraestructura de la xarxa del ferrocarril metropolità. El metro és el responsable de planificar, de realitzar els projectes, d'executar les actuacions, de noves estacions, de fer la reposició dels actius quan han acabat la seva vida útil... Senyor conseller, ens pot explicar o, més ben dit, es pot comprometre a complir els calendaris que el Govern i el meu grup parlamentari, el Grup Socialistes i Units per Avançar, van acordar per aprovar els pressupostos d'aquest any?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Juli Fernández i Olivares, conseller de Territori.

El conseller de Territori

Gràcies, vicepresidenta. Senyor Terrades, espero que..., vostè deu saber que el Govern està treballant amb Ferrocarrils Metropolitans de Barcelona per tal de tirar endavant tots aquests compromisos.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Jordi Terrades Santacreu.

Jordi Terrades Santacreu

Miri, el metro avui és el mitjà de transport públic més utilitzat: 1 milió i mig de validacions diàries, un vuit per cent més respecte a l'any 2019. Comença a estar al límit de les seves capacitats. Estem preocupats perquè tenim la percepció que els hi costa respectar els calendaris acordats. Hi ha retards en les obres d'accessibilitat d'alguns intercanviadors importants: Espanya, Maragall, Sants, Urquinaona, Verdguer... Parlant de perllongaments, la línia 1, entre el Fondo i Lloreda del Crist, a Badalona, es va acordar que estaria fet el 2027. L'Ajuntament i els veïns i veïnes de Badalona ho reclamen. Pot garantir la data? Perquè és imprescindible perquè aquesta línia inclou el taller estratègic per al manteniment de la flota i per l'ampliació de nous sis trens que es preveuen en aquesta línia.

I parlant de trens, com tenim l'adquisició dels nous trens? No ens consta que s'hagi aprovat l'inici de la licitació dels vint-i-dos nous combois del tram central de la línia 9 del metro. Si aquesta adjudicació de combois no es fa abans de que acabi aquest any 2023, no tindrem els trens per a la posada en servei d'aquest tram prevista a principis del 2018.

Tampoc s'ha iniciat la licitació dels disset nous combois per a l'ampliació de l'oferta a la línia 5, a la línia 1, a la línia 2 i a la línia 4. En aquests moments, en hora punta, en alguns trams les ocupacions dels trens estan per sobre del cent quinze per cent. És necessari, conseller, adjudicar aquests trens per tal de poder absorbir el creixement de demanda. I és el que..., perquè s'espera que en els propers anys, és a dir, l'any 2028, dos milions d'usuaris utilitzin el metro de Barcelona. Conseller, posis les piles i preocupis del que és la seva competència i no desviï l'atenció.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller de Territori.

El conseller de Territori

Gràcies, senyor Terrades, per aquesta intervenció. Devia ser complicat avui poder parlar de tot això.

Miri, el Govern de la Generalitat de Catalunya està treballant amb Ferrocarrils Metropolitans de Barcelona per tenir un pla d'inversions de 848 milions d'euros per tal de poder fer totes aquestes reposicions. I això vostè suposo que ho coneix, perquè qui gestiona Ferrocarrils Metropolitans de Barcelona és del seu grup polític. Per tant, en això estem, i segur, estic convençut que properament podrem presentar-ho públicament. Sap que són inversions en diferents àmbits i en això estem treballant.

Segur que també deu saber que divendres passat l'ATM –dic l'ATM perquè l'ATM és qui compra els trens, qui compra el material mòbil, on Generalitat de Catalunya, Ajuntament de Barcelona i Àrea Metropolitana hi participem amb diferents proporcions– va passar al comitè executiu la compra de nous trens per tal de poder-los posar a disposició i cercar aquest finançament per tal de poder-ho fer possible. Parlant de finançament, espero que vostès, a la llei de mobilitat sostenible, al Congrés, facin alguna cosa perquè, de finançament, el metro sobretot, però també la resta de transport públic, en tingui encara més. Perquè estaria bé que l'Estat encara s'hi posés una mica millor.

I miri, vostè ha dit: «Anem a parlar de trens.» Jo crec que el primer que hauria d'haver fet és demanar disculpes a la gent (*aplaudiments*) en nom del seu grup polític, pel que està patint..., a la gent que està patint a l'R2. Sap per què? –sap per què?

Perquè qui és el titular del servei encara no ha posat cap mesura alternativa. Cap mesura alternativa. I qui ho ha hagut de fer és el Govern de la Generalitat de Catalunya. I sap per què? –sap per què? Doncs perquè nosaltres tenim els interessos de la gent, no els de Renfe o els d'Adif.

Per tant, escolti'm, durant aquest matí hem convocat Renfe i Adif per tal que ens expliquin què pensen fer, com pensen resoldre la situació i quines mesures extraordinàries posaran, perquè la gent del nostre país que agafa el tren el que mereix són solucions. I lliçons d'aquells que fan que hi hagi un caos vuit de cada deu dies, poques.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el finançament dels centres educatius que segreguen per sexe.

Pregunta al Govern sobre el finançament dels centres educatius que segreguen per sexe

310-00513/13

Formula la pregunta la diputada Mònica Palacín i París, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Mònica Palacín i París

Gràcies, vicepresidenta. Per al conjunt de la societat, la segregació escolar té costos, té efectes sobre la convivència i la cohesió social present i futura, i la segregació per raó de sexe no és una excepció. Aquest model educatiu és el que més s'allunya de la realitat de qualsevol societat inclusiva, i no compartim els arguments que afirmen que a l'escola diferenciada l'alumnat aprèn els mateixos valors de convivència que en una escola mixta, o que la manca de competitivitat per sexes dona millors rendiments educatius. No ho compartim perquè aquests aprenentatges topen després amb la realitat al carrer, en l'àmbit laboral, en definitiva, a la societat, on l'alumnat ja no serà entre la falsa protecció de les quatre parets que sosté l'escola que segrega per raó de sexe.

I no ho compartim perquè els centres que separen nens i nenes a les aules no coeduquen, i això va en contra del model d'escola catalana que defensem. Un model que garanteixi la igualtat d'oportunitats, el respecte, la coeducació i, en definitiva, la inclusió social. El nostre país ha de vetllar per oferir a la seva ciutadania la formació necessària per créixer i poder desenvolupar-se com a ciutadà, com a part d'un col·lectiu divers i plural. I a Catalunya el dret a l'educació està garantit, així com el dret a triar el model educatiu.

Sabem que el Departament d'Educació mai ha impedit el dret de les famílies a escollir el model educatiu. De fet, l'oferta del sistema educatiu de Catalunya inclou centres públics, privats i concertats, laics i religiosos, mixtos i segregats per sexe. Però com que estem davant d'un govern ferm, amb les seves conviccions, conviccions que van per lluitar pels drets i llibertats dels i les alumnes per sobre de tot, ha decidit, de manera fonamentada, no finançar amb diners públics les escoles que separen nens i nenes a les aules.

A més, la Generalitat de Catalunya va donar l'oportunitat a les escoles de deixar de fer-ho per voluntat pròpia i així mantenir el finançament. Ara, després d'un camí llarg de lluita per una escola catalana lliure i democràtica, sabem que ha arribat una sentència del TC que avala que el Departament d'Educació pugui decidir no destinar diners públics a finançar centres que segreguen per sexe.

Conseller, com valora aquesta resolució?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Josep González-Cambray, conseller d'Educació.

El conseller d'Educació (Josep González-Cambray)

Gràcies, vicepresidenta. Diputada Palacín, diputats, diputades... Bé, vostè ho explicava molt bé, no finançar amb diner públic les escoles que separen nens i nenes a les aules és una lluita de fa més de vint anys. Fa més de vint anys que hi anem al darrere, que ho estem perseguint, sempre que ha estat Esquerra Republicana de Catalunya al capdavant del Departament d'Educació ho ha perseguit. És una lluita legislativa; vam haver d'incloure a la llei estatal, la LOMLOE, aquest fet. És una lluita política; hi han diversos pronunciaments per part d'aquest Parlament. I hi ha consens social; en una de les darreres preguntes del CEO, el 85,1 per cent està en desacord amb finançar aquestes escoles.

I per primera vegada tenim aval jurídic. Davant d'una demanda de VOX, el Tribunal Constitucional defensa el dret a decidir no finançar aquest model d'escola. I per tant, després de molts anys de lluita, després de fer molt camí, no renovarem el concert de les escoles que separen nens i nenes a les aules. Estem davant de la fi de l'escola d'altres temps. Estem davant de la fi de l'escola en blanc i negre. L'escola és el reflex de la societat, ha de ser sempre el reflex de la societat, i per tant, els nens i nenes han d'aprendre i han de créixer junts dins d'una aula. Els nens i nenes han de viure l'escola com la mateixa vida, mixta, diversa, plural i amb color.

Davant de la sentència del Tribunal Constitucional, nosaltres el que farem serà demanar immediatament retirar les cautelars, que encara tenen dos d'aquestes deu escoles aquest curs, deixarem de finançar, a mesura que s'hagin de renovar els concerts, amb 36 milions d'euros anuals, aquestes escoles que separen nens i nenes a les aules i per tant, després de vint anys de lluita, podem afirmar avui, aquí al Parlament, que no destinarem diner públic a les escoles que separen nens i nenes a les aules.

Prenem decisions amb perseverança, amb confiança, fent que les coses passin. No volem mai més escoles en blanc i negre. Cap diner públic a escoles que segreguen per gènere.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies.

Pregunta al Govern sobre la llei d'igualtat de tracte i no-discriminació

310-00514/13

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la llei d'igualtat de tracte i no-discriminació. Formula la pregunta la diputada Jenn Díaz Ruiz, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies, vicepresidenta. Molt bon dia a tothom. Bon dia, consellera. Bé, doncs, avui volem parlar d'una bona notícia, no només de que aquest Parlament va treballar i va aprovar una llei, la d'igualtat de tracte i no-discriminació, sinó que aquesta llei va obrir la porta a un organisme del Govern del nostre país. Ja sap que parlo de l'Oficina d'Igualtat de Tracte i No-discriminació, que és la materialització d'una llei que ha vingut a garantir drets.

Sabem que la sanció sola no és cap solució, no és transformador. El nostre model no va només a la sanció, perquè sabem que les sancions econòmiques, si no van acompanyades de prevenció i sensibilització, sempre faran curt. No dic cap cosa

nova. Però, alhora, també reconeixem que les sancions envien un missatge a la població.

I aquí va la nostra pregunta, perquè fa uns dies ens llevàvem amb la notícia que l'oficina multava l'autobús transfòbic d'Hazte Oír que fa algunes setmanes intentava passejar pels carrers de la ciutat de Barcelona. El que li volíem proposar és, doncs, que ens parlés d'aquesta oficina, d'aquest organisme, d'aquesta multa i d'aquesta voluntat.

La pregunta és: s'acaba la transfòbia amb una multa? És evident que no. Però cal enviar un missatge al conjunt de la ciutadania respecte a la transfòbia? I és evident que sí.

Tenim un sentiment agredolç, però, amb aquesta pregunta, perquè ens fa contents que el Govern del nostre país tingui un organisme amb capacitat de garantir drets, ens fa contents que aquest Parlament aprovés una llei que garantia drets, però no podem obviar un cert fracàs polític, i crec que amb aquesta pregunta també n'hauríem de parlar.

Perquè fa uns anys, l'autobús d'Hazte Oír rebia el rebuig de gairebé tota la cambra. Avui, Hazte Oír tenen, doncs..., aquests senyors trànsfobs tenen, a banda d'aquest autobús, representació parlamentària, però el veritable fracàs és saber que el discurs d'aquest autobús ja no rep només, doncs, el suport d'una part d'aquesta cambra, sinó que el PSOE i el PSC s'hi han sumat.

És molt greu, i avui no m'agradaria defugir aquesta qüestió, perquè s'ha multat l'autobús d'Hazte Oír, un autobús trànsfob, l'autobús de la ultradreta, però ens fa vergonya i ens fa profundament tristos que dins d'aquest autobús hi podrien ser representats, doncs, socialistes. (*Remor de veus.*) I això és, senzillament, antifeminista.

Per això la pregunta és agredolça. Contentes per la iniciativa de l'oficina i enfadades per com el PSC i el PSOE comparteixen part de l'argumentari.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Tània Verge Mestre, consellera d'Igualtat i Feminismes.

La consellera d'Igualtat i Feminismes (Tània Verge Mestre)

Gràcies, vicepresidenta. Diputada, doncs, efectivament, el 2020, aquest Parlament va decidir per unanimitat, amb la llei d'igualtat de tracte i no-discriminació, que a Catalunya no es tolerarien els discursos d'odi ni tampoc els discursos discriminatoris, i el Departament d'Igualtat i Feminismes és el garant de la implementació d'aquesta llei a través de l'Oficina d'Igualtat de Tracte i No-discriminació.

El novembre passat, davant la circulació d'aquest autobús transfòbic d'Hazte Oír, a instàncies d'una actuació d'ofici de l'oficina, es va procedir a aturar, immobilitzar i escortar l'autobús fora de Barcelona, però va prosseguir l'actuació amb un expedient disciplinari que fa pocs dies, doncs, es resolia amb aquesta sanció de vint mil euros.

Crec que és important subratllar la fonamentació d'aquesta resolució perquè és aquesta funció pedagògica que també poden tenir les sancions. En primer lloc, la llibertat d'expressió no és absoluta, i no ho és perquè és manifestament incompatible amb els discursos d'odi i discriminatoris.

En segon lloc, partint de les lleis antidiscriminatòries d'infància i de la jurisprudència del Tribunal Constitucional i del Tribunal Europeu de Drets Humans, la llibertat d'expressió pot ser restringida de manera legítima i proporcionada quan s'atempti contra la dignitat i es generi un entorn hostil d'un col·lectiu, especialment quan es tracti de col·lectius vulnerabilitzats, com seria el cas de les persones trans.

Especialment també quan hi hagi una necessitat social urgent, com és aquesta creixent normalització d'un discurs excloent que, basat en la desinformació i el prejudici, ataca les persones trans i no-binàries.

I en tercer lloc, encara un altre argument. La campanya pretesament que portaven aquests missatges de l'autobús transfòbic no pretenien generar debat respecte a l'anomenada llei trans, sinó que el que pretenien, precisament, era negar l'existència i la realitat de les persones trans i no-binàries, i amb això, vulnerar el seu dret a la identitat sexual o de gènere, que forma part del dret a la dignitat, del dret al desenvolupament lliure de la persona o del dret a la pròpia imatge.

Per tant, amb aquesta actuació, el que fem des del Govern és reafirmar la posició proactiva que hem assumit davant dels grups antidrets, i és, evidentment, tot un missatge, tot un avís per a navegants, que és que a Catalunya no passaran.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre el contingut de dos projectes de real decret sotmesos a consulta pública i llur impacte en els estudis de filologia catalana.

Pregunta al Govern sobre el contingut de dos projectes de real decret sotmesos a consulta pública i llur impacte en els estudis de filologia catalana

310-00515/13

Formula la pregunta la diputada Irene Aragonès Gràcia, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Irene Aragonès Gràcia

Gràcies, vicepresidenta. Conseller, dies abans del passat Sant Jordi coneixíem que la traducció a l'anglès de *Boulder*, d'Eva Baltasar, havia estat seleccionada entre els candidats de la International Booker Prize, un dels premis literaris més prestigiosos del Regne Unit. I és que quan surt més enllà de les fronteres de l'Estat espanyol, el català és tractat amb una normalitat que a l'Estat espanyol resulta impossible.

Avui, hi ha cent cinquanta universitats de l'exterior amb docència d'estudis catalans. Hi ha institucions de recerca de la llengua, la literatura i la cultura catalana a universitats punteres d'arreu del món, que compten amb càtedres específiques.

L'estudi del català és un àmbit de coneixement de tant prestigi i futur com ho pot ser l'estudi del català, de l'anglès, de l'espanyol... I això, més enllà de les fronteres de l'Estat espanyol, s'entén perfectament. En canvi, fronteres endins, no.

L'Estat espanyol està entestat en menysprear tot allò que no sigui el castellà. L'últim ha estat la possible aprovació de dos projectes de real decret del Ministeri d'Universitats, que regulen, d'una banda, els nous àmbits de coneixement d'adscripció del professorat universitari, i de l'altra, la composició mínima que han de tenir els departaments universitaris per poder-se constituir com a tals.

El primer projecte de decret no inclou un àmbit específic per a la filologia catalana, i el segon decret comet una greu intromissió, no respecta l'autonomia universitària, ja que pretén reduir el nombre de departaments universitaris.

Aquests dos reials decrets de desplegament de la nova llei d'universitat espanyola, la LOSU, suposen una contradicció amb la pròpia normativa del departament, atès que la LOSU estableix en el seu preàmbul que les universitats es configuren com a actors clau de la promoció i el foment de la diversitat i la riquesa lingüística de l'Estat. La diferència? Que el ministre Subirats va haver de negociar la LOSU amb Esquerra, i els decrets de desplegament els ha redactat el ministeri de forma unilateral.

Avui, conseller, ens trobem davant un retrocés històric inacceptable que cal combatre des de totes les posicions possibles. Relegar la filologia catalana a un segon pla

a la universitat és un nou atac a la llengua que no podem permetre. És per això, conseller, que li preguntem quines accions emprendre el seu departament.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Quim Nadal Farreras, conseller de Recerca i Universitats.

El conseller de Recerca i Universitats (Joaquim Nadal i Farreras)

Gràcies, vicepresidenta. Senyora diputada, efectivament, el Govern espanyol ha sotmès a audiència pública fins al dia 28 d'abril passat aquests dos projectes de reial decret. La paradoxa i la contradicció és que el preàmbul dels decrets, com el preàmbul de la llei, proclama l'autonomia universitària. I un té la impressió que, per la via reglamentària i per la via dels decrets, el Govern espanyol el que tracta és de minimitzar i anular la flexibilització i les finestres d'oportunitat que obria la llei orgànica del sistema universitari.

És per això que li responc a la seva pregunta explicant el que ja hem fet i el que farem. Què hem fet fins ara? Com que el tràmit d'audiència pública acabava el dia 28 d'abril, el dia 27 vam presentar les oportunes alegacions contra aquests dos projectes de reial decret que estaven sotmesos a audiència pública. No només això, sinó que vam tractar de concertar amb altres comunitats autònomes, amb departaments de filologia, amb universitats de l'àmbit lingüístic del català o d'altres llengües dins de l'àmbit de l'Estat espanyol, alegacions similars contra el contingut específic d'uns decrets que exclouen llengües específiques, tret de la llengua espanyola.

Més enllà d'això, naturalment, ara dependrà del que sigui la resposta del ministeri. Si la resposta del ministeri és en positiu, haurem acabat aquí. Si no, s'haurà acabat la via del diàleg i començarem la via del recurs. Per tant, estem, encara ara, en la fase del diàleg, i jo vull pensar que el ministre Subirats s'ha trobat amb un *sotto-governo* amb ànim reglamentista que desmenteix el propi esperit de la LOSU i que ell mateix serà capaç de rectificar un contingut que afecta justament la llengua catalana.

Específicament en el sistema dels àmbits de coneixement, mantenir que hi ha un àmbit de *lenguas modernas y sus literaturas* i un de *filologías hispánica, clásicas y del mundo antiguo*, i que no hi hagi cap referència a la filologia catalana ens sembla exclouent i inacceptable. Si no prospera la nostra esmena, ens queda, naturalment, la via del recurs, i anirem fins a les últimes conseqüències.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre les infraestructures viàries.

Pregunta al Govern sobre les infraestructures viàries

310-00520/13

Formula pregunta la diputada Montserrat Vinyets Pagès, del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar.

Montserrat Vinyets Pagès

Bon dia. El dilluns de la setmana passada, membres del seu Govern es reunien a Madrid amb el Ministerio de Transportes, Movilidad y Agenda Urbana per tractar del Quart Cinturó o B-40 o ronda Nord. Sembla ser que ja tenen un acord, diuen uns, o un protocol, que diuen els altres, i que només els hi queden per polir qüestions tècniques i jurídiques. Una expressió sorprenentment coincident entre les dues parts al fer les declaracions de després de la trobada, com si també aquestes declaracions posttrobada fossin part del pacte.

Conseller, li preguntem: a quines qüestions tècniques i jurídiques es refereixen? No deu ser que l'expressió és un subterfugi per dir que no quedi que no complim amb els acords amb Madrid i al mateix temps que tinguem una excusa per amagar la claudicació més enllà de les municipals?

Mirin, a la vida i en la política s'ha de ser clars. Oi que ja tenen tancat l'import, el finançament de l'obra i el traçat? I la titularitat del Quart Cinturó, oi que no ha sigut objecte de discussió que serà de l'Estat? Conseller, li demanem: ens pot explicar avui aquí amb claredat fins on ha arribat l'abast de la derrota?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Juli Fernández Olivares, conseller de Territori.

El conseller de Territori

Bé, bon dia. Gràcies, vicepresidenta. Senyora Vinyets, si hi hagués un acord, el coneixerien, l'hauríem explicat, igual que vam explicar l'acord pressupostari. L'acord pressupostari, en el moment en què hi va ser, el van conèixer, i suposo que vostès coneixen l'abast de l'acord pressupostari.

Jo l'he intentat explicar moltes vegades en aquesta cambra, perquè me l'han preguntat moltes vegades, però és relativament senzill. La literalitat de l'acord diu que es pactarà el projecte de la ronda urbana entre Sabadell, Terrassa i Castellar, la ronda Nord. He dit «ronda urbana» perquè no és una via d'alta capacitat. I, per tant, en aquest sentit és en el que treballem, en el de complir el nostre compromís pressupostari, el compromís que té el Govern, i encara no hi ha un acord signat. Per tant, allà estem treballant per tal de poder arribar a complir amb aquest marc d'acord, ni més enllà ni menys: el que vam acordar.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Montserrat Vinyets Pagès.

Montserrat Vinyets Pagès

Ha quedat clara, la contesta. En qualsevol cas, no ens serveix la gesticulació reprovant la ministra de Transports pel funcionament de rodalies si és precisament amb aquest ministeri amb el que pacten el Quart Cinturó i el prioritzen a l'agenda política, perquè no han aconseguit cap fita en el traspàs de les infraestructures de rodalia i, en canvi, des del seu Govern els estan traspasant al Vallès, els estan traspasant tot l'espai agrari, que quedarà anul·lat per aquest coi d'autovia; autovia Orbital és el nom que té oficialment, que avui té menys sentit que mai.

Perquè, siguem clars, l'element de la mobilitat del Vallès no és el que realment importa. Aquí no es tracta de millorar cap connexió entre Sabadell i Terrassa. El que importa és escriure una pàgina més en l'agenda del *reencuentro*, que passa per dir: «A Catalunya avui es fa el que es decideix des dels despatxos de Madrid, encara que surtin milers de persones a mostrar la seva disconformitat amb el projecte.»

Cada dia, senyor conseller, el Vallès de Pere Quart és més difícil de reconèixer, perquè, a més, som plenament conscients que la cosa no arribarà aquí, que després voldran la infraestructura viària fins a Granollers. Avui els tornem a demanar que abandonin d'una vegada per totes aquest projecte del *desarrollismo*, perquè, si vostès l'abandonen, Madrid no el podrà fer.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller de...

El conseller de Territori

Sí? Sí? Gràcies, vicepresidenta, és que no he sentit Territori, eh? Perdó, per això m'he quedat parat, no per res més.

Diputada Vinyets, l'hi reitero, no hem acordat el Quart Cinturó. Hem acordat la ronda Nord del sistema urbans de Sabadell, Terrassa i Castellar, i en això és en el que treballem. En res més, en això.

Però sí que vostè parlava del Vallès i, per tant, tinc l'oportunitat de poder compartir amb vostè coses que estan passant al Vallès en l'àmbit de la mobilitat i que no hi posem el focus i que segur que compartim, com és les vies «ciclables» entre Castellar i Sabadell o les vies «ciclables» entre Sabadell i Terrassa, curiosament, el mateix espai urbà, que apareguin via «ciclables» per als desplaçaments quotidians i això està passant, la redacció dels projectes està en marxa. O els carrils de bus ràpid entre Castellar i Sabadell o Sabadell i Terrassa, curiosament, altra vegada els mateixos sistemes urbans.

Per tant, incrementar l'oferta de transport públic perquè sigui un transport real, un transport eficaç entre aquestes ciutats. Però en altres llocs del Vallès, també al Vallès Oriental, per exemple, a la riera de Caldes, amb el bus ràpid, a l'eix de la riera de Caldes o –i això segur que ho coneixen perfectament– l'increment de les freqüències a la línia del Vallès, amb trens a Ferrocarrils cada cinc minuts i a Sant Cugat cada dos minuts i mig. Per tant, al Vallès la nostra aposta és el transport públic i és molt més que aquesta ronda Nord.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre les mesures de lluita contra la sequera.

Pregunta al Govern sobre les mesures de lluita contra la sequera

310-00519/13

Formula la pregunta la diputada Lorena Roldán Suárez, del Grup Mixt.

Lorena Roldán Suárez

Muchas gracias, presidenta. *Consellera*, ¿qué valoración hace de la actuación del Gobierno frente a esta crisis de sequía que sufre Cataluña?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Teresa Jordà i Roura, consellera d'Acció Climàtic, Alimentació i Agenda Rural.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural (Teresa Jordà i Roura)

Gràcies, vicepresidenta. Molt bon dia, molt bon dia diputada, doncs estem davant d'una sequera severa, persistent. I d'entrada la primera valoració és, evidentment, que després de dos mesos d'assumir la responsabilitat d'aquest departament, aquest govern va aplicar el pla especial de sequera, un pla que ens ha permès, doncs, poder prolongar l'entrada en excepcionalitat, per exemple, de les conques internes amb més de mig any.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí, gracias, presidenta. Mire, *consellera*, vaya por delante que yo soy fan de las personas optimistas, pero es que lo suyo, pues, ya roza lo fantasioso. Y mire yo se lo voy a decir sin paños calientes: La gestión que ha hecho su gobierno y también en la anterior de la crisis de sequía que sufre Cataluña ha sido y es nefasta. Y prueba de ello es que la propia Comisión Europea les ha expedientado. Pero no solamente eso, hace unas semanas ustedes trajeron aquí un decreto con medidas urgentes para in-

tentar retrasar las restricciones y, sí, lo aprobaron, pero *in extremis* y con promesas que a día de hoy ya podemos constatar que han incumplido.

Luego ustedes también organizaron una cumbre de la sequía, para la cual convocaron también unas reuniones preparatorias previas a las cuales, por cierto, el Partido Popular y otros grupos de esta cámara no fuimos invitados. El partido del consenso y de la pluralidad, una vez más, demostrando que ni una cosa ni la otra; ahora sí, sectarismo, mucho, y falta de realismo, también, y empieza a ser preocupante, *consellera*. Ustedes tienen treinta y tres diputados, no están para hacerse los dignos, la verdad.

Y, mire, de esa cumbre salimos peor de lo que habíamos entrado, constatando el desencuentro y la nula asunción de responsabilidades por su parte. La única estrategia del Govern pasa, una vez más, por echar la culpa a los demás, esta vez a los ayuntamientos y al clima. Tanta cumbre y tanta reunión para eso.

Mire, solamente nos faltó salir de allí con el presidente Aragonès cantando «que llueva, que llueva, la virgen de la Cueva» porque sí, dada su escasa capacidad de acción y liderazgo, o llueve o que Dios nos coja confesados. Hace unos días veía a la señora Forcadell encomendarse a la Moreneta para acabar con la sequía. Y visto lo visto, les tengo que decir que le tengo más fe a la virgen que a ustedes.

Mire, que el clima mediterráneo es seco por definición es algo que ya sabíamos. Además, en 2008 y tuvimos un aviso de lo que podía pasar y ustedes no hicieron absolutamente nada al respecto. Cero euros a los ayuntamientos para mejorar la eficiencia de la red, inversiones paralizadas, infraestructuras que no llegan y el presupuesto del ACA sin ejecutar. Así que, *consellera*, yo le insisto, habrá que ir aprendiendo la danza de la lluvia, porque con ustedes gobernando lo llevamos crudo.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Gràcies, vicepresidenta. Una primera observació: Vostè serà fan de les persones optimistes. Jo ja li ben asseguro que fan seva no ho soc en absolut. Segona constatació: És que em sembla, senyora Roldán, extremadament barroer –extremadament barroer– que el Partit Popular pretengui donar-nos lliçons en aquest cas sobre la gestió de l'aigua, quan vostès, de la mà de l'extrema dreta, no estan fent altra cosa que destruir el parc nacional de Doñana, que és Patrimoni de la Humanitat per la UNESCO. (*Alguns aplaudiments.*) És a dir, lliçons molt poques, senyora Roldán.

Miri, amb dos anys d'aplicació del pla especial de sequera hem aconseguit diverses coses. La primera, com li he dit al principi, portar cent vuitanta hectòmetres més, que això ens ha permès endarrerir l'entrada en excepcionalitat. Evidentment, també no només això, sinó que a través de la dessalinització, a través de la regeneració, a través dels pous de sequera, òbviament, això ens ha fet endarrerir algunes de les mesures d'aquest pla de sequera que està aplicat des de fa més de dos anys.

Però ha anat molt més enllà. A banda de l'aigua regenerada, que també posarem en funcionament ja d'aquí un mes i mig del Rec Comtal, l'acceleració d'altres projectes d'infraestructures; en aquest cas, doncs, l'ampliació de la dessalinitzadora de la Tordera, la de Foix i també, evidentment, les dues ETAPs del Besòs i la regeneració, en aquest cas, de Sant Feliu.

Estem mobilitzant 50 milions justament per l'eficiència en baixa en els ajuntaments i 40 també en l'alta. I sobretot, ara, el que ens ocupa i ens preocupa és atendre com cal un sector imprescindible per a aquest país –òbviament per vostès segur que no, però per nosaltres sí– que és la pagesia.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la situació dels centres educatius per poder afrontar les onades de calor.

Pregunta al Govern sobre la situació dels centres educatius per a poder afrontar les onades de calor

310-00508/13

Formula la pregunta el diputat Jordi Jordan Farnós, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Jordi Jordan Farnós

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia, conseller. Fa dos mesos que vostè va anunciar que es climatitzarien les escoles i els instituts del país de cara al curs vinent, i la veritat és que és sorprenent, perquè no estem davant d'una problemàtica que vinga de nou, sinó que l'any passat, ja, davant de l'onada de calor, al juny, vostè ja es va comprometre a donar una solució a les altes temperatures dins de les aules. Però un any després ja tenim la primera onada de calor del 2023 i la feina, absolutament tota, està per fer.

Cal recordar que a finals del curs passat a moltes de les aules del nostre país es va arribar a trenta graus a les hores de més insolació, unes temperatures a què amb la llei a la mà no s'hauria de treballar. I va ser llavors quan a vostè se li va ocórrer una solució que sembla un acudit de mal gust: ventiladors a les aules. Però és que ni això han fet, perquè aquests ventiladors ni tan sols han arribat als centres educatius que ho han sol·licitat. De fet, el que va acabar passant és que vam haver de veure com van ser els docents, els treballadors dels centres, els pares i les mares qui amb la seua butxaca van haver de pagar, no?, aquests ventiladors.

Per això, li pregunto si aquest final de curs o si al principi del proper tornarem a veure pares i mares comprant ventiladors que el Departament d'Educació no proporciona.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Josep González-Cambray, conseller d'Educació.

El conseller d'Educació

Bé; gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades... Diputat Jordan, gràcies per la pregunta. Vostè ho explicava molt bé. Estem davant d'un canvi climàtic i estem davant d'onades de calor amb pics de temperatures extremes. I les escoles, els instituts i els centres educatius d'aquest país no estan preparats. I, per tant, és un tema que és evident que no es pot resoldre d'un dia per l'altre, però que estem portant a terme actuacions ja des de fa dos-tres anys; actuacions dins del marc d'un pla d'adequació dels centres educatius al canvi climàtic, actuacions a curt, a mitjà i a llarg termini.

Permetin-me que destaqui, entre altres actuacions –ho estem fent amb els ajuntaments–, transformacions de patis amb tendals i fonts d'aigua i altres elements; estem millorant els envoltupants, la renovació de finestres, els aïllaments tèrmics, les cobertes; estem fent un React a 294 centres educatius de més de 100 milions d'euros, millorant ventilacions, també com a mesura puntual els ventiladors, i protectors solars de façanes.

Però hem vist que això no és suficient i, per tant, com que no és suficient, a la rèplica li ampliaré la informació.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Jordi Jordan Farnós.

Jordi Jordan Farnós

Gràcies, conseller. Sap què passa? Que les famílies i la comunitat docent estan molt cansades de esta manera de fer de la seua conselleria, d'anunciar a bombo i plateret sense explicar com es farà ni com es concreta.

I també aquests últims dies hem vist, no?, que vostè ha dit que autoritzaria els ajuntaments a actuar a les escoles. Però és que això és fals, perquè realment els ajuntaments, sols, ja fa temps que hi estan actuant. Si tenim biblioteques climatitzades, que en molts casos serveixen de refugi climàtic, com no hem de tenir totes les aules en les mateixes condicions, que és allà on estan els alumnes durant més temps?

En definitiva, senyor conseller, li demanem que sigui més seriós, que apliqui una planificació ecològica a les escoles i que actuï de manera urgent en el context de canvi climàtic per a protegir els nostres alumnes més enllà de les seues paraules.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies. Per respondre, té la paraula el conseller d'Educació.

El conseller d'Educació

(Pausa.) No. Ara? (Pausa.) Sí. Bé, doncs gràcies. Diputat Jordan, l'hi deia, no n'hi ha prou amb el que estem fent fins ara, per tant el Departament d'Educació dona resposta a aquesta demanda dels centres educatius, dona resposta també a la demanda de molts ajuntaments del país, i ho farem amb criteris de sostenibilitat, ho farem acompanyant la instal·lació de plaques fotovoltaiques. El Departament d'Educació canviem la política històrica pel que fa a les instal·lacions d'aires condicionats. I, per tant, començarem a climatitzar alguns espais comuns dels centres educatius per fer front a aquestes onades de calor.

De fet, a dia d'avui, dels 2.500 edificis públics, 2.500 escoles, instituts i centres educatius públics, 539 ja tenen aires condicionats en alguns d'aquests espais comuns on podrien donar resposta i on podrien, doncs, en moments d'onades de calor, compensar aquestes altes temperatures. Són aires posats, en bona part, pels ajuntaments, pels mateixos instituts, i fins i tot per les AFAs.

Per tant, en les properes setmanes des del Departament d'Educació instal·larem els primers cent centres amb aires condicionats en alguns dels espais. Ho farem prioritzant edificis en funció de les zones climàtiques, de les característiques arquitectòniques, de l'antiguitat. Ho farem també tenint en compte l'alumnat més sensible –llars d'infants i centres d'educació especial–, i facilitarem, tal com vostè deia, i acompanyarem els ajuntaments, sota el principi de cooperació, que sol·licitin climatitzar espais comuns en centres de la seva titularitat patrimonial. Més de cinquanta ajuntaments han sol·licitat fer-ho, més de cinquanta ajuntaments ens han dit que ho faran, entre ells, Barcelona, Hospitalet, el Prat, Torres de Segre i Sitges.

No ho farem d'un dia per l'altre, però estem ocupats i preocupats per adequar els centres educatius a les altes temperatures.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre les constants ocupacions d'immobles.

Pregunta al Govern sobre les constants ocupacions d'immobles

310-00509/13

Formula la pregunta la diputada Anna Grau Arias, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Anna Grau Arias

Què pensa fer el Govern davant les constants i violentes ocupacions d'immobles com El Kubo i La Ruïna a la plaça de la Bonanova de Barcelona?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Carles Campuzano i Canadés, conseller de Drets Socials.

El conseller de Drets Socials (Carles Campuzano i Canadés)

Senyora vicepresidenta... El Govern està absolutament compromès contra les ocupacions incíviques i, amb la mateixa intensitat, també, amb la garantia del dret a l'habitatge a les famílies més vulnerables.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Bueno, la política catalana es un solar abandonado y un pantano vacío, un páramo irresponsable. No hay emergencia lo bastante grande para hacerles a ustedes reaccionar. Ni pandemias, ni sequías, ni crisis del alquiler, ni vivir bajo el terror de ocupas y desocupas. Que tanto monta, monta tanto, porque cada vez son más los aprovechados que viven, y que viven muy bien, a costa del terror de propietarios y vecinos.

Yo ya no sé cómo decirlo: la ocupación es delito; no hay ninguna ocupación que no sea delito, un delito violento. La ocupación no puede aguantarse ni un minuto más. No digamos hacerle la ola con la infame ley de vivienda de Pedro Sánchez y de unos cuantos partidos representados en esta cámara.

Y ya basta basta basta de hacer como que la ocupación es progresista y llamarlos fachas a los que nos oponemos a ella, a los únicos que hace años que nos oponemos a ella reiteradamente y seriamente, que hemos prometido que iremos todos los martes a las ocho a la Bonanova hasta que desalojen El Kubo y La Ruïna. Y ya les juro que iremos y que iré. Como les recuerdo que invité a ir también a todos y cada uno de los candidatos a la alcaldía de Barcelona, por carta –por carta. Allí cada cual, con su responsabilidad, incluido usted, señor Campuzano, que parece que le toca comerse todos los marrones.

A ver cómo me explica usted la crisis de vivienda y de ocupación en toda Cataluña, y también que los Mossos d'Esquadra no aparezcan cuando los vecinos de la Bonanova piden auxilio, sin necesidad de que vayamos nosotros. Si para que ustedes movilicen a la policía y den la cara, nosotros nos la tenemos que partir, pues muy bien, pues nos la partiremos. Ayer en la Meridiana, hoy en la Bonanova, donde pienso, pensamos volver el próximo martes, también a las 20.

Y, por cierto, invito a ir conmigo, con nosotros, no solo a los candidatos a la alcaldía de Barcelona, sino a todos y cada uno de los diputados de este Parlament. Hoy les llegará la carta.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller de Drets Socials.

El conseller de Drets Socials

Gràcies, senyora vicepresidenta. Senyora Grau, miri, estic inevitablement dut a contribuir, a participar en la seva campanya electoral, suposo que com a figurant. Vostè n'és la protagonista, de l'espot que acaba de protagonitzar, i suposo que el veurem penjat a les xarxes ben aviat.

En qualsevol cas, li recordo que tenim una nova llei, la 1/23, aprovada amb els seus vots, que ens dota de més mitjans per lluitar contra les ocupacions incíviques

quan hi ha inactivitat dels propietaris. Esperem que aquesta llei tingui el seu recorregut.

Dos. El Departament d'Interior ha creat la Unitat Central d'Intervenció en Conflictes d'Habitatge. Pionera. Actua en el conjunt del país. Ens ha de permetre una actuació més eficaç. I sembla que les xifres ens acompanyen.

Tercera. El Departament d'Interior ha posat en marxa un nou protocol de desnonaments, amb el suport del Departament de Justícia i de Drets Socials, que pretén protegir les famílies més vulnerables, les famílies amb nens petits i amb persones dependents.

Vostè focalitza el problema en les ocupacions incíviques. Tenim un marc legal, depèn dels jutges, els Mossos actuen. Em deia el conseller d'Interior que la seva gent ahir va felicitar l'actuació dels Mossos. Però vostè sap que el principal problema de l'habitatge a Barcelona no és pas aquest d'aquí; és: les famílies que són expulsades d'aquesta ciutat. I aquí hi ha el compromís de la conselleria de Territori: 562 milions d'inversions en polítiques d'habitatge. I una nova llei de «vivenda» al Congrés, que vostès no han votat, que dona més instruments per construir polítiques d'habitatge, que ens ha de permetre fomentar el lloguer i controlar els preus del lloguer.

Senyora Grau, vostès contraposen el dret de les famílies sense sostre al dret de..., al propi domicili. I estan practicant el populisme. Vostè ahir va participar en una manifestació que només s'explica perquè vostè està en campanya electoral, però té el risc que la seva irrellevància política els porti a esdevenir un grup antisistema. Vigili les qüestions que... *(La vicepresidenta primera en funcions de presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre les polítiques per afrontar la inseguretat.

Pregunta al Govern sobre les polítiques per a afrontar la inseguretat

310-00516/13

Formula la pregunta el diputat Josep Rius i Alcaraz, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Josep Rius i Alcaraz

Bon dia, presidenta. Bon dia, vicepresidenta. Bon dia, conseller. El passat 24 de febrer el consell plenari de l'Ajuntament de Barcelona va aprovar una iniciativa del Grup de Junts per Catalunya que suposava la reprovació de l'alcalde Colau i el seu Govern, juntament amb el PSC, pel fracàs de les polítiques de seguretat a Barcelona.

A banda de reprovar l'alcalde Colau i constatar el fracàs de les polítiques de seguretat a Barcelona, aquesta iniciativa també instava el Govern municipal a accelerar les negociacions amb el Departament d'Interior per avançar en els acords que han de permetre una major presència de Mossos d'Esquadra a la capital de Catalunya i una major coordinació d'aquests amb la Guàrdia Urbana.

En aquest sentit, ens agradaria saber quines accions ha dut a terme el Departament d'Interior, en coordinació amb l'ajuntament, per millorar la seguretat a Barcelona.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Joan Ignasi Elena Garcia, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Gràcies, vicepresidenta. Gràcies, diputat. Bàsicament, són les que es celebren en el marc de la junta local de seguretat de Barcelona, i són en ordre a incrementar la presència del Cos de Mossos d'Esquadra a la ciutat de Barcelona, i, en conseqüència, com a derivada de la major presència a la ciutat de Barcelona, garanteix, doncs, també una major coordinació amb la Guàrdia Urbana de Barcelona.

A més a més, una aposta d'inversió, també. En aquests moments, la comissaria de Sant Martí, doncs, estarà en obres, amb una inversió de 23 milions. Ahir, justament, es va inaugurar la nova oficina d'atenció ciutadana al carrer Pau Claris, en col·laboració amb la Guàrdia Urbana de Barcelona; accions que van dirigides a un acotar..., en el marc d'una policia de proximitat, que és el camí em sembla que ha de seguir la Policia de Catalunya en col·laboració amb les policies locals.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Josep Rius i Alcaraz.

Josep Rius i Alcaraz

Conseller, com diu el regidor de Junts, Jordi Martí Galbis, el debat sobre la seguretat, el civisme i la convivència no és nou ni oportunista; és un debat vigent i que suposa el primer problema de Barcelona per al vint-i-cinc per cent de la ciutadania, segons el darrer baròmetre de l'ajuntament. En una altra enquesta de finals de l'any passat, es constata que el vuitanta-dos per cent consideren que la ciutat és cada cop més insegura.

Conseller, ho diuen les dades, baròmetres i enquestes. Però malauradament estem davant d'una d'aquelles situacions que no caldria fer enquestes, perquè aquest és un clam per a la majoria de barcelonins i barcelonines. Barcelona és insegura i és per culpa de la mala gestió duta a terme per l'alcaldeessa Colau, pel PSC, com a soci de govern i responsable de seguretat a l'ajuntament, i també pel Departament d'Interior.

Fer política és guanyar eleccions i conformar majories per a governar, però sobretot és complir els pactes, ser diligent i donar resposta a les necessitats de la ciutadania, en matèria de seguretat, sens dubte, però també en matèria d'oposicions o de sequera, davant el caos i la mala gestió d'aquestes darreres setmanes.

Miri, estic segur que estarà d'acord amb mi. Per fer gestió pública cal lideratge, equip i projecte. Això és el que va fer l'alcalde Trias..., i el conseller Font quan va ser tinent d'alcalde de Seguretat a Barcelona. Quan Trias va deixar de ser alcalde, només un tres per cent de la població pensava que teníem un problema de seguretat a Barcelona, i ara és del vint-i-cinc per cent.

Seria injust si el responsabilitzés directament a vostè d'aquesta situació. I no ho faré. Però entendre que em sembla difícil de justificar que el seu partit hagi donat suport a la mala gestió de l'alcaldeessa Colau, malgrat tots els perjudicis que ha originat als barcelonins i barcelonines.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Gràcies, vicepresidenta. Diputat, entendre que, en el marc de debats que es produeixen al Ple de l'Ajuntament de Barcelona i que corresponen fonamentalment allà, jo no hi entri. El que sí que puc dir és que la ciutat de Barcelona, com totes les ciutats del país, té problemes de seguretat, però són eminentment... El nostre és eminentment un país segur, amb dificultats, amb problemes i que necessita que ens en ocupem, diguem-ne, d'aquests problemes.

I, per això, hem de treballar per una policia, per una policia de la Generalitat, per Mossos d'Esquadra, més forta, més potent, més tecnificada, amb més informació,

amb més capacitat d'intervenir, amb més capacitat d'investigar i de tenir informació al servei, justament, de la seguretat.

També amb més agents, no? I, en aquest sentit, doncs, el creixement que estem promovent fins a arribar als 22.000 efectius amb la contractació anual de vuit-cents, que després permeten, doncs, aquestes polítiques de proximitat que costen, que passen, que coneixen el territori.

També amb comissaries de proximitat, que em sembla que és el pas nou que ha de fer el cos de Mossos d'Esquadra per arribar al conjunt de territori. I després per seguir consolidant Mossos d'Esquadra com la policia integral de Catalunya per terra, amb més presència, més efectius; per mar, també amb el desplegament de la policia marítima; per l'aire, perquè és aquest el futur, per a la investigació..., dels drons al servei de la investigació i de la informació.

I també el nou repte que tenim, que és la ciberdelinqüència. En aquest sentit, doncs, la creació de la nova comissaria de ciberseguretat al Cos de Mossos d'Esquadra. Estic segur que en aquest concepte de policia integral de Catalunya fins a les últimes conseqüències, compartim projecte.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la manca de planificació del Departament d'Educació.

Pregunta al Govern sobre la manca de planificació del Departament d'Educació

310-00517/13

Formula la pregunta la diputada Judith Toronjo Nofuentes, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Judith Toronjo Nofuentes

Bon dia, conseller. Creu que la seva gestió és transformadora després de dos anys al capdavant de la conselleria?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Josep González-Cambray, conseller d'Educació.

El conseller d'Educació

Bé; doncs, gràcies, diputada, per la pregunta. En tot cas, que ho cregui jo o no, no té massa rellevància, el que és important són els fets, el que és més important és el que fem que passi. I el que és més important és que el que fem és gratuït de l'infantil 2 per a les famílies –això és política transformadora–, menys nens i nenes per aula, lluitem contra la segregació amb acompanyament econòmic des del primer alumne, nous currículums als centres educatius, no renovem els concerts de les escoles que separen nens i nenes a les aules, aposta com mai s'havia fet per la formació professional i moltes altres polítiques d'acompanyament als mestres. I això són polítiques transformadores.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Judith Toronjo Nofuentes.

Judith Toronjo Nofuentes

La següent pregunta hauria de ser si aquesta transformació és cap a bé o cap a malament. De moment, tot apunta que és sense previsió i amb una manca de planificació i de responsabilitats. I avui podríem posar molts exemples. Podríem parlar de formació professional, d'abandonament escolar, d'oposicions, del xec de cent euros,

del tancament d'escoles bressol, o inclús de la voluntat del ministeri d'atacar els àmbits de coneixement dels estudis de filologia catalana, que no només afecta l'àmbit de recerca i universitats, sinó també l'àmbit educatiu, amb els greuges que pot suposar perquè un docent formi els nostres alumnes sense els coneixements específics de la matèria de català, gràcies, ni més ni menys, que a l'aprovació que vostès van fer de la LOSU i de la que no assumeixen les responsabilitats, malgrat que Junts per Catalunya els va advertir.

Però en un llarg etcètera, deixi que avui em centri en dos casos concrets que afecten de manera immediata des del poble més petit fins a la ciutat més gran, i és que fa molt pocs dies coneixíem que el departament només havia realitzat l'enviament de ventiladors a un quatre per cent de les escoles del país per revertir aquest impacte de les temperatures elevades.

Com pot ser, conseller, que tinguem aquesta notícia la mateixa setmana que el propi Departament de Salut havia avançat fins a un mes i mig l'operatiu contra aquestes onades de calor? De fet, el seu departament, Educació, va anunciar el mes de setembre la compra d'aquests ventiladors i veiem ara, vuit mesos després, que les solucions arriben tard, arriben malament i calen actuacions adaptades a cadascun dels centres i, evidentment, també un pla d'emergència.

Però això no és tot. I és que aquesta setmana també hem constatat la desesperació d'alumnes i docents davant la falta de substitucions per cobrir vacants, que en molts casos són d'assignatures troncal que poden afectar les proves d'accés a la universitat, el que vol dir trimestres sense substitucions en algunes matèries, el professorat cada vegada més al límit.

I poc ajudaran mesures anunciades com l'obligació als interins de triar plaça per comarca i no per municipi si tenim en compte el territori i, evidentment, la manca de transport públic en alguns punts del país i, evidentment, també la necessitat de transport privat.

Per tant, conseller, per enèsima vegada, li demanem que deixi córrer aquestes *performances*, aquests anuncis i transformacions a què tant ens té acostumats i vetlli d'una vegada per totes pel correcte funcionament.

Des de Junts hi estem compromesos, per aquest motiu vam demanar el Ple monogràfic de joventut. I li recordem que mai el departament havia tingut tants recursos i, a la vegada, la comunitat educativa tant en contra.

Per tant, escolti, dialogui i planifiqui d'una vegada per totes.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el conseller d'Educació.

El conseller d'Educació

Gràcies, vicepresidenta. Bé, vostè posava en dubte si les transformacions eren bones o no. De tot el que anem fent al sistema educatiu que no s'havia fet fins ara, de tot el que anem fent al sistema educatiu que tot és donar resposta a reivindicacions històriques de la comunitat educativa, vostè s'hauria de fer una pregunta, i és si cadascuna d'aquestes transformacions és bona per a l'alumnat. No en trobarà cap que no sigui bona per a l'alumnat i no en trobarà cap que no arribi per estructurar-se al sistema educatiu i que impliqui l'arribada de més recursos al sistema.

De fet, estem davant del moment en el que no tenim més alumnes que mai, però sí que tenim més mestres que mai. I, per tant, els recursos són necessaris i cal anar incrementant aquests recursos. I això és el que fem. Això és el que fem tots aquests darrers anys de legislatura, intentant revertir moltes retallades que venen de quan vostès governaven i intentant revertir la part de drets laborals, de condicions laborals i també, sobretot, de polítiques i transformacions educatives de molts programes, com els plans educatius d'entorn, que vostès van deixar de finançar i nosaltres financem. I així en tenim molts, d'exemples.

Feia referència, si em permet, a alguns temes puntuals. El primer, feia referència a l'abandonament. El que deia abans, transformació, primera vegada després d'una reivindicació històrica, primera vegada que compartim les dades amb els ajuntaments. Ha de ser molt difícil criticar això, molt. Ha de ser molt difícil quan tots els ajuntaments ho demanen durant anys i anys i anys, arribem nosaltres i ho fem possible.

Manca de professors. Pel que fa a la manca de professors, nosaltres tenim una situació que afecta molts països. És cert que hem incorporat 6.800 mestres i professorat al sistema educatiu, 3.500 aquest mes de gener. I, per tant, actualment les places que queden per cobrir no arriben a l'u per cent i el que fem és flexibilitzar els criteris davant d'un marc i un entorn de manca –que passa a tot arreu– d'algunes especialitats concretes, estem flexibilitzant tots els criteris per cobrir aquestes vacants.

Vostè també feia referència... Bé, em quedaré sense temps. En tot cas, totes les polítiques que fem, el que li deia abans, són bones per a l'alumnat, sempre al costat de la comunitat educativa.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la situació de la ramaderia a l'Alt Pirineu.

Pregunta al Govern sobre la situació de la ramaderia a l'Alt Pirineu

310-00518/13

Formula la pregunta la diputada Jeannine Abella i Chica, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Jeannine Abella i Chica

Molt bon dia a tothom. Consellera, en algunes zones del Pirineu hi ha una sobrepoblació d'ungulats. Des de Junts per Catalunya avui l'hi volem preguntar. Per una banda, Catalunya al gener va ser declarada espai lliure de tuberculosi bovina. Si un animal surt positiu, com ja era el cas de les ovelles, cal fer un buit sanitari a l'explo-tació. Que siguem espai lliure de tuberculina és una bona notícia i les mesures sanitàries venen determinades. La fita assolida és gràcies a la bona feina dels ramaders. Però com ja comença a ser habitual, el que uns es guanyen amb esforç, el Govern s'ho deixa perdre. Com s'explica que el bestiar pugi sanejat a les muntanyes i en baixi positiu? Creieu que hi té alguna cosa a veure el fet que pasturin als mateixos prats on van cérvols, daines i cabirols? Com controlen l'expansió d'aquesta malaltia en els animals salvatges?

I, per una altra banda, la població d'ossos al Pirineu: cada cop són més i la seva zona de presència s'ha ampliat. Cada vegada que un ramader es troba amb l'atac d'un os, el disgust és triple. Primer, pel fet de perdre un o diversos animals: no és el que costa l'animal en si, sinó tornar-ne a tindre un de les mateixes característiques. Segon, perquè se senten qüestionats. Per no parlar de les ocasions en què hi ha salts al buit i no es pot considerar un atac. I tercer, pel cobrament: tard i malament. Tenim els mitjans. Cada cop que els Agents Rurals certifiquen un atac de l'os, el cobrament hauria de ser automàtic. Els ramaders ja no es plantegen si volen o no l'os. Accepten que és una realitat. El que no podem tolerar és que l'hagin de mantindre. Conselle-ra, cal actualitzar la taula d'indemnitzacions i ampliar la zona de presència de l'os. No s'ha controlat com és degut i abasta més territori del que s'ha declarat en dades oficials. El departament diu que els canvis són un procés llarg. Des de Junts per Catalunya pensem que cal accelerar-los perquè és urgent.

Que me'n pot dir, de tot plegat?

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la senyora Teresa Jordà i Roura, consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Gràcies, vicepresidenta. Gràcies, diputada. De fet, avui diré que és la primera vegada que parlem de ramaderia extensiva en el Ple del Parlament i val a dir que ho celebro, eh? Un sector, òbviament, que també en aquest context de sequera pateix i pateix molt, però que sens dubte serem al seu costat.

Abans de parlar-li de fauna salvatge, deixi'm fer una consideració, perquè també més o menys n'ha parlat, respecte a la càrrega ramadera obligatòria que en aquests moments hi ha justament pel cobrament d'ajudes pel que fa a la ramaderia extensiva. I aquí entrem a la política agrària comuna. Vostè sap, perquè ho hem explicat en més d'una ocasió, que en aquest cas el departament, al costat de les organitzacions agràries, varem aconseguir un acord històric, bàsicament pel que fa, en aquest cas, al pla estratègic de la nova política agrària comuna. Aquest pla estratègic el volíem únic per a Catalunya, perquè és obvi que la realitat de Catalunya no és la mateixa pel que fa a ramaderia extensiva, que és el cas que ens ocupa, que a Extremadura o que a Andalusia, òbviament. Això no va ser possible. I això ha obligat, perquè l'Estat ho ha volgut així, el Ministeri ho ha volgut així, que només hi hagi un pla estratègic, d'acord? Però bé, dit això, el que fem és flexibilitzar en aquest cas la PAC, justament agafant-nos al tema de la sequera, i abaixarem la càrrega ramadera. I això és important també, justament, per la primera part de la seva pregunta.

Pel que fa a la fauna salvatge, aquesta és una problemàtica que fa temps que dura. De fet, ha aflluixat perquè en aquest sentit jo crec que hem millorat moltíssim la gestió, però és una de les coses que ens ha permès, el fet de que al departament tinguem les polítiques mediambientals també en aquest cas al costat de les agrícoles, ens ha permès de ben segur que les problemàtiques que afecten la ramaderia puguin ser enteses d'una altra manera. En aquest sentit, aquest Govern, justament aquesta legislatura, no hem obert l'entrada de cap espècie més de les que ja hi havia. És evident que l'eficiència pot millorar-se. Jo crec que hem millorat moltíssim, no només pel que fa a l'os i a la ramaderia extensiva, ho hem fet també amb altres espècies, és sobradament conegut: el conill, el cabirol, el porc senglar. Però, en qualsevol cas, el ramader és indiscutible que davant d'un atac de fauna salvatge ha de ser compensat i ho ha de ser de manera immediata. En això estem treballant i crec que anem pel bon camí.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Jeannine Abella i Chica.

Jeannine Abella i Chica

Ja coneixem el pla de ramaderia extensiva. Li he preguntat sobre l'os: pensa actualitzar les taules d'indemnitzacions i reconèixer que està més enllà de lo declarat? Els pagesos i ramaders estan cansats de posar sembrats i bestiar a disposició de la fauna salvatge. Aquesta no és la seua feina. I vostè sap que no és l'únic problema que tenen. Així que faci el favor d'ajudar-los perquè ells, els nostres pagesos i ramaders, també estan en perill d'extinció.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula la consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural.

La consellera d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Diputada, li he dit que estem, evidentment, actualitzant i treballant, però li recordo també que aquesta introducció de l'os desordenada es va fer la passada legislatura amb el conseller Damià Calvet.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al Govern a respondre oralment en el Ple sobre la retallada de la llibertat educativa dels catalans mitjançant l'eliminació dels concerts a l'educació diferenciada.

Pregunta al Govern sobre la retallada de la llibertat educativa dels catalans mitjançant l'eliminació dels concerts a l'educació diferenciada

310-00507/13

Formula la pregunta el diputat Manuel Jesús Acosta Elías, del Grup Parlamentari de VOX.

Manuel Jesús Acosta Elías

Buenos días, señor González. ¿Por qué está usted tan obsesionado en recortar la libertad educativa de las familias estrangulando la educación diferenciada mediante la retirada, la eliminación del concierto?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor Josep González-Cambray, conseller d'Educació.

El conseller d'Educació

Bon dia, diputat Acosta. Nosaltres, com a govern republicà, pel que estem ocupats i preocupats és perquè totes les nostres decisions vagin orientades a la igualtat d'oportunitats, l'equitat i la cohesió social. I, per tant, com a govern republicà, a les escoles catalanes, cap tipus de discriminació. Cap tipus de discriminació per cap motiu: ni per origen ni per llengua ni per gènere ni per res.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Señor González, con su mirada en blanco y negro del sistema educativo catalán (*remor de veus*), pretende imponer un modelo educativo totalitario, monolítico, basado única y exclusivamente en una escuela pública, mixta y laica, ahogando la concertada, especialmente la diferenciada, la religiosa y también la especial. Doce colegios concertados han tenido que cerrar en los últimos dos cursos.

Su ceguera ideológica le impide reconocer que el modelo de educación diferenciada es tan válido como los demás que reconocen nuestro ordenamiento jurídico, por mucho que use constantemente, de manera tendenciosa, usted, el término peyorativo, delictivo, de «segregadora». ¿Por qué se empeña en cancelar la educación diferenciada? Está arraigada en más de veinte países de los cinco continentes; países, por cierto, nada sospechosos de restringir los derechos de las personas por razón de su sexo, como pueden ser Inglaterra, Estados Unidos, Nueva Zelanda, Australia y Japón.

Existe la escuela diferenciada en todo el mundo, bajo la forma de pública, privada, concertada, laica o religiosa. ¿Acaso, señor González, le molesta a usted que la OCDE haya concedido en el año 2021 el premio PISA al primer colegio, al mejor colegio de España, al Colegio Fuenllana de educación diferenciada?

Lo que le debería preocupar a usted y molestar es que su modelo de escuela catalana en blanco y negro, como le he dicho, es lamentable. Los últimos resultados

de las pruebas PISA son catastróficos, los de las competencias básicas, los peores de todo el registro histórico, Cataluña está a la cabeza de abandono escolar en toda Europa, 16,9 por ciento. Mientras que usted impone la escuela pública a todos los catalanes, en un ejercicio de cínica incoherencia, en un alarde de hipocresía supina, elige para sus hijas uno de los colegios más elitistas y exclusivos de toda Barcelona.

Señor González, tiene usted en contra al profesorado, a los directores, a las familias, haga un favor a la escuela pública, a la concertada y a la libertad de las familias: dimita ya.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Se li ha acabat el temps. Per respondre, té la paraula el conseller d'Educació.

El conseller d'Educació

Bé, jo havia afirmat que no renovar els concerts de les escoles que separen nens i nenes a les aules venia a ser, d'alguna manera, el fi de l'escola en blanc i negre. Però és que vostès, cada vegada que els sento parlar, em recorden el Nodo. Suposo que per aquí anava el tema del blanc i negre.

Nosaltres mirem el passat per aprendre, no per tornar a les coses que no han estat bones per a Catalunya. Mirem el passat per compromís i refermar-nos amb els valors republicans, amb el llegat dels nostres i les nostres mestres republicanes. Miri, permetin-me que en aquesta intervenció recordi la Nativitat Yarza. La Nativitat Yarza, mestra i primera alcaldessa de Catalunya, el que feia dins d'una aula era nens i nenes al mateix pupitre, el que feia era nens i nenes al mateix pupitre per fomentar la convivència i el respecte.

De fet, nombrosos estudis internacionals desmenteixen els beneficis d'aquest model d'escola. Hi ha un estudi de *Science* de la pseudociència de l'escolarització per sexes que afirma que no afavoreix els resultats acadèmics, i conclou que les suposades diferències entre sexes no justifiquen aquest model i, a més a més, també conclou que aquest model augmenta el sexisme i fomenta els prejudicis de gènere.

De fet, si fos bo aquest model, crec jo, u, que no seria tan minoritari, i dos, que les mateixes escoles que estan fent aquesta separació de nens i nenes a les aules resulta que a l'infantil, dels tres als sis anys, fan mixta. Per tant, aquí hi ha una contradicció que, perdonin vostès, però no s'aguanta.

Per tant, nosaltres, a la nostra. Nosaltres, escoles que siguin el reflex de la societat; escoles, espais de socialització; escoles on s'apregui, no només aprendre coneixements, sinó també aprendre a fer, aprendre a viure i aprendre a conviure. De fet, davant d'un model retrògrad en blanc i negre com el seu, nosaltres, el que fem és mirar endavant i seguir avançant per una escola cada dia més democràtica, verda, feminista, social i en català.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Continuem amb les preguntes al president.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la transparència i l'exemplaritat en l'assumpció de responsabilitats polítiques per les incidències durant les proves del procés d'estabilització d'interins

317-00296/13

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política. Formula la pregunta el diputat Alejandro Fernández Álvarez, del Grup Mixt.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchísimas gracias. ¿Cómo valora el escándalo de las oposiciones a interinos?

La vicepresidenta primera en funciones de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Pere Aragonès i Garcia)

Moltes gràcies, vicepresidenta. Senyor diputat, els incidents que es van produir el passat dissabte en aquestes proves del procés d'estabilització són inadmissibles, no poden tornar a passar, i per tant, el Govern hem pres i estem prenent les mesures, en primer lloc, per tal de determinar les responsabilitats sobre el que va passar, però sobretot, per oferir les solucions al més aviat possible, perquè certament, doncs, les persones que van participar, que es van examinar d'aquestes proves, el que mereixen és que aquestes es puguin portar a terme de la forma prevista, de la forma adequada i que els permeti fer l'avaluació corresponent.

Per tant, estem treballant en resoldre aquestes incidències i esperem, doncs, que hi hagin solucions al més aviat possible.

La vicepresidenta primera en funciones de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchísimas gracias. Casi 13.600 interinos fueron convocados para cubrir unas 1.800 plazas de funcionario. El resultado de dicho proceso ha sido inédito por lo bochornoso: aglomeraciones, retrasos, caos sin precedentes e incertidumbre. A día de hoy, ni siquiera se sabe si algunas de esas pruebas se tendrán que repetir o no.

La secretaria general de la Función Pública, la señora Alicia Corral, cualificaba, como ha hecho usted ahora mismo, de intolerables las incidencias, pero se sacudía de encima la responsabilidad. Tampoco justificó correctamente por qué se había contratado a la empresa Cegos por valor de 1 millón y medio de euros para organizar todo el procedimiento. Finalmente, y frente a la presión de la opinión pública, deciden ustedes destituir a Marta Martorell, directora general desde enero, a pesar de que el acuerdo con Cegos se había cerrado en diciembre. Pero si todo esto no fuera suficiente, la destitución de la señora Martorell pone en evidencia las prácticas endogámicas en Esquerra Republicana de Catalunya.

Tras perder la alcaldía de Tiana en abril de 2022, y en medio de graves acusaciones por su gestión, a la señora Martorell, del círculo más cercano a Laura Vilagrà, había que buscarle un trabajo deprisa y corriendo, como fuera, aunque fuera uno que exige de unos conocimientos técnicos muy concretos en el que no caben experimentos posibles, como se ha demostrado con posterioridad.

Señor Aragonès, ¿dónde han quedado *les mans netes* de su partido? ¿Dónde ha quedado la transparencia y la ejemplaridad de la que siempre hace gala? En este asunto se han comportado ustedes al estilo de la peor partidocracia endogámica y chusquera.

Señora Laura Vilagrà, efectivamente, la empresa puede tener responsabilidades administrativas, legales, o del tipo que fueren, pero seguro que responsabilidad política, no. La responsabilidad política recae en usted, ni siquiera en la señora Martorell, y es, por lo tanto, usted quien debería presentar inmediatamente su dimisión ante un caso absolutamente escandaloso de incompetencia.

Repiten ustedes a diario que van a montar un nuevo estado de Europa, pero no son capaces ni de organizar unas oposiciones. Menuda tropa, señoras y señores. Menuda tropa.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funciones de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies. Senyor diputat, lliçons de vostès sobre –com ho ha fet anar?– «partitocràcia *chusquera* i endogàmica»..., vostès em poden donar moltíssimes lliçons de partitocràcia *chusquera* i endogàmica, quan el seu partit, el Partit Popular de Catalunya, va estar plenament implicat en l'Operació Catalunya, destinada a construir relats falsos sobre dirigents d'altres partits polítics. Per tant, vostès em poden donar moltíssimes lliçons.

I també poden donar moltíssimes lliçons sobre la funció pública. El nivell d'interins en els treballadors i treballadores públiques ha arribat al trenta-cinc per cent. I va haver d'haver-hi una sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea per revertir les decisions que els governs del Partit Popular van prendre des del 2011 i que van suposar l'afogament de la capacitat de les administracions per fer noves convocatòries de personal.

Se'n recorden d'aquella taxa de reposició a zero que ha deixat a ajuntaments i a la Generalitat i a moltíssimes altres administracions amb una precarietat de personal i que ara estem revertint a marxes forçades?

L'alt nivell d'interinatge a l'Administració de la Generalitat, que revertirem, que passarem del trenta-cinc per cent al vuit per cent, és responsabilitat d'un marc normatiu, d'unes lleis que van aprovar vostès amb majoria absoluta al Congrés de Diputats, i que es basaven en fer l'Administració cada vegada més petita, en allò que entenen vostès, no?, que l'Estat com més petit millor.

Doncs l'Estat, el que ha de ser, sobretot, és bo. Això és el que estem fent, és en el que estem actuant. Li he dit claríssimament: hi han hagut errors que es corregiran. Assumim les responsabilitats.

I, per assumpció de responsabilitats, estaria bé que de l'Operació Catalunya, el seu partit n'assumís alguna.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la presumpta implicació de membres d'Esquerra Republicana en l'organització d'actes violents del moviment Tsunami Democràtic

317-00290/13

Formula la pregunta el diputat Carlos Carrizosa Torres, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carlos Carrizosa Torres

Señor *president*, ayer le pedí a la inteligencia artificial ChatGPT lo siguiente: «Redacta una pregunta al presidente de la Generalitat de Catalunya de cuatrocientas palabras sobre la presunta participación de miembros de Esquerra Republicana en Tsunami Democràtic. Hazlo como diputado durante una sesión de control parlamentario.»

Y en su redacción, ChatGPT expresó literalmente preocupación y alarma por estos hechos. Le explicaba a usted muy resumidamente lo que conocemos por las noticias de los periódicos y luego añadía: «Estos hechos son muy preocupantes, ya que ponen de manifiesto una posible conexión entre una formación política que gobierna Cataluña y una plataforma que ha promovido acciones violentas en el pasado.» Hasta la inteligencia artificial del ChatGPT, señor presidente, comprendió la gravedad de estos hechos.

Y ahora, la pregunta de ChatGPT que la hago mía y le traslado textualmente es: ¿Cómo valora usted la presunta implicación de miembros destacados de Esquerra

Republicana en la organización de actos violentos de Tsunami Democràtic? ¿Considera que esto es compatible con los valores democráticos y constitucionales que debería defender cualquier formación política que gobierne en Cataluña? Asimismo, ¿qué medidas tiene previsto tomar su Gobierno para garantizar que los miembros de su partido y del Gobierno de la Generalitat no estén implicados en actividades ilegales o que fomenten la violencia o el desorden público?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, vicepresidenta. Certament, vostès han de recórrer a la intel·ligència artificial perquè de capacitat política cada vegada en tenen menys.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Carlos Carrizosa Torres.

Carlos Carrizosa Torres

Pues le recomiendo que consulte usted también a la inteligencia artificial, porque le habría dicho dos cosas –que yo lo hice–: una, comprometerse con la democracia, y otra, comprometerse con tomar medidas si se demuestra este vínculo entre Esquerra Republicana y Tsunami.

En todo caso, la inteligencia artificial concluía diciendo que le preocupa enormemente la posible relación entre una formación política y una plataforma que promueve la violencia y el desorden público, y que esperaba que su Gobierno tome medidas efectivas para garantizar la convivencia pacífica y el respeto a la legalidad en Cataluña.

Mire, señor Aragonès, yo creo que la inteligencia artificial espera de usted bastante más que el Grupo Parlamentario de Ciutadans, por lo que le anuncio que nosotros, además, vamos a pedir al Partido Socialista y al resto de grupos de la oposición que se sumen a la petición de una comisión de investigación parlamentaria para aclarar estos hechos y defender nuestra democracia de aquellos que generan preocupación y alarma a cualquier ente inteligente, sea este una persona o una máquina.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Miri, senyor diputat, en aquest cas concret, s'ha posat novament sobre la taula un *modus operandi* de la repressió de determinades institucions de l'Estat contra aquells que pensem diferent. I la pràctica és sempre la mateixa: causa secreta. Per tant, les parts no hi poden accedir.

Per cert, causa secreta que els jutges que la instrueixen haurien de ser responsables de que no es filtrés cap tipus d'informació. Es filtra un informe. No sabem si incorporat a la causa o no, no sabem si es fa en la seva totalitat o parcial, assenyalant persones concretes que no hi han tingut accés perquè la causa és secreta.

Ho hem patit altres vegades. Molts hem estat víctimes d'informes suposadament escrits per la Guàrdia Civil que atacaven, per exemple, la nostra capacitat d'acció política, i que se'ns intentava atribuir determinades responsabilitats penals. És un *modus operandi* de l'Estat, de determinades institucions de l'Estat, i l'hem vist passar moltes vegades.

Sempre hi ha, però, un còmplice, i aquest còmplice acaben sent els partits de la dreta nacionalista espanyola, que el que fan és elevar aquestes filtracions, evidentment, no contrastades. Ningú les pot contrastar. Només les pot contrastar el jutge d'instrucció que manté la causa en secret.

Vostès en fan el gran escàndol polític, intentant que hi hagi una criminalització de determinades idees polítiques o de determinades persones. Els hi és igual el ju-

dici, els hi és igual la investigació, els hi és igual la protecció de la presumpció d'innocència o el dret a un judici just. És igual. Vostès ja embruten, i vostès n'han estat còmplices.

I sap quin és l'objectiu de tota aquesta repressió? Saps quin és l'objectiu d'aquesta repressió? Que nosaltres ens fem enrere. El seu objectiu és que nosaltres ens fem enrere. Doncs nosaltres no ens farem enrere. Nosaltres no farem ni un sol pas enrere, seguirem defensant el projecte polític pel qual la ciutadania ha confiat en nosaltres. Per cert, ha confiat molt més en nosaltres que no pas en vostès.

Per tant, el seguirem defensant, seguirem denunciant tota la repressió, i per molt que vostès intentin participar en aquestes filtracions interessades com les que ho van ser de l'operació Catalunya, sense contrastar i que ara s'ha vist que hi havia una manipulació darrere, nosaltres seguirem treballant endavant per la independència d'aquest país i per construir un país amb unes institucions netes de qualsevol tipus de corrupció. Perquè això que vostè ha mencionat és corrupció judicial i policial.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el model de gestió de l'aigua i el lideratge del Govern per a afrontar la sequera

317-00292/13

Formula la pregunta la diputada Jéssica Albiach Satorres, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Jéssica Albiach Satorres

Gràcies, vicepresidenta; bon dia a totes i a tots. President, veient aquestes últimes setmanes i també com estan vostès gestionant la llei de sequera de Junts, volíem saber en quin moment el seu Govern començarà a liderar i a deixar de fer seguidisme de la pinça de Junts i el PSC.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, vicepresidenta. Senyora diputada, va ser tot just al mes de març quan nosaltres vam aprovar a govern el decret llei de mesures extraordinàries sobre la sequera, en el que vaig demanar en aquesta cambra que no es convertís en un pim-pam-pum electoral. I he de reconèixer que he fracassat –he fracassat. No he evitat que la sequera es converteixi en un pim-pam-pum electoral.

I em sorprèn que hi participin determinats partits, que saben de la importància precisament d'una política de l'aigua integral, d'una política de l'aigua que permeti planificar i que hem d'intentar posar-hi el màxim raonament, la màxima evidència científica i la màxima anticipació. Vostès ho coneixen bé, perquè gestionen bona part del cicle de l'aigua a l'Àrea Metropolitana de Barcelona.

Per tant, el Govern el que farà és abstenir-se de tot l'electoralisme que pot haver-hi al voltant d'aquesta qüestió i arribar a bons acords, a bons acords que permetin que aquelles inversions previstes en l'àmbit d'infraestructures en matèria de l'aigua, que estan incorporades en bona part al pressupost i en la planificació de les conques internes –que, per cert, aprovarem aquest mateix mes de maig al Govern–, doncs, es puguin portar a terme amb la major celeritat; que totes les mesures de suport als municipis en l'àmbit de les seves competències comptin amb finançament públic del Govern, i que, per tant, hi hagin totes les eines, perquè l'objectiu és evitar

restriccions severes en matèria d'aigua, no només als sectors sinó a la ciutadania, i l'objectiu és anar cap a un nou model de gestió de l'aigua al nostre país.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Jo diria que «electoralisme» és passejar-se pels municipis anunciant residències i fent xantatge, a veure si et voten o no. Nosaltres no fem electoralisme. El que fem és una oposició, oposició transformadora perquè tenim model, una cosa que no estem veient en aquest Govern. No el veiem en vostès model a l'hora de regular els creuers, els habitatges turístics, l'ampliació de l'aeroport del Prat. I aquesta vegada tampoc hi estem veient model en vostès a l'hora de gestionar i fer front a la sequera.

I aquesta manca de model està sent aprofitada per Junts i pel PSC, que els estan marcant el pas. És així de trist, però és així. Perquè –siguem sinceres, president–, de què està anant tot aquest debat al voltant de la sequera? Realment aquest debat va de: «què fem davant d'un problema que és col·lectiu, com és la manca d'aigua?» Hi fem front repartint esforços per igual o hi fem front mantenint els privilegis dels de sempre? Aquest és el debat. Mantenim els privilegis de la patronal turística –que ara mateix té barra lliure i que vostès encara la volen ampliar amb macroprojectes–, privilegis d'Agbar i de tots aquells que volen mantindre la gestió de l'aigua, que és un bé comú en mans privades; els privilegis d'aquells que més tenen –que *curiosament* són els que més aigua gasten– i també els privilegis d'aquells alcaldes que volen petar-se el pla de sequera incomplint amb total impunitat, mentre els nostres agricultors, mentre la pagesia està perdent les seues collites, que també és la nostra alimentació? Aquest és el veritable debat.

I vostès no tenen model, o almenys el tenen molt amagat, perquè no el coneixem. I l'hi he de dir, president: la lluita contra la sequera no la poden liderar Junts i el PSC. Això és el que està passant. I, a més, no la poden liderar amb una llei que és una cortina de fum. És una cortina de fum per no tirar endavant les veritables transformacions que necessita el nostre país, que passen per canviar el model productiu i, en concret, el model turístic.

Per això els demanem un debat de país. Bàsicament, dues coses. La primera, que donen suport a la petició que hem fet i a la proposta que hem fet de debat monogràfic, perquè necessitem un debat de país per afrontar la sequera i no només amb pedaços, sinó amb visió estratègica. I també que rectifiquen i en el seu cas, ara mateix, rectificar vol dir liderar i deixar de fer seguidisme de la pinça de Junts i el PSC.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, vicepresidenta. Senyora diputada, no confongui tenir model amb tenir consignes –no confongui tenir model amb tenir consignes–, perquè consignes n'hem sentit moltes, però el model de gestió de l'aigua d'aquest Govern és clar, i és un model que no hem construït nosaltres sols. És un model que s'ha fet activant, per exemple, el pla de sequera a l'octubre del 21 –a l'octubre del 21–; no al març del 23, des de l'octubre del 21 que estem actuant amb mesures destinades a l'obtenció d'aigua i la garantia d'aigua més enllà de la que prové dels embassaments, amb dessaladores i amb aigua regenerada, amb mesures a favor de l'eficiència d'aigua i, evidentment, també amb mesures clares de que hem de ser conscients que tenim un sostre ambiental al nostre país i aquest no es pot superar.

Però no confongui tenir model amb tenir consignes, perquè hem sentit molt poques consignes i no hem vist aplicar cap model per part seva.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la recuperació de la Llei 11/2020, relativa a la contenció de rendes en els contractes d'arrendament d'habitatge, suspesa pel Tribunal Constitucional

317-00297/13

Formula la pregunta la diputada Laia Estrada Cañón, del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Laia Estrada Cañón

Bé, un cop aprovada la *ley de vivienda* al Congrés –una llei clarament insuficient– es constata que aquí, en aquest Parlament, disposem de les majories suficients per fer polítiques d'habitatge molt més avançades del que permet l'Estat espanyol. Un exemple inqüestionable és la llei de regulació de lloguers que va aprovar aquest Parlament el 2020 i que va tombar el Tribunal Constitucional.

President, vostè està disposat a recuperar aquesta llei, que parteix d'un ampli consens social i polític?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, vicepresidenta. De fet, ja la vam recuperar. I vostè sap perfectament a quin punt estem ara i quines actuacions estem portant a terme.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula la diputada Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Miri, la *ley de la vivienda* del PSOE s'ha venut com la gran solució de l'emergència habitacional, quan en realitat és una llei feta a mida per als fons voltors i per als grans tenidors i que només respon a fins electoralistes.

Esquerra Republicana va facilitar l'aprovació d'aquesta llei, però vostè sap, president, que no servirà per garantir el dret a l'habitatge, perquè no impedeix els desnonaments, perquè no rebaixa el preu dels lloguers, no regula el lloguer social obligatori i ni tan sols té un règim sancionador, i quedarà en paper mullat, tal com han denunciat el Sindicat de Llogateres o la PAH.

A més a més, serà contraproductiu, perquè dotarà de més arguments als que defensen regular els lloguers, doncs que això no serveix per a res. I en contraposició, tenim la Llei 11/2020, de contenció de rendes, molt més ambiciosa i efectiva, que va ser aprovada per una àmplia majoria d'aquest Parlament i, a més a més, comptava amb consens social i que està *suspesa* ara mateix. Aquella llei va ser suspesa precisament perquè posava en risc els interessos del règim del 78. I nosaltres el que proposem ara, que això és el que està sobre la taula, és que els mateixos grups que la vam registrar en el seu dia –vostès, Junts per Catalunya, en Comú Podem i naltros– la tornem a registrar.

Per què? Doncs perquè no ens podem permetre que cada dia, cada hora, hi hagi veïnes que són expulsades de casa seva. Tota mena de famílies cada hora a Catalunya, de mitjana, són expulsades de casa seva, famílies amb gent gran, famílies amb infants. I això no ens ho podem permetre. I vostè sap que la *ley de la vivienda española* no fa front a aquesta situació, mentre que la llei catalana de contenció de rendes sí que ho fa.

Per tant, això requereix que Esquerra Republicana decideixi quin paper vol jugar. Això requereix que vostè, president, decideixi quin paper vol jugar, si continua apuntalant el PSOE i estar defensant els interessos de l'Estat i de la gran capital, o posar-se al costat de la gent treballadora d'aquest país i defensar les seves necessitats.

Per tant, li tornem a preguntar i contesti. La pregunta és molt senzilla: sí o no? Vostè està disposat a recuperar la llei de contenció de rendes i aplicar-la i, per tant, fer un exercici de sobirania des d'aquest Parlament per defensar els interessos de la gent treballadora d'aquest país?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, vicepresidenta. Vam aprovar una llei de contenció de rendes en aquest Parlament. Va ser recorreguda davant del Tribunal Constitucional i el Tribunal Constitucional va anul·lar el règim de contenció de rendes. Per tant, és imprescindible canviar les relacions de sobirania per tal que aquest Parlament pugui decidir sobre tot. I això ho fem i ho farem.

Mentre fem això, no deixarem d'actuar amb tots els instruments que tinguem al nostre abast per millorar urgències d'avui mateix i demà mateix, per exemple, en matèria d'habitatge. I el que hem fet amb la llei d'habitatge estatal és canviar un projecte de llei que havia entrat al Congrés dels Diputats, que ni protegia els llogaters, que no tenia mesures efectives i hem arribat a acords importants regulant el preu dels lloguers, posant un topall en les àrees declarades tensionades, aconseguint també una nova definició de «gran tenidor»; prohibir els desnonaments sense data i hora predeterminada, amb noves pròrrogues en els procediments de llançament que ajornaran els processos més de dos anys; blindatge de la protecció als llogaters; establir un límit d'actualització anual de la renda dels contractes, eliminant l'IPC com índex de referència que està en aquests moments a la major..., doncs, a la majoria de contractes d'arrendament d'habitatge habitual i garantir el blindatge competencial.

Per tant, això és el que..., també actuarem en tot el marge d'actuació que tingui ara. I al mateix temps, construir els escenaris possibles perquè aquesta relació de subordinació que en aquests moments el Tribunal Constitucional imposa a la Generalitat de Catalunya es canviï i només es canviarà amb la plena sobirania. I en aquest camí els torno a estendre la mà perquè ajuntin forces amb aquest govern per avançar cap a la plena sobirania, cap a la independència, per poder decidir també en l'àmbit de les polítiques d'habitatge, tot el que afecta la nostra gent. Perquè nosaltres estem al costat de la gent construint els escenaris de futur per canviar aquesta relació de poder i que el poder retorni a la ciutadania i a Catalunya vol dir República Catalana i utilitzant qualsevol escletxa que tinguem per millorar, ni que sigui un centímetre, un gram, les condicions de vida de la nostra gent. No ens aturem ni a una cosa ni a l'altra.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política general.

Pregunta al president de la Generalitat sobre si pensa signar el manifest de VOX per unes eleccions lliures, pacífiques i democràtiques

317-00291/13

Formula la pregunta el diputat Ignacio Garriga Vaz de Concicao, del Grup Parlamentari de VOX.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Señor Aragonès, ¿piensa firmar el manifiesto que le hice llegar sobre unas elecciones libres, pacíficas y democráticas?

La vicepresidenta primera en funciones de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, vicepresidenta. Aquest Govern, des de les funcions que ens reconeix la llei i d'acord sempre amb el marge que tenim d'actuació amb l'ordenament jurídic, col·laborarem amb tota l'organització, desenvolupament de les eleccions municipals, garantint el dret a totes les candidatures a poder defensar les seves propostes. I al mateix temps, evidentment, aquest Govern, doncs, subratlla de nou el seu compromís per tal que, de la campanya electoral i sempre, en quedi fora el racisme i la xenofòbia.

La vicepresidenta primera en funciones de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Pues, efectivamente, ha confirmado nuestra sospecha. Cuando se acercan las elecciones, señor Aragonès, usted vuelve a sacar adelante la misma estrategia de siempre, que no es otra que promover esa habitual violencia política contra VOX, promovida también por los medios de comunicación que usted financia y esa violencia política se acaba trasladando a las calles, convirtiendo en víctimas a los catalanes corrientes, a quienes ustedes impiden ejercer su libertad política. Porque su objetivo es claro, amedrentar a la mayoría de catalanes.

Por eso, boicotean todas nuestras carpas y todos nuestros actos. Por eso, ustedes hacen todo lo que tiene en sus manos para que los catalanes tengan miedo, para que los catalanes no alcen la voz y denuncien al grupo de privilegiados del que usted forma parte, que son los responsables de la ruina y la decadencia de Cataluña. Porque su ataque a la libertad política no es nada nuevo, ya ocurrió en las elecciones regionales de hace dos años. Sucede a diario contra jóvenes y mayores, en universidades y en las asociaciones de la sociedad civil.

También ocurre en esta cámara, contra la cuarta fuerza política que representa a más de doscientos mil catalanes, sufriendo el llamado «cordón antidemocrático» promovido por usted y por el señor Illa, que lo único que pretende es ocultar las tropelías que cometen a diario.

Lamento decirle, señor Aragonès, una vez más, que no van a conseguir callarnos ni con propuestas de modificaciones del reglamento ni con ninguna artimaña. Y que tampoco van a callar a la mayoría de catalanes, a los cuales ustedes han condenado a la inseguridad y a la precariedad. Porque hoy ellos saben, igual que nosotros, que Cataluña está gobernada por delincuentes, por delincuentes que condicionan el futuro de los catalanes y que viven a costa del dinero de los catalanes; una banda que lleva a la ruina y a la miseria de todos los catalanes, porque su Gobierno, señor Aragonès, premia a los delincuentes y abandona a los catalanes honrados. Su Gobierno, señor Aragonès, prefiere proteger a la señora Serret y, a la vez, atacar a quienes defienden la libertad y a quienes queremos garantizar que puedan ejercer su libertad política.

En definitiva, señor Aragonès, está haciendo todo para que su Gobierno pase a la historia, sin ninguna duda. Pero pasarán a la historia por ser el Gobierno que ha hecho más y mejor por mejorar la vida de los delincuentes. Pero frente usted siempre tendrá a un puñado de valientes catalanes que darán la batalla para preservar su legado y para reconstruir todo lo que ustedes hayan destruido.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Senyor diputat, ha dit delinqüents als membres del Govern i ha dit que el Govern és una banda. Li dono l'oportunitat de retirar aquestes paraules i que no constin en acta.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Amb totes les lletres, presidenta, ho he dit.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Constaran en acta les manifestacions que fa aquest diputat respecte al govern del país, el Govern de Catalunya.

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Bé, la banalització de les paraules, com «delinqüència» o «violència», que es banalitza tant, és normalment el primer pas per intentar substituir el legítim debat d'idees i de posicions polítiques per una dinàmica, per cert, bastant testosterònica, que aquesta sí que té una voluntat absolutament totalitària, perquè el que persegueix és que deixem de parlar lliurement. El que persegueix és que els diferents projectes polítics que existeixen a la societat catalana es puguin expressar i es puguin votar. I crec que és una mostra de la impotència de l'extrema dreta en aquest Parlament. Ara fa més de dos anys de les darreres eleccions i per primera vegada una extrema dreta organitzada i reconeguda com a tal, i a més, amb els referents internacionals en aquest àmbit, ha tingut presència al Parlament. Ens ha de portar a la reflexió a les forces polítiques democràtiques per tal que l'angoixa, els neguits d'una part dels nostres conciutadans no quedin capturats electoralment per part de l'extrema dreta. I aquí tenim moltíssima feina a fer, però crec que també n'hem fet molta. I el fet que cada vegada hàgim de sentir aquests crits, aquestes expressions que van pujant de to, és la mostra més clara de la impotència i la irrellevància de l'extrema dreta a Catalunya.

I, per cert, ja que ha mencionat la consellera Serret, consellera, tot el meu suport davant de la decisió del TSJ amb relació a l'U d'Octubre. Gràcies per defensar la democràcia, gràcies per defensar el referèndum, i estic convençut que seguiràs fent molt bona feina al nostre govern per Catalunya i per la República Catalana.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre la mala gestió del Govern i la manca d'explicacions i decisions davant les incidències durant les proves del procés d'estabilització d'interins

317-00295/13

Formula la pregunta el diputat Albert Batet i Canadell, del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Albert Batet i Canadell

Presidenta Borràs, membres de la Mesa, president, membres del Govern, diputats i diputades, molt bon dia a tothom. President, cada setmana tenim una nova mostra sobre la mala gestió del seu govern. La insolvència dels seus consellers fa passar vergonya a tot el país. Ho hem vist amb l'ús electoralista de les institucions, amb el conseller Campuzano prometent residències als candidats dels seus partits, amb la conselleria d'Economia prometent un xec universal de cent euros per a material escolar a una setmana de començar la campanya electoral. És el govern dels xecs i les residències a canvi de vots.

També ho constatem amb el desgavell crònic del seu govern. La insolvència permanent del conseller Cambray, incapaç d'afrontar les reformes imprescindibles del sistema educatiu, com ara el fracàs de l'abandonament escolar. La manca de credibilitat del conseller Juli Fernández, que ha d'impulsar la ronda del Vallès, fruit de l'acord de pressupostos amb el Partit Socialista, quan ell sempre s'hi ha manifestat literalment en contra. Dir una cosa i fer-ne una altra. El desgovern de la consellera Jordà, que en tota la gestió de la sequera, una greu crisi de país, destaca per la seva incompareixença quan tots estem fent esforços per trobar un bon acord.

I aquesta setmana, el colofó final: han superat tots els límits de la incompetència amb les proves d'estabilització d'interins. Han jugat amb les expectatives de més de 13.500 persones. Aquest fiasco no se soluciona amb un cap de turc ni es tapa amb el cessament de l'última directora general, que ha arribat just fa uns pocs mesos. Aquest nyap requereix l'assumpció de responsabilitats al més alt nivell. El més lògic hagués estat que la mateixa consellera de la Presidència hagués presentat la dimissió.

Calen explicacions i calen decisions. Vostè està desaparegut, no ha donat la cara. President, quant de temps hem d'esperar perquè es donin explicacions i es prenguin decisions que li pertocquen pel bé del país i pel prestigi de les institucions?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies, vicepresidenta. Fixi's, senyor diputat, que en tota la seva intervenció no ha mencionat ni un sol moment les persones que participaven en les oposicions. Perquè a vostè la solució a aquests problemes no li interessa, la solució no li interessa. Vostè està més pendent d'intentar utilitzar el que han estat uns fets que no es poden tornar a repetir, i ho hem dit claríssimament –ho he dit en aquest ple, ho he dit anteriorment, ho hem dit des del propi govern– i estem prenent totes les mesures cap a l'empresa responsable de tota la part logística de l'organització de les proves. I també, evidentment, s'han assumit responsabilitats en la unitat directiva del Govern que havia de fer la supervisió del correcte desenvolupament d'aquestes proves i del contracte encarregat a les empreses i, per tant, el que treballarem és per les solucions. Perquè la ciutadania el que necessita és solucions. I aquestes solucions s'estan treballant en el marc de la Mesa de la funció pública, com fem sempre, de la mà dels sindicats, intentant treballar acords. La consellera, que aquest mateix divendres s'ha ofert per venir al Parlament, aquest mateix divendres, a donar explicacions en comissió i, per tant, per abordar les solucions.

I escolti'm, li recordo: la Generalitat de Catalunya ha estat una de les administracions amb el nivell d'interinatge més alt de tot l'Estat; un trenta-cinc per cent. Vostès que han gestionat durant deu anys la funció pública d'aquest país, alguna responsabilitat hi deuen tenir. Per tant, de lliçons d'incompetència, cap.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Albert Batet Canadell.

Albert Batet i Canadell

President, aquesta no és la resposta que es mereixen les 13.500 persones que opositaven el dissabte i que hi han dedicat hores de la seva vida.

President, ho hem vist en aquesta sessió de control. Deixi de mirar el retrovisor. Vostè diu que són el govern del vuitanta per cent. Doncs té raó. Són el govern del vuitanta per cent de descontents de catalans i catalanes. I deixin de fer passar vergonya a la Catalunya sencera. Ja n'hi ha prou d'aquesta incompetència i aquest desgovern. Després de vuit mesos, que vostès van voler triar governar en minoria, es demostra que així no es pot governar un país, amb govern només de trenta-tres diputats.

President...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Se li ha acabat el temps.

Albert Batet i Canadell

President, rectifiqui el rumb... *(La vicepresidenta primera en funcions de presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. A cada problema, vostès el que fan és assenyalar un culpable. Evidentment, normalment sempre el Govern i Esquerra Republicana. Tant se val d'on sigui aquest problema, sigui aquí, sigui a l'Estat, o sigui a Europa: el culpable sempre és el mateix. Nosaltres estem per les solucions. I, per tant, s'ha obert una investigació per determinar les incidències, quin abast tenen, i, per tant, poder donar resposta a totes les persones que s'havien preparat unes proves que no van funcionar com era exigible que funcionessin. I, per tant, nosaltres, en aquest sentit, doncs, assumim les nostres responsabilitats.

Però no construeixi veritats alternatives, senyor Batet. Van ser vostès que van decidir marxar del govern. I ho van decidir; ho van decidir tant que van fer un referèndum intern, i que el quaranta per cent volia quedar-se. Per tant, sí que ho van decidir, vostès. Intentin esborrar la història recent, però la història queda. Per tant, aquest Govern seguirà treballant al servei del país sencer.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures per a afrontar la situació de sequera greu

317-00294/13

Formula pregunta el diputat Josep Maria Jové Lladó, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Josep M. Jové Lladó

Gràcies, vicepresidenta. President: que la urgència que vivim no amagui l'excepcionalitat estructural que és la sequera al nostre país. Perquè aquesta excepcionalitat es normalitzarà a casa nostra més d'hora que tard. És en aquest context d'excepcionalitat normalitzada, doncs, que també hem de saber resoldre a curt termini la urgència que tenim ara. I ho hem de fer sense més dilacions. Per això és imprescindible fer que la gestió de l'aigua sigui un debat transversal, de país, i responsable, sobretot responsable, perquè amb la corresponsabilitat davant l'emergència hi guanya la gent.

Perquè l'excepcionalitat de la sequera i la poca aigua que tenim es cronifica. Ens ho mostren les dades: no plou prou. Ahir mateix, el Govern anunciava que uns 270 municipis més s'incorporaran a l'estat d'excepcionalitat i n'hi haurà ja gairebé 500. Són la meitat dels municipis del país, la meitat. Hem d'implementar més mesures de manera immediata per mirar de mitigar el cop, avui, sí, però al mateix temps hem de posar-nos d'acord en un model de gestió de l'aigua que garanteixi aquest dret bàsic al conjunt de la ciutadania. I en aquest debat, tothom hi ha de poder defensar la seva visió.

I en aquest doble objectiu hem de ser tots generosos. Nosaltres, si cal, els primers. No té sentit que ens assenyallem els uns als altres i no avancem. Hem de ser responsables. Hem d'allunyar l'aigua, la sequera, de l'estira-i-arronsa partidista. I ho hem

de fer tots. El Govern ha de liderar. En té l'obligació. I els grups parlamentaris hem de poder donar la nostra opinió i defensar les nostres propostes. Però després hem de ser responsables per arribar a un consens de mínims que permeti avançar en mitigar els efectes de la sequera a curt termini. Esperem que aquest dijous puguem fer aquest primer pas. És important. Però no oblidem que al mateix temps hem de treballar per establir unes bases per a un model de futur. No podem esperar més. Ens hi juguem molt, ens ho juguem tot. Que el consens serveixi, doncs, per donar forma finalment a la corresponsabilitat, per desbloquejar els enrocaments de fa uns mesos i per posar el bé comú al centre de les nostres decisions.

President, en aquest sentit, com afronta el seu govern els propers dies i la situació de sequera greu a Catalunya?

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Senyor diputat, ho hem dit en aquestes darreres setmanes i ho torno a repetir avui: la sequera és el principal problema del país, el que necessita de la nostra atenció més immediata. I el que hem de ser capaços entre totes i tots..., d'aïllar-lo de les dinàmiques electorals de les properes eleccions municipals que tenim d'aquí a unes setmanes, on tothom legítimament defensarà el seu projecte i hi haurà crítiques legítimes. Però això no hauria d'impedir grans acords per fer front a aquesta situació que tenim com a país.

Per tant, com a primer problema de Catalunya, el Govern ja ha actuat. No ens hem despertat ara, sinó que portem actuant des del setembre del 21, l'equip de la consellera Jordà es configura, s'acaba de configurar el juliol del 21. De fet, el director de l'Agència Catalana de l'Aigua entra el mes de setembre i automàticament activem el pla especial de sequera, que ens ha permès, entre altres coses, anar graduant les mesures i no haver-les de fer tot de cop. I, per tant, que si s'havien de fer restriccions en regadius, per exemple, aquestes fossin d'un tant per cent i no de la totalitat, i, per tant, creiem que aquesta és la manera de fer.

Evidentment, amb això no n'hi ha prou. No hem de fer actuacions mitigadores, sinó que hem de pensar en el mitjà i llarg termini. I en aquest mitjà i llarg termini, evidentment, hi ha la inversió en infraestructures d'aigua, que se n'incorporen moltes en aquest pressupost, també en el pla de gestió de les conques internes de Catalunya que aprovarem aquest mateix mes, però que tothom ja coneix. Tothom que s'hi ha interessat mínimament sap quines són les inversions que hi han. Són les que van posar sobre la taula a la cimera de la sequera. Aquell dia no va ser possible l'acord, però escolti'm, si l'acord arriba per una altra via, benvingut sigui. Perquè el que és important és que davant d'una situació greu com la que hi ha, no vegin, doncs, que ens estem tirant la sequera pel cap, sinó que treballem per posar-hi solucions.

De solucions màgiques, no n'hi hauran. Per tant, haurem de fer un esforç tots. Nosaltres... Si, escolti'm, si algú altre ha de lluir més, no hi tinc cap problema. L'important és que hi hagin solucions. Però també hem de pensar el model de desenvolupament del país a mitjà i llarg termini, perquè no tenim tota l'aigua disponible ni la tindrem en les properes dècades que teníem en les darreres. I per tant, això també implica un model de desenvolupament diferent del país. Espero que pugui haver-hi acord aquesta setmana. Pel Govern no quedarà. I nosaltres, doncs, aquell acord, si no va ser possible fa dos mesos i ara és possible, benvingut sigui –ho repeteixo.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la situació política.

Pregunta al president de la Generalitat sobre les mesures previstes davant la desorganització, la manca de direcció i el descontrol en l'organització de les proves del procés d'estabilització d'interins

317-00293/13

Formula pregunta el diputat Salvador Illa i Roca, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Salvador Illa i Roca

Gràcies, senyora Vergés. Senyor Aragonès, tinc necessitat de fer una prèvia. Senyor Garriga, vostè té tot el dret d'expressar la seva opinió, però també hi ha límits. No té cap dret de qualificar de delinqüent el Govern de la Generalitat de Catalunya. *(Aplaudiments.)*

Vaig a l'assumpte. És molt difícil, gairebé impossible, que tot surti sempre bé. És cert que això ha de ser una aspiració, un objectiu, i que ens hem d'esforçar a assolir. Però hem de reconèixer que l'error és consubstancial a l'activitat humana, també a l'acció de govern, de qualsevol govern. Ara bé, una cosa és cometre errors i una altra de molt diferent és el descontrol, la desorganització i la falta sistemàtica de direcció.

Tot això, el descontrol, la desorganització i la falta sistemàtica de direcció, s'ha condensat i s'ha vist d'una forma brutalment plàstica en l'episodi de les fallides oposicions que el seu Govern va convocar aquest passat cap de setmana.

Molts, veient-ho, ens hem preguntat si un govern incapaç d'organitzar correctament unes oposicions és el més indicat per dirigir el país.

Senyor president, quines mesures pensa vostè prendre al respecte?

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies. Senyor diputat, el Govern ha començat, doncs, assumint responsabilitats, fent relleus en l'àmbit de la Direcció General de Funció Pública, responsabilitats en l'empresa contractada que havia de fer l'acompanyament en aquesta gestió i on va haver-hi, evidentment, errors que no es poden assumir de cap de les maneres. I, evidentment, estem treballant amb els sindicats per tal de determinar concretament l'abast de les incidències. I a finals d'aquesta setmana hi podrem donar resposta.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per repreguntar, té la paraula el diputat Salvador Illa i Roca.

Salvador Illa i Roca

Senyor Aragonès, jo, li dic la veritat, no em sento gens còmode ni amb la temàtica ni amb la pregunta d'avui, no sé si ho ha notat. I confesso una certa dificultat a mantenir el to, perquè no m'hagués imaginat mai parlar enmig d'una sequera severa, amb un pressupost per executar, amb un context bèl·lic a Europa i amb un replantejament econòmic global d'un esdeveniment que ordinàriament tantes i tantes administracions organitzen i on ha fallat tot, les garanties d'imparcialitat, les condicions objectives de la prova, la supervisió i el tracte mínim exigible als opositors. Tot. No han estat un, dos o tres errors, no. Ha estat una situació generalitzada de descontrol, de desorganització i de falta sistemàtica de direcció. Per a alguns, una metàfora del seu Govern.

Jo no li demano avui cap decisió concreta ni cap dimissió concreta a cap nivell. No tinc prou informació avui per fer-ho, ni és el meu estiu. Vostè és el president, el darrer responsable, i vostè sabrà. Jo li demano avui que agafi les regnes del seu Govern, que es posi al volant, que dirigeixi i que decideixi per dures que siguin les decisions que hagi de prendre.

I si no ho fa, em temo molt que, ni fins i tot amb la mà estesa que li hem brindat i que li torno a brindar des de la construcció d'una alternativa al seu Govern, no n'hi haurà prou per redreçar el rumb del país.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Moltes gràcies. Senyor diputat, aquest procés d'oposicions no és un procés ordinari, com ha dit vostè. I si ho creu, crec que hauria de revisar la informació que té a l'abast. És un procés extraordinari, marcat en bona part per una normativa de caràcter estatal que va impulsar, en el seu moment, un company seu de partit.

I, escolti'm..., i que està bé, s'ha de reduir la temporalitat, però és un procés extraordinari, perquè és un procés d'estabilització. No li nego que hi ha hagut aquests problemes, els tenim identificats, els tindrem molt més acurats i concretats aquesta setmana, perquè la resposta s'ha de donar bé. I, per tant, hi haurà una resposta adequada, com correspon.

Ara bé, a mi em sorprèn que vostè intenti, d'aquesta situació, establir una norma de caràcter general, de que aquest Govern és desorganitzat, que en aquest Govern hi ha unes incidències repetides, que hi ha una manca d'organització. Perquè això ho podem veure en altres serveis públics del país, com és Renfe.

Si en algun àmbit es concentra el caos, la manca de direcció i les incidències sistemàtiques és a Renfe al nostre país. I crec que de la mateixa manera que el Govern de Catalunya quan les coses no funcionen bé –i les oposicions de dissabte no van funcionar bé– sortim a demanar disculpes, assumpció de responsabilitats i treballar solucions, quan Renfe no funciona bé, què vol dir pràcticament cada dia, el Govern de l'Estat espanyol –perquè és la principal competència que gestionen vostès a Catalunya, Renfe–, hauria de sortir el Govern de l'Estat espanyol i dir: «Escolti'm, disculpes, posem mesures per resoldre-ho.»

Les incidències que s'han produït a causa del dany que s'ha produït en una instal·lació de Gavà, el Govern de l'Estat no havia posat mecanismes alternatius de transport, hem hagut de reforçar-ho nosaltres.

Per tant, crec que és imprescindible que això que vostè reclama per al Govern de Catalunya ho apliqui a tots els àmbits de responsabilitat que té el PSC a Catalunya, amb Renfe el més destacat i tots veiem com funciona.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia.

Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions

El segon punt és la comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions. De conformitat amb l'article 49.2 del Reglament, una vegada elegides les meses de les comissions, la seva composició ha de ser comunicada al Ple.

Atès que la composició actual de les meses de la Comissió de Matèries Secretes i Reservades, la Comissió d'Estudi de la Prevenció i la Gestió dels Incendis Forestals i la Comissió d'Investigació sobre la Pederàstia a l'Església estan incloses al dossier del Ple que ha estat distribuït a tots els diputats i diputades, els prego, doncs, que se n'eximeixi la seva lectura.

Acomplert així el que estableix l'article 49.2 del Reglament, passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la presentació i votació de l'informe sobre el compliment del pressupost de despeses del Parlament de Catalunya en data 31 de juliol del 2022.

I, abans de començar, els faig avinent que aquest punt se substancia conjuntament amb el punt quart de l'ordre del dia, relatiu a l'informe del compliment del pressupost de despeses del Parlament en data de 31 de desembre del 22.

La Mesa, d'acord amb l'article 37.3, lletra *h*, del Reglament, ha encomanat la presentació d'ambdós informes a la diputada interventora Raquel Sans Guerra. Per tant, té la paraula, en primer lloc, la senyora Raquel Sans Guerra.

Raquel Sans Guerra

Veig que el punt desperta passions... Gràcies, vicepresidenta. Diputats i diputades que queden a l'hemicicle, permetin-me començar dient-los que faré la intervenció també en nom dels meus companys, els diputats interventors Òscar Ordeig i el senyor Jordi Munell.

Recordar-los que el Ple del Parlament, en la sessió tinguda el 7 d'octubre del 2021, va aprovar el projecte de pressupost per un import de 65.557.804,74 euros, que es va incorporar al projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2022.

En aquest període només es va tramitar una modificació pressupostària durant el primer semestre que va comportar un augment dels crèdits inicials en aquest període, en concret, una incorporació de romanents per un import de 630.212,53 euros. En conseqüència, l'import total del pressupost definitiu del Parlament de Catalunya a data 31 de desembre de 2022, tenint en compte que en el segon semestre no es va tramitar cap modificació pressupostària, va ser de 66.188.017,27 euros. Aquest pressupost total es dividia en sis capítols: el capítol 1, corresponent a remuneracions del personal, 39.408.400,79 euros; el capítol 2, despeses corrents de béns i serveis, 11.039.626,75 euros; el capítol 4, referent a les transferències corrents, 12.712.171,89 euros; i el capítol 6 d'inversions reals, 3.017.817,84 euros, i, finalment, el capítol 8, la variació d'actius financers, per valor de 10.000 euros.

Pel que fa a l'execució pressupostària, dir que a data 31 de desembre, del total de crèdits definitius s'havien reconegut obligacions per un import de 59.548.786,82 euros, una quantitat que comporta una execució de prop del noranta per cent, concretament del 89,97 per cent del pressupost definitiu. El resum per capítols d'aquesta actuació es detalla de la següent manera: pel que fa al capítol 1 de remuneracions del personal, el grau d'execució ha estat del 92,11 per cent. En despeses corrents de béns i serveis, un 85,16 per cent. Transferències corrents, un 99,88 per cent. Pel que fa a les inversions reals, en aquest cas el grau d'execució ha estat del 37,84 per cent. I finalment, la variació d'actius financers ha estat del cent per cent.

Si ens referim als pagaments efectius a data 31 de desembre de 22, els pagaments efectius d'obligacions reconegudes durant aquest exercici 2022 realitzats dins el mateix exercici pugen a 58.864.412,32 euros i resten pendents de pagar obligacions reconegudes per un valor de 684.374,50 euros. Així doncs, el 98,85 per cent de les obligacions reconegudes estaven pagades ja a data 31 de desembre.

I si ens referim als romanents de crèdit –segurament, doncs, la part més substancial d'aquesta explicació que avui els fem– de l'exercici 22 són d'un total de 6.639.230,45 euros i representen un 10,03 per cent del pressupost definitiu.

Si ens referim a la justificació d'aquests romanents de crèdit, doncs, dir que l'import d'aquest romanent ve motivat pel fet que s'havien pressupostat diversos llocs de treball que finalment no han estat coberts durant l'exercici 2022 o que han estat coberts en una data posterior a la prevista inicialment. Dir també que al pressupost 2022 els crèdits corresponents a les cotitzacions socials es van incrementar signifi-

cativament per poder afrontar l'increment de dotacions de personal eventual i també l'increment en les dotacions de personal funcionari i de personal per a possibles substitucions. Bona part d'aquest crèdit finalment no s'ha executat. I cal tenir present també que en el pressupost del Parlament per al 22, i pel que fa als membres del Parlament, es va preveure una disminució de la dotació de l'aplicació «altres indemnitzacions» i un increment de la dotació de l'aplicació «retribucions complementàries» per donar compliment a la disposició transitòria segona del Reglament del Parlament, que estableix una reducció gradual i progressiva de les indemnitzacions per despeses de viatge i desplaçament, que pertanyen al capítol 2 del pressupost, i la incorporació d'aquestes indemnitzacions a l'assignació fixa, capítol 1 del pressupost, que, com bé saben, no s'ha materialitzat en aquest exercici.

Així mateix, dir que el saldo del capítol 2 ve motivat pel fet que alguns expedients tenen un preu d'adjudicació unitari o en partides amb un import màxim, de manera que es poden realitzar en part o totalment.

I per altra banda, alguns contractes pressupostats finalment no s'ha considerat necessari dur-los a terme.

Finalment –i ja acabo, vicepresidenta–, part del saldo del capítol 6 ve motivat pel fet que alguns dels projectes previstos inicialment per al 22 (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) finalment s'iniciaran el 23 i, per tant, com dèiem, els romanents de crèdit de l'exercici 22 són d'un total de 6.639.230,45 euros, que representen un 10,03 per cent del pressupost definitiu.

Moltes gràcies per la seva atenció.

La vicepresidenta segona

Gràcies, diputada. Atès que hi ha alguns grups parlamentaris que han anunciat que no prendrien la paraula en aquest punt, sí que ens consta que hi han tres grups que no ho han manifestat. Tindria la paraula, en primer lloc, el senyor Joan Garriga, del Grup Parlamentari de VOX. (*Veus de fons.*) Des de l'escó.

Joan Garriga Doménech

(*L'orador comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.*) ...per manifestar que trobem que són masses diners els que destinem al manteniment d'aquesta casa, 66 milions d'euros, que s'entén que és la Mesa qui determina què fem amb els romanents, en aquest cas, aquest any, un deu per cent, que són més de 6 milions d'euros.

Hi votem en contra perquè creiem innecessària tanta despesa en el Parlament, que la ciutadania agrairia més estalvi perquè ara aquest romanent es vol utilitzar per reformar la biblioteca i un saló que està prou bé i es vol millorar l'acústica quan ja està prou bé i tenim unes altres sales.

I, damunt, aquesta decisió de la Mesa trobem que és discriminatòria respecte a la nostra formació política, perquè no hi estem representats perquè tenim un ocupa de les institucions en una cadira, amb menys representació, com és el cas de la CUP, i aquest lloc a la Mesa ens pertocaria a nosaltres.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Tindria la paraula ara, a continuació, la diputada Eulàlia Reguant, del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar.

Eulàlia Reguant i Cura

També ho faré des d'aquí l'escó, breument. Només per exposar que és cert que això no és el pressupost, que és el tancament de comptes, però que no el podem entendre com una qüestió asèptica i tècnica, que és el reflex del pressupost i, per tant, de com s'han gastat els diners o com s'han invertit els diners del Parlament. I tornar a posar en relleu que mentre aquí s'ha actuat amb celeritat quan suposats escàndols afectaven a d'altres, quan es parla dels escàndols de les dietes i els desplaçaments

i del que cobrem els diputats i diputades aquí ningú posa fil a l'agulla ni aborda una qüestió que ja fa massa que hauria d'estar resolta. I ens preguntem també, ara que alguns estan molt preocupats i proposen que revisem les pensions que cobren expressidents, que també s'apliquin al que cobrem els diputats i diputades i abordem d'una vegada per totes l'escàndol que és que els diputats estiguem cobrant dietes i desplaçaments massa sovint que no gastem, que no els cobrem en base a contra tiquet i que assumim que si som representants de la gent d'aquest país, el nostre sou ha d'anar en concordança a allò que cobra la gent d'aquest país i no situar-nos des d'una perspectiva de superioritat com massa sovint des d'aquí es fa.

És per això que nosaltres ens abstindrem, perquè entenem, com deia, que és el tancament dels comptes i que hi ha una part de reconeixement als serveis tècnics de la casa. Però, com que vam votar en contra del pressupost per culpa de no abordar salaris i dietes i desplaçaments dels diputats, avui ens abstenim.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

A continuació, i per últim, tindria la paraula la diputada Susanna Segovia, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, vicepresidenta. També des de l'escó. Efectivament, és el tancament de l'exercici pressupostari. Nosaltres volem agrair la tasca tècnica que fan els equips del Parlament, l'oïdora i tot el seu equip, per tant, el nostre sentit de vot en aquest punt no té a veure amb aquest tancament, sinó, efectivament, amb el fet que el que en realitat tradueixen els números que ara votarem és el resultat del pressupost que es va aprovar al Parlament de Catalunya i que –recordem– ja incloïa la voluntat, i es va traslladar així al pressupost, de traslladar aquell sou encobert que cobrem com a dietes de desplaçament –perquè, recordem, és un sou encobert i que, a més a més, no tributa perquè ho cobrem com a dietes– de traslladar-ho a la base de cotització, de traslladar-ho a la nòmina, i que el cobrem com el sou que efectivament és i que, per tant, cotitzem per allò.

En principi, els grups que van donar suport a aquest pressupost –nosaltres no hi vam donar suport, però els grups majoritaris sí que li van donar suport– van estar d'acord amb que durant l'any 2022 fessin ja aquest canvi i deixessin de cobrar un sou encobert com a dietes d'indemnització i desplaçaments. Va acabar el 2022 i no es va fer, allò que aquells grups que van donar suport a aquest pressupost es van comprometre a fer, no ho van fer perquè no va haver-hi la majoria per poder-ho fer. Per tant, el que tradueix els números que presentem ara és aquesta incapacitat política d'entomar d'una vegada per totes aquest cobrament il·legítim que estan tenint com a dietes d'una cosa que en realitat és un sou i que ha de cotitzar com a tal.

Per això també tenim el romanent que tenim, perquè aquell pressupost es va aprovar amb un augment del capítol 1 per poder assumir des del Parlament la incorporació d'aquestes dietes, i com que no es va ser capaç políticament de fer-ho, van sobrar diners, i acabem el 2022 amb un excedent de 6 milions d'euros. En una de les més grans crisis econòmiques que estem vivint dels darrers anys, amb la inflació disparada, i el Parlament es permet el luxe de tenir un excedent de 6 milions d'euros que, a més a més, es suma un altre excedent fins a passar els 20 milions de romanent.

Per tot això, nosaltres votarem en contra d'aquests informes, i entenem que en el 2023 haurem de tornar a votar-hi en contra, perquè també no hi ha la voluntat política majoritària dels partits majoritaris de fer d'una vegada per totes aquesta transposició de les dietes al sou que és el que en realitat són.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies, diputada. Un cop acabat el debat, els demano si es poden aprovar per assentiment ambdós informes... Si no hi ha cap objecció? *(Pausa.)* No? En cas contrari, procedirem, doncs, a la votació.

Cridarem ara a la votació.

(Pausa llarga.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Bé, diputats i diputades. Hi haurà dues votacions diferenciades. En primer lloc, votem l'informe sobre el compliment del pressupost de despeses del Parlament en data 31 de juliol del 2022.

Comença la votació.

Aquest informe ha estat aprovat per 95 vots a favor, 18 en contra, 16 abstencions i una persona que no ha votat.

A continuació votem l'informe sobre el compliment del pressupost de despeses del Parlament de Catalunya en data 31 de desembre del 2022.

Comença la votació.

Aquest informe ha estat aprovat per 96 vots a favor, 18 en contra i 16 abstencions.

D'acord amb l'article 37.3, lletra *h* del Reglament, queden aprovats els informes sobre el compliment del pressupost de despeses del Parlament de Catalunya en data 31 de juliol i 31 de desembre del 2022.

Projecte de llei de mesures urgents per a la reducció de la temporalitat, de foment de la promoció interna i d'agilització de la cobertura de llocs de treball amb persones funcionàries de carrera

200-00012/13

Passem al cinquè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del dictamen de la Comissió d'Afers Institucionals sobre el projecte de llei... *(veus de fons)* Diputats i diputades, prego que surtin en silenci..., votació del dictamen de la Comissió d'Afers Institucionals sobre el projecte de llei de mesures urgents per a la reducció de la temporalitat, de foment de la promoció interna i de l'agilització de la cobertura de llocs de treball amb persones funcionàries de carrera.

D'acord amb l'article 123 del Reglament, intervindrà, en primer lloc, la diputada relatora per presentar els treballs de la ponència i la comissió per un temps de cinc minuts. Té la paraula, doncs, la diputada Marta Moreta Rovira.

Marta Moreta Rovira

Gràcies, vicepresidenta. Diputats i diputades, avui som aquí per debatre i votar el projecte de llei de mesures urgents per a la reducció de la temporalitat, del foment de la promoció interna i de l'agilització de la cobertura de llocs de treball amb persones funcionàries de carrera.

Arribem en aquest debat en un moment en què, precisament, les coses no estan funcionant gens bé, després de la jornada caòtica de dissabte passat, en què es feia el concurs oposició per a l'estabilització del personal temporal de la Generalitat, el més gran que s'ha celebrat mai a Catalunya.

No podem deixar d'esmentar aquest tema que va íntimament lligat al debat que estem iniciant, perquè parlem de l'estabilització de l'ocupació pública temporal com un repte a resoldre i a fer-ho bé. Un total de 13.581 persones, treballadors de la Generalitat, estaven convocats aquest dissabte en aquest concurs.

Després de preparar-se durant setmanes i mesos per a unes oposicions, els aspirants es van trobar amb un caos organitzatiu. Dissabte hi havia l'oportunitat de començar a fer les coses bé en aquest tema, perquè aquest era el procés amb el major

nombre de places a seleccionar per la Generalitat de Catalunya dels darrers trenta anys.

Però, senyors i senyores diputats, ha estat un exemple de desorganització i de caos absolut: massificació a les aules, endarreriment en la distribució i l'inici de les proves, manca de preparació dels exàmens a educadors socials i manca d'informació dels diferents espais habilitats per realitzar les proves, retard d'hores. En definitiva, s'ha tractat als opositors com mai havia passat a la història. Una situació inadmissible.

Aquesta és una clara manifestació de la desorientació que pateix el Govern en matèria de funció pública. I avui arribem en aquest punt per debatre i votar aquest projecte de llei, després de dos intents frustrats d'elaboració i d'aprovació de regulació pròpia en matèria d'estabilització de la temporalitat en ocupació pública i de foment de la promoció interna dels treballadors de la Generalitat.

El primer intent del Govern va resultar ser un autèntic fracàs. L'aprovació del decret que no va negociar amb ningú i que va decaure per manca de suports parlamentaris. El segon intent, el Govern el va voler assegurar amb l'aprovació del decret pactant amb la mesa de negociació del personal on hi ha els representants sindicals. Però en aquell segon decret es van oblidar dels grups parlamentaris, que són qui han de donar l'aprovació dels decrets lleis que presenta el Govern.

Hem de recordar que en segons quines circumstàncies i amb segons quines majories, la iniciativa legislativa correspon a aquest Parlament i *no* al Govern. I avui ens trobem en aquest tercer intent perquè prosperi un decret llei que s'ha tramitat com a projecte de llei a petició d'aquesta cambra i que, finalment, ha estat negociat i pactat amb diversos grups parlamentaris, un projecte de llei necessari per al bon funcionament de l'Administració i dels serveis públics.

Mirin, noranta-vuit diputats i diputades d'aquesta cambra, és a dir, més de les dues terceres parts d'aquest Parlament, previsiblement, donaran suport a aquest projecte de llei, un esforç ingent en el qual tots hem hagut de dialogar, negociar i pactar.

Aquest projecte de llei dona l'oportunitat de disposar d'un marc propi en aquesta matèria, una millora que els grups majoritaris d'aquest Parlament no han volgut desapropiar per fer viables i gestionables els reptes que avui té la Generalitat amb relació a les persones que formen part del sistema d'ocupació pública de Catalunya.

Voldria recordar que el Grup Parlamentari de la CUP va presentar una proposició de llei que, en un inici, va obtenir el suport d'Esquerra i de Junts per Catalunya per iniciar els tràmits parlamentaris i que ha quedat en un calaix en via morta perquè, entre altres coses, era inconstitucional.

Avui, doncs, voldria donar les gràcies al Grup Parlamentari de Junts per Catalunya per l'esforç i la dedicació que han mostrat en tot el procés de negociació, i especialment a la diputada Glòria Freixa, que sempre ha estat disposada a trobar acords i consensos.

També voldria agrair al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana tota la predisposició per arribar a un acord que serà molt favorable per als treballadors públics de la Generalitat de Catalunya. I especialment també volia agrair el diputat Jordi Albert, amb qui sovint tenim grans discussions que ens ajuden a millorar amb l'objectiu comú per al qual estem aquí representats.

Moltíssimes gràcies, diputats i diputades.

La vicepresidenta segona

Tot seguit, intervindrà el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, que és qui ha reservat esmenes per defensar en el Ple. A continuació, intervindrà la resta de grups parlamentaris per posicionar-se sobre el text del dictamen. Aquest torn d'intervencions serà d'un màxim de set minuts per a cada grup. La votació d'aquest dictamen es farà en acabar el debat.

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, la diputada Basha Changue.

Basha Changue Canalejo

Gràcies, vicepresidenta. Bé, nosaltres hem deixat les esmenes presentades en aquesta proposició de llei, bàsicament, per procurar tenir aquest debat aquí. Nosaltres entenem que la proposició de llei presentada genera una jerarquia entre funcionaris, els funcionaris que venen del procés d'estabilització i els funcionaris que han accedit a la funció pública per la via ordinària.

I aquestes esmenes les hem deixat vives i les hem presentat també. Hem tingut debat intern, perquè presentar esmenes en un decret que nosaltres hem votat en contra sempre, d'alguna manera, ens posava la dicotomia de no sabíem si l'estàvem legitimant o no..., però hem –finalment– presentat les esmenes per intentar redreçar el desviament que està portant..., i que això apuntala també, que està portant a l'Administració i a les treballadores a la inseguretat jurídica i a la inestabilitat. Per nosaltres això és important, perquè tant l'acord de govern, com la resolució que ha precedit aquest decret llei, convertit ara en proposició de llei, es basen en el marc de la 20/21, que és la norma origen que nosaltres entenem que no transposa la directiva europea i és on nosaltres posem l'origen de la problemàtica.

És un problema en si mateix..., acordada també, aquesta 20/21, recordem-ho, amb la traïció d'Esquerra Republicana a les interines, quan això es va aprovar al Congrés. I aquesta Llei 20/21 no està donant compliment a la directiva europea. De fet, aquest passat mes de març la Comissió Europea va emetre un escrit d'observació davant el Tribunal de Justícia de la Unió Europea qualificant la Llei 20/21, del 8 de desembre, de mesures urgents per a la reducció de la temporalitat en l'ocupació pública, de vulnerar aquesta norma, vulnerar la directiva europea.

Per tant, nosaltres entenem que, sumat a això, aquesta vulneració per part de la 20/21 a la directiva europea i a les prejudicials que encara estan sense resoldre, perquè un jutjat de Barcelona les va elevar precisament al TJUE, perquè tenia molts dubtes de com s'aplicava o com la 20/21 transposava aquesta directiva amb seguretat jurídica per les treballadores... Entenem que la 20/21 té perill de caure. I això és una realitat amb la que tots hem de conviure. Si la 20/21 cau, cauran totes les normes que empara aquesta llei.

Llavors, quin és el seu pla? No entenem bé quin és el pla alternatiu a tot això. El que veiem, el que sí que veiem és l'eficiència de la seva aposta d'estabilització, perdent un llençol a cada bugada, perdent un grapat d'interines a cada prova, que entenem, consellera, que ja era el pla, eh?, formava part del pla de modernització de l'Administració pública, això d'anar desfent-se de les interines a cada part del procés. Però a nosaltres el que ens sembla és que hi ha un desmantellament dels serveis públics a través de les externalitzacions sistemàtiques, que són ja una marca de la casa d'aquest Govern.

Tornant al text, nosaltres hem presentat tres esmenes. L'esmena número 1, eliminar la disposició transitòria primera, perquè entenem que aquí és on rau la discriminació entre funcionaris de primera i funcionaris de segona. El decret parteix o la proposició de llei parteix d'assumir que l'estabilització d'interins en abús és un greuge amb les funcionàries de carrera. I nosaltres, evidentment, no podem comparar aquest marc.

Per tant, des d'aquest punt de partida, la proposició de llei busca anivellar les oportunitats, tal com explica l'exposició de motius. I per això restringeix l'accés a la promoció interna als funcionaris nomenats fa, mínim, dos anys, cosa que deixa fora d'aquesta promoció interna tots els interins que estableixen la seva situació a través dels processos d'estabilització que s'estan donant ara. I per això presenta aquestes dues fases de la resolució del concurs de mèrits.

Nosaltres hem presentat una esmena d'eliminació, de supressió d'aquesta disposició transitòria primera, perquè entenem que la llei barreja demandes històriques dels sindicats, com són les demandes de promoció interna..., que evidentment és necessària, però ho barreja amb aquesta estabilització d'interins. I nosaltres és on creiem que està l'error.

L'esmena número 2. Nosaltres hem fet una esmena d'addició, que diu que per donar compliment a la Directiva 1999/70, la primera convocatòria de concurs general de mèrits i capacitats de l'Administració de la Generalitat de Catalunya posterior als processos selectius..., de mesures urgents ta, ta, ta, ta..., ha de disposar de places suficients per l'adjudicació dels llocs de treball per a totes les treballadores en abús de temporalitat, independentment del resultat del concurs de mèrits. Perquè qualsevol altra qüestió el que fa és fer traspassar, fer passar les interines en abús de temporalitat per un procés incert i obert, que és tot el contrari del que indica la directiva europea. Llavors, nosaltres proposem aquesta disposició addicional demanant més places per al concurs de mèrits i resultat cert en els processos de concurs per donar compliment a la directiva.

Fem una tercera esmena, que és d'addició a la disposició addicional tercera: per garantir les bones pràctiques de l'Administració, la transparència dels processos d'estabilització i l'accés a la informació per part de les treballadores públiques afectades, es publicarà la provisió de places juntament amb els resultats del concurs de mèrits, incloent-hi la puntuació obtinguda per cadascuna de les treballadores i el lloc de treball assignat.

Això és una demanda directament de les plataformes i els sindicats respecte a l'opacitat i la falta de transparència que han tingut aquests concursos de mèrits i totes les fases del procés d'estabilització, que en cap cas ha donat les garanties a les treballadores en abús de temporalitat de saber si la plaça que elles estaven ocupant en abús la temporalitat..., tenien opcions, diguem-ne, d'aconseguir-la o serien traslladades a qualsevol altre centre. Per tant, en garantia d'aquesta demanda de les treballadores, doncs, demanem la publicació de la provisió de places, la puntuació obtinguda i l'adjudicació final.

Per acabar, la CUP tenim un compromís amb les treballadores del sector públic, que és estabilitzar la seva situació de temporalitat i de precarietat. Per tant, nosaltres votarem «no» a aquesta proposició de llei precisament per totes les qüestions que hem anomenat (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) i també perquè veiem –i ja acabo, presidenta– com aquesta proposició de llei intenta justificar l'infrafinançament dels serveis públics just en un moment en el que els necessitem forts i estables.

Precaritzar treballadores per justificar la falta d'inversió en serveis públics i fer-ho, a més, barrejant aquestes demandes històriques de sindicats amb les necessitats actuals és, com a mínim, maquiavèl·lic.

La vicepresidenta segona

Diputada...

Basha Changue Canalejo

Confrontar treballadores –i ja acabo, presidenta– no és enfortir els serveis públics. I per tot això, i evidentment respectant la negociació col·lectiva, la CUP votarem en contra d'aquesta llei.

La vicepresidenta segona

A continuació, per posicionar-se, té la paraula, pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat Cristòfol Gimeno Iglesias.

Cristòfol Gimeno Iglesias

Bé; bon dia. Gràcies, vicepresidenta. Consellera, diputats, diputades... Després de la intervenció de la ponent relatora d'aquest projecte de llei, la meua companya, la

Marta Moreta, em correspon, en nom del meu grup, desgranar i explicar el contingut de les esmenes que, com s'ha dit, hem presentat tres grups parlamentaris al text inicial del Decret 14/22.

I després de la intervenció de la diputada Changue, del Grup Parlamentari de la CUP, Basha Changue, doncs, el que també li he de dir és que estaria bé que haguessin participat en les reunions de la ponència i haguessin defensat també allà les esmenes i també a la Comissió d'Afers Institucionals que es va convocar per debatre-les i que no hi van assistir. Per tant, hauria estat bé que les haguessin defensat allà també.

Primer de tot, el que vull posar en context és que ja veníem del Decret 12/22, que el Govern va negociar amb els sindicats i no amb els grups parlamentaris, i atès que no tenia el Govern els suports per convalidar-lo, el van deixar decaure.

Portem molt de temps amb aquest tema i creiem, des del nostre grup, que a tot-hom ens hauria estalviat molts maldecaps si haguéssim fet bé les coses des de bon principi. Parlant amb els sindicats, sí, però també negociant i acordant amb els grups parlamentaris també.

Mirin, bàsicament les esmenes que intentem presentar intenten fer viable en la legalitat i en la gestió els dos punts que estan en aquesta llei de mesures urgents per la reducció de la temporalitat, l'estabilització dels treballadors interins, per entendre'ns, que són la promoció interna i els concursos de trasllat.

Va ser el Govern d'Esquerra Republicana el que va voler afegir aquests dos apartats, quan el lògic..., nosaltres, per exemple, ho hauríem fet diferent i hauríem fet procediments separats i posteriors, però, vaja, vam acceptar convalidar el Decret 14/22 per responsabilitat i que es tramités com a projecte de llei.

Anem per parts. Sobre les esmenes. La promoció interna del personal funcionari actual surt respectada i reforçada, donant major seguretat jurídica al text inicial.

Hem esmenat també el text de l'article 62 bis amb un nou redactat que fa viable també des del punt de vista legal..., i gestionable, per tal d'evitar que els nomenaments provisionals es perpetuïn, especialment en diferents departaments com el d'Educació, on les xifres de provisionalitat són, com deia el preàmbul del Decret 14/22, excessius i poden veure's incrementats de forma exponencial amb l'efecte de l'estabilització.

L'objectiu d'aquestes esmenes és redreçar la situació de deixadesa, la falta de regularitat en els concursos. I com ho fa? Obligant els departaments a que comuniquin les vacants actuals i també que comuniquin individualitzadament els nomenats provisionals que tenen l'obligació de concursar. A qui no ho faci, tindrà conseqüències. De fet, com ho fa la legislació bàsica que és aplicable a altres..., a tots els cossos i escales de la funció pública. Quines conseqüències? Doncs a qui no vulgui concursar, estant obligat a fer-ho, se'l declararà en situació d'excedència voluntària per interès particular.

El text inicial els tornava a donar un nou nomenament provisional, provocant una altra vegada l'espiral d'increment de provisionalitat. Tot això s'havia d'esmenar perquè el panorama actual, com deia, per exemple, en el Departament d'Educació, s'ha provocat per no haver regulat com calia aquest aspecte, i permetia el desgavell que ara tenim de tants i tants nomenaments provisionals que han anat en augment i sense cobertura legal –sense cobertura legal.

Per això, ara es pretenia aquesta addició d'aquest 62 bis, sense esperar la nova llei de funció pública, d'ocupació pública, que tant ha anunciat el Govern, que des del nostre punt de vista és on hauria tocat. Però, clar, el tema cremava i s'havia d'afegir aquest 62 bis fos com fos.

A més, en la ponència s'ha afegit una disposició transitòria, la tercera, que permet rebaixar la provisionalitat incentivant les sol·licituds dels que estan obligats a participar en el primer concurs que es convoqui des de l'aprovació d'aquesta llei, de

forma que l'entrada en vigor efectiva de tot el text del nou 62 bis tindrà lloc després del primer concurs que convoqui una vegada aprovada la llei.

Les altres esmenes milloren..., millores tenen a veure amb les taxes addicionals de les ofertes públiques d'ocupació, les del 2022 i 23. La millora acordada ajusta els temps d'aplicació, tot i que pel 2022, que ja s'ha conclòs..., però ho fa viable, permetent afegir aquesta taxa addicional a les convocatòries que es van realitzar el 2022 i ampliant-les a les del 2023. A més, l'esmena obliga a justificar aquesta taxa addicional per tal de que no buidi les vacants que s'haurien de produir al llarg d'aquests dos propers anys.

I dues consideracions finals. La primera. La negociació col·lectiva, que respectem, com no pot ser d'una altra manera, també ha de respectar la funció parlamentària, que és quan el Parlament..., a qui li correspon la iniciativa legislativa.

I la segona consideració. Consellera, és inevitable. En el passat Ple, a la sessió de control, jo mateix li vaig preguntar sobre la funció pública i li vaig dir que el seu Govern necessitava millorar. Ara, després del que hem viscut i de la vergonya que hem sentit tots i totes amb el concurs oposició organitzat per vostès el passat dissabte, els hi haig de dir que no n'hi ha més, que d'allà on no n'hi ha no en raja. I, per tant, utilitzant l'argot de les proves, creiem, des del nostre govern, que vostès no són aptes per governar.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

A continuació, per posicionar-se, té la paraula, pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la diputada Cristina Casol Segué.

Cristina Casol Segué

Presidenta Borràs, membres de la Mesa, diputades, bon dia a tothom. Avui us parlo com a diputada de Junts, però també us parlo com a funcionària de carrera que soc, del cos específic d'arquitectes de la Generalitat de Catalunya, i comprendreu que desenvolupar una carrera professional, vint anys de serveis prestats a l'Administració de la Generalitat, i ser diputada ara al Parlament per mi és un orgull immens i crec que em dona tota la legitimitat per parlar i dir-los el que els diré.

Estic molt empenyada; estic molt indignada arran dels fets d'aquest dissabte. Va ser un fatídic dia de proves d'oposició, d'estabilització de tots els cossos de la Generalitat, i segurament avui em quedi curta amb les desqualificacions que faré pel Govern, perquè de la vergonya que m'han fet arribar a passar no se'n pot sortir.

Sobretot penso que el desprestigi per la societat al que hem arribat els funcionaris, produït pel que considero una nefasta gestió del Govern..., perquè si la finalitat era estabilitzar per restaurar un dany produït a les treballadores públiques, això implicava responsabilitat –responsabilitat que no van exercir–, seriositat, gestió, control de tot el procés. I encara més, amb relació a aquestes proves, els recordo que van ser vostès qui van decidir externalitzar aquestes proves.

Segueixo ara amb el present projecte de llei i els diré –d'entrada, i també de forma molt pedagògica– que aquí també es va començar la casa per la teulada, establint primer i deixant per resoldre després o intentar reconduir la promoció interna dels funcionaris. Com sabeu, és un dret –és un dret– l'ascens de cossos i escales de grups inferiors a superiors i que justament calia garantir amb totes les garanties jurídiques. Tot i això, des del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya donarem suport a aquest projecte de llei, encara que el resultat final no és com hauríem volgut, perquè al nostre entendre hi ha una manca absoluta de rigor –rigor al que no s'arriba com mereixem tots els funcionaris– perquè no es pot fer una promoció interna de la mateixa manera que es fa un procés excepcional d'estabilització. Per exemple –per exemple– sense proves eliminatòries –i això, agradi o no– és clarament una minva en el rigor en un procés de promoció interna. Però, en tot cas, la voluntat avui i ara

és ajudar i resoldre al més aviat possible la situació actual dels funcionaris de carrera.

Els empleats públics necessiten poder conciliar les expectatives laborals amb la nostra vida professional i això només s'obté mitjançant reformes estructurals i no fent pegats al nostre sistema d'ocupació pública amb aquestes modificacions puntuals. El nostre deure com a legisladors és plantejar i entomar aquest repte de forma impecable i amb totes les garanties. El Govern governa. Ens hem de prendre seriosament la protecció dels servidors públics d'aquest país. Cal reforçar el sistema actual o no resoldrem mai el problema de l'ocupació pública a Catalunya.

Segueixo amb per què diem que aquest projecte de llei és molt millorable. Hi ha alguns aspectes que no donen seguretat jurídica. L'article 1.4.a, que contradiu la normativa bàsica, pot contribuir a presentar qüestions d'inconstitucionalitat als tribunals que podrien afectar convocatòries si es recorren o recursos també d'inconstitucionalitat de l'Estat. Per altra banda, i per posar un altre exemple, considerem molt rotund que un funcionari en comissió de serveis tingui l'obligació de concursar als trasllats i, en el cas que no hi participi, es declari d'ofici en situació d'excedència voluntària per interès particular. Això vol dir que es penalitzarà el funcionari que fins ara es presentava perquè volia i es penalitzarà, si no ho fa, a no poder treballar fins a dos anys al sector públic.

Resumidament, com he dit, és una norma amb manca de rigorositat en aspectes bàsics del bon tractament dels funcionaris i de la normativa de funció pública. Fins i tot en els termes en què s'expressa aquest projecte de llei quan diu «adjudicació de llocs de treball». Senyors, els llocs es proveeixen. L'adjudicació és conseqüència de la provisió dels llocs de treball. Totes les referències als termes d'adjudicació són errònies en el projecte de llei.

I com he dit al començament, avui també volia parlar del procés vergonyós del dia de les proves d'oposició. Tots els cossos al mateix dia, amb una pressa incomprendible i, per primer cop a la història, amb una externalització del servei. El resultat va ser una desorganització i un caos incomprendible. Un desgavell rotundament vergonyós. Molt vergonyós. Dissabte al matí, tots convocats a les nou. Això sí, sense impresos, sense exàmens, sense control, sense lloc, sense supervisió, sense instruccions, amb un menyspreu absolut per tots els opositors i els principis de la funció pública. On queda la igualtat, el mèrit i la capacitat? On queden? Pregunto.

Saben que es va poder copiar, que van treure els apunts, que van poder dir les preguntes els uns als altres, que no hi havia cap mena de control. Hauria pogut entrar qualsevol persona aliena i presentar-se per un altre. Els funcionaris avui som la riota, som la riota de la societat i el nostre Govern ens ha portat aquí a ser la riota, a un desprestigi majúscul de la carrera de funcionariat. I tot per una mala gestió i una incapacitat demostrada.

I jo els pregunto, externalitzar? Externalitzar, per què? Un fiasco d'un milió i mig d'euros. On és l'Escola d'Administració Pública de Catalunya? On és? Quin desconeixement de les institucions tenen? És l'Escola d'Administració Pública de Catalunya que es va crear per a l'accés i per a la formació dels funcionaris.

També els pregunto per què tanta pressa? Per qui? Tots els cossos s'havien de fer en un sol dia, en un sol matí? La 20/21 estableix que el termini finalitza el 31 de desembre del 2024. Som al maig de 2023. Jo no entenc perquè fer-ho tan malament, es podia planificar millor. Només calien dosis de planificació, de gestió i de control.

La veritat, potser aquestes paraules són massa pel seu govern. A Junts per Catalunya ens dol molt la vergonya que els funcionaris han passat aquest dissabte. Ens dol molt més que sigui un govern d'Esquerra Republicana que ens hagi portat aquí i li demanem que renunciïn realment les persones responsables. I finalment –i acabo presidenta– la incompetència i la falta de responsabilitat no pot dirigir un país. Això no pot acabar bé.

La vicepresidenta segona

Gràcies. A continuació, té la paraula per posicionar-se, en nom del Grup Parlamentari de VOX, el diputat Andrés Bello Sanz.

Andrés Bello Sanz

Gracias, vicepresidenta; señora *consellera*, señores diputados, buenos días a todos. Bien, en el debate mantenido en este Pleno el pasado 21 de diciembre sobre la convalidación del Decreto ley 14/2022, de medidas urgentes para la reducción... Perdon, no me está contando el tiempo, ¿eh?

La vicepresidenta segona

Ja està –ja està. Gràcies.

Andrés Bello Sanz

¿Sí? Vale, vale.

Vale, bueno, reinicio otra vez; ya les he dado los buenos días. Decía que en el debate mantenido en este Pleno el pasado 21 de diciembre sobre la convalidación del Decreto ley 14/2022, de medidas urgentes para la reducción de la temporalidad, de fomento de la promoción interna y de agilización de la cobertura de puestos de trabajo con personas funcionarias de carrera, ya expusimos la posición de VOX en esta materia. Hablamos del problema y de cómo se ha llegado a esta situación.

Uno de los pilares en los que se deben basar las administraciones públicas para prestar un buen servicio público es dotarse de una plantilla de buenos profesionales, estables, independientes y con un elevado nivel de formación. El grado de temporalidad al que ha llegado la Generalitat de Catalunya con su plantilla constituye un grave problema que ha tenido repercusiones en la calidad de los servicios públicos que presta.

Pero mientras este problema iba creciendo con los años, pues parece que no le importaba a nadie. Mientras la precariedad laboral de los empleados públicos se iba incrementando año tras año, los diversos gobiernos continuaban ensimismados con sus delirios separatistas y abandonando a su suerte a los empleados públicos.

Los malos gobiernos que hemos sufrido en Cataluña durante tantos años han estado respondiendo a las necesidades de cobertura de personal con contrataciones temporales y provisionales que no requieren esfuerzo de planificación y gestión, pero que condenaban a las personas así seleccionadas a la provisionalidad y a la incertidumbre.

Porque hacer las previsiones presupuestarias en plazo, desarrollar las ofertas de empleo público, actualizar las relaciones de puestos de trabajo, convocar oposiciones o concursos de traslado suponen un esfuerzo de buena gestión que los políticos separatistas ni saben ni han querido hacer.

Y este fin de semana, hablando del *saben* o el *no saben* –que es el caso–, hemos podido ver una vez más que este Gobierno separatista no sabe gestionar. Ante una acción rutinaria como organizar unas oposiciones que los funcionarios públicos realizan decenas de veces cada año, han montado un espectáculo vergonzoso. Nadie recuerda unos exámenes tan mal organizados.

No basta con que el Gobierno de la Generalitat pida disculpas a los miles de opositores damnificados por su mala organización de los exámenes. Este caos debe tener consecuencias políticas y no solo el cese de una política de tercer nivel recién llegada al cargo. Debe suponer la dimisión o el cese de la *consellera* responsable (*alguns aplaudiments*), y así lo reclamamos desde VOX. Desde el Grupo Parlamentario de VOX, siempre nos posicionamos, sin ninguna duda, a favor del empleo estable y de calidad.

El acceso al empleo público debe producirse, desde el primer momento, respetando los principios constitucionales de igualdad, mérito y capacidad, y utilizando los procedimientos legalmente establecidos. Las necesidades de cobertura de pue-

tos de treball han de resoldre's mitjançant les oportunes convocatòries d'oposició, ben organitzades i no al estil del actual Govern, on puguin concórrer amb igualtat d'oportunitats tots els ciutadans que compleixin les condicions legalment establertes.

En esta mateixa línia, ha de respectar-se el dret dels funcionaris de carrera a la carrera professional, regulant adequadament el seu accés a la promoció interna. La existència de contractacions temporals ha de tenir caràcter accésori i només per als casos, condicions i terminis recollits en la legislació vigent.

Desgraciadament, i com calia esperar, el actual Govern de la Generalitat està actuant amb gran lentitud i de forma erràtica davant este greu problema. Des de VOX exigim al Govern de la Generalitat que busqui i aplique les solucions necessàries i que eviti que la situació de temporalitat en el treball públic torni a produir-se.

Esta solució ha de satisfer de forma equilibrada els interessos dels diferents col·lectius afectats per esta situació, com són els propis treballadors temporals, els estudiants d'oposicions que volen accedir en el futur a un treball públic o els treballadors públics que accediren per oposició i tenen dret a una promoció interna justa.

Muchas gracias.

La vicepresidenta segona

A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat Joan Carles Gallego i Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé; doncs, bon dia a totes i tots. Ens posicionarem amb relació a aquest projecte de llei que, en principi, avui s'ha de validar. Han passat gairebé quatre mesos des de que es va convalidar el decret llei i es va iniciar, diguéssim, la tramitació com a projecte de llei.

Es va presentar el decret, ja vam dir que hi votàvem a favor; estàvem a favor del decret, i, per tant, votarem també a favor d'aquesta llei. Hi votarem a favor perquè entenem que és urgent abordar la reducció de la temporalitat, i aquest procés s'ha de poder fer contemplant també els mecanismes de promoció interna, els mecanismes que agilitin la provisió definitiva de llocs de treball en la funció pública, i que s'aprofiti també per reconèixer i incorporar les persones aprovades sense plaça per cobrir noves vacants que es puguin generar i evitar, diguéssim, tornar a caure en nous abusos de temporalitat. Però aquest acord, a més a més, neix d'un acord de la mesa de negociació. Per tant, diguéssim, en aquestes coses nosaltres ens posicionem a favor de la llei.

Tot i que votarem a favor de la llei, sí que hi han algunes qüestions que en el tràmit legal crec que han empitjorat el decret, eh? Vull dir, hi ha dos qüestions en concret que, des del nostre punt de vista, i així ho vam explicitar a la comissió, empitjoraven el decret inicial, el desvirtuaven i tenien efectes negatius, no? La discrecionalitat que se situa en l'aplicació del criteri de proximitat..., crec que el criteri de proximitat en abstracte deixa un marge de discrecionalitat massa ampli a l'Administració a l'hora d'assignar les vacants, les places; i també el fet de determinar en situació d'excedència voluntària aquella persona que, obligada a concursar, no concursi, en comptes d'assignar-li una plaça d'ofici, que és com s'havia pactat amb les organitzacions sindicals.

Són dos aspectes que creiem que empitjoren, no invaliden la urgència i la necessitat de la llei, per això la votarem a favor, però creiem que empitjoren. Però no només empitjoren el text, sinó que també introdueixen un element de contradicció en qüestions negociades entre l'Administració i els sindicats representatius en el si de la mesa de negociació.

I aquest és un tema que voldria també situar, eh?, perquè evidencia la desconfiança de determinats grups polítics, de determinats partits polítics, també del que dona suport al Govern, que és qui ha negociat amb els sindicats i ha arribat a un acord, i es contraposa d'alguna manera un acord social signat pel Govern amb els sindicats amb un pacte entre els partits en el si del Parlament.

Crec que aquesta contraposició que es vol fer no pot ser irrellevant, perquè aleshores estem parlant de democràcia, eh? I crec que no podem qüestionar la importància dels processos de diàleg social per construir reformes materials que afecten normes substancials del sistema, de relacions laborals, dels sistemes socials o del que sigui.

Té a veure amb una concepció de la democràcia on aquesta és apropiada en exclusiva per les organitzacions polítiques que estan en el Parlament i es menysté l'espai, diguéssim, d'autonomia col·lectiva que correspon al pluralisme social i que exigeix també respecte de les organitzacions socials existents.

Crec que no es poden contraposar aquestes dues legitimitats. Cal, si de cas, complementar-les. Perquè crec que, a més, el Tribunal de Justícia de la Unió Europea així ho ha fet quan reconeix que la participació democràtica s'exerceix no només a través del principi de representació política en els parlaments, sinó també de l'acció col·lectiva de les organitzacions socials i empresarials més representatives en els àmbits dels interessos econòmics i socials que li són propis.

I en aquest àmbit estàvem parlant de la mesa de negociació dels empleats i empleades públics, on Govern i els representants legítimament escollits pels treballadors així ho havien determinat, no?

Per tant, aquesta crec que és una qüestió que val la pena que hi reflexionem a futur. No entrem en col·lisió el que és l'acord social, legítim i democràtic, amb l'acord polític, que també és legítim i democràtic, però no tenen per què col·lidir. Al contrari, aprofundir en la democràcia vol dir que des de les organitzacions polítiques s'ha de reconèixer la importància d'aquests acords socials, no contraposar-los.

I una tercera qüestió que, inevitablement, m'hi haig de referir en el marc, diguéssim, d'aquest debat, que és que nosaltres avui estem aprovant una llei. Però una llei, com qualsevol, no és fer vudú, o sigui, tu aproves, es publica al DOGC i ja es compleix, no. Tu aproves una llei, però després aquesta llei s'ha de gestionar, s'ha d'executar i s'ha de fer en base a la norma, amb rigor, amb eficiència.

I, clar, quan diem això és que estem davant d'una situació, que és la que va passar aquest dissabte amb les oposicions, que ja s'hi han referit altres diputats, on s'ha evidenciat una greu incompetència del Govern per executar el que es legisla, el que es normativitza. El que va passar el dissabte amb les oposicions d'estabilització és un cas paradigmàtic d'incompetència, de mala gestió, de qüestionament, en definitiva, d'un model de gestió de la cosa pública que està fent el Govern.

El relat dels fets és, crec, prou conegut per part de tothom, eh?, retards, mancances de l'enunciat de la prova, espais no adequats, no hi havia dos models d'exercici ni distància entre examinants, es van utilitzar dispositius electrònics, entrades i sortides no controlades, aules mal vigilades.

Aquestes són les preguntes que la pròpia Administració està fent als qui van participar, perquè responguin aquestes qüestions. Vol dir que l'Administració és conscient que això és el que va passar. Per tant, estem davant d'unes responsabilitats polítiques, però també d'unes responsabilitats organitzatives per part de l'Administració.

Certament, cal exigir i depurar responsabilitats. Però de res serveixen les dimissions si no s'assumeix també la responsabilitat davant dels opositors i davant d'aquests processos. Hi ha d'haver rescabament i, per tant, repetició dels processos que no han garantit la igualtat d'oportunitats. I ha d'haver-hi una assumpció també de responsabilitats que no es poden externalitzar aquests processos d'accés a la funció pública.

Està bé que la consellera comparegui, però ens ha de dir la sanció a l'empresa, quan es repetiran les proves i ha de comprometre's que no es tornarà a externalitzar l'accés, diguéssim, a aquests processos, no? No sigui cas que ens passi allò que ens deia en Bertolt Brecht, traduït en aquest cas per Feliu Formosa, amb una cita que es titula «La fatiga dels millors». El Govern ha de procurar no caure en la fatiga dels millors, no?, perquè diu en Bertolt Brecht: «“Vostè, ara, en què treballa?”», li va preguntar al senyor K. El senyor K va respondre: “Tinc molta feina, preparo el meu pròxim error.”»

Que no ens passi això en la gestió de la cosa pública, perquè quan la gestió de la cosa pública acumula errors, la desconfiança en les institucions i en la política institucional...

La vicepresidenta segona

Diputat...

Joan Carles Gallego i Herrera

...per part del ciutadà és un perill per a la democràcia i per a la convivència social.

La vicepresidenta segona

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat Joan García González.

Joan García González

Gràcies, vicepresidenta. Conselleres, consellera, diputats, diputades, bé, jo crec que s'ha fet una mica una descripció del que tenim en aquesta llei o en aquest decret transformat en ponència de llei que vostès van presentar com a Govern. I jo intentaré, d'alguna forma, separar els dos o tres comentaris que puc fer a aquest decret del que és el tema principal per a mi, que és la funció pública.

La funció pública, que és un tema que, a més, he tingut la sort –de fet, perquè l'he conegut aquí, en aquest Parlament– de seguir des de fa anys, des del 2015. I sobretot he tingut la capacitat o, almenys, la sort de veure, almenys per denunciar-ho, com de malament s'ha tractat tot el que té a veure amb la funció pública des de 2015, des d'aquell any mateix en què tots els grups d'aquest Parlament van decidir, per exemple, denunciar que no s'estava retornant per part dels governs previs, del Govern, en aquell cas, de Convergència i Unió encara i després de Junts pel Sí..., tot el retorn de tots els drets salarials, socials, etcètera, que s'havien pres durant les retallades anys enrere. Ja llavors va començar la història de la funció pública dels últims pràcticament tretze anys i el seu maltractament.

El 2010, la temporalitat, que és un altre concepte que crec que també és important que tinguem en compte quan parlem de la funció pública perquè ha sigut un dels grans problemes i les grans malalties, si m'ho permeten, de la gestió de la funció pública a Catalunya, era ja d'un vint-i-dos per cent. I dic que era ja d'un vint-i-dos per cent el 2010 perquè tots sabem... –i aquí hem arribat almenys a aquest consens de que el desitjable s'ha d'apropar al vuit, deu per cent de temporalitat perquè funcioni adequadament, perquè la funció pública sigui funció pública– era del 2010. La temporalitat ha arribat ara mateix, fins ara mateix al cinquanta per cent si traiem alguns cossos on no hi poden haver interins, com pot ser, per exemple, els Mossos d'Esquadra. Evidentment, no hi han interins al Cos de Mossos d'Esquadra.

Per tant, hem arribat al cinquanta per cent en aquests tretze anys de desgavell, d'incapacitat, de desgovern de tots, pràcticament, els que han estat treballant en la funció pública a la Generalitat de Catalunya. I per què diem que és important? Perquè creiem, i també com a concepte, que perquè una funció pública funcioni adequadament, perquè realment sigui adequada i perquè tingui la capacitat de ser neutral, perquè la funció pública un dels valors que té és ser neutral davant, per un costat, les pressions normals –no haurien de ser normals, però que normalment pas-

sen— dels diferents governs i també ser un intermediari amb el ciutadà, perquè sigui així, no pot ser que tinguem aquest nivell de temporalitat.

O sigui, un dels grans valors que té un funcionari, precisament, un treballador públic és que és independent de qualsevol color polític que estigui governant a la Generalitat, en aquest cas, o a l'Administració. Això no ha passat. Per tant, hem tingut tretze anys amb governs que estaven en una administració que no era neutral, que no era independent, que no treballava més que sota l'espasa de Dàmocles, aquella de que si realment vols continuar treballant amb mi, ets un interí i, per tant, hauràs de fer i seguir les directrius que jo d'alguna forma et faci arribar. Per tant, aquest concepte és bàsic. I amb això, amb aquesta denúncia que hem fet durant molts anys, hem arribat fins avui.

Hem tingut també el desig, i ho vam fer en el seu moment a Europa i també al Congrés dels Diputats, de demanar que aquest procés que s'havia iniciat de normalització, d'estabilització dels treballadors interins o dels treballadors temporals es fes de forma radical. (*Veus de fons.*) Sí, ho hem sigut, ho hem sigut al Congrés dels Diputats, ho hem sigut a Europa i ho volíem ser o ens hauria agradat que fos aquí igual, però ens hem trobat en una situació complexa.

Al final, s'ha decidit sobre la regularització dels treballadors públics. Es va fer de forma ràpida i al final va haver d'arribar aquest decret que el que fa és, d'alguna forma, tot i que crec que, i això sí que ja entrant en el text, crec que es millora el text amb les esmenes presentades. El que es fa és diferenciar entre aquells funcionaris de carrera que durant també molts anys no han pogut promocionar-se, no han pogut moure's del seu lloc perquè tampoc tenien possibilitat d'estabilització o de moviment intern des de l'Administració, que hi hagués almenys una part de les places dedicades que es poguessin implementar per a ells. Per tant, en aquest cas jo crec que són dos processos... Possiblement, el més adequat hauria sigut que s'hagués fet en dues fases diferenciades. Això no s'ha fet i, per tant, hem arribat amb un text que nosaltres —ja aviso i també avanço— hi donarem suport perquè creiem que millora, tot i que podria ser un text treballat d'una altra manera, però millora la situació dels treballadors públics en general.

Però clar, aquest no és el final de la història i tothom s'hi ha referit i jo també m'hi volia referir. Quan un intenta estabilitzar tota una sèrie de treballadors públics i vol fer la major convocatòria d'estabilització de la història, ha de saber fer-ho. Per fer electoralisme, perquè estem a un mes de les eleccions... Per fer electoralisme, que és curiós també que es fes aquest procés d'estabilització massiu a un mes de les eleccions municipals, també se n'ha de saber. També se n'ha de saber, per fer electoralisme.

I vostès, senyors d'Esquerra Republicana, en aquest cas del Govern de la Generalitat, no ho saben fer. No han pogut o no han sabut fer això que ningú hauria d'aprendre, però realment al final hi han experts en el món que ho fan. I vostès tampoc han sabut fer això bé. Per tant, s'han trobat en una situació que crec que és dramàtica, dantesca... Podríem utilitzar tots els adjectius que ja s'han dit aquí i que segurament a qualsevol altre lloc del món i segurament si vostès estiguessin a l'oposició demanarien tot tipus de responsabilitats que segurament no prendran, perquè al final el que han fet (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) és intentar amagar-se darrere d'alguns canvis, de canvis de persones que ja no estaven preparades per ser o fer el que estaven fent.

Per tant, sí, és la història, el final, trist final d'una història de tretze anys...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputat, se li ha acabat el temps.

Joan García González

Vaig acabant, vicepresidenta.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Ha d'acabar.

Joan García González

La trista història de tretze anys d'una història que crec que és totalment d'un fracàs col·lectiu, però en aquest cas n'hi ha de més responsables que d'altres, en tot això. Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del diputat no adscrit, té la paraula el diputat Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Vicepresidenta... Es obvio que no era sostenible la concatenación de contratos temporales y tampoco lo era mantener como interinos durante lustros a miles de servidores públicos. Estoy de acuerdo con que haya que garantizar la promoción interna, reducir la temporalidad y cumplir, por tanto, con la ley española y la europea. No es sostenible, no es opción seguir con un treinta por ciento de temporalidad en el sector público catalán.

Dicho esto, también soy partidario, pues, de no convertir a todo el mundo en funcionario y mucho más sin haber superado una oposición. Yo creo que un gobierno no debe devaluar las oposiciones.

En segundo lugar, necesitamos más transparencia en los procesos para no alimentar el nepotismo y el enchufismo que se ha fomentado durante años para comprar voluntades políticas.

Tres. Debe haber más planificación a la hora de complementar las plantillas y no solamente en años electorales, como decía ahora el diputado de Ciudadanos, y hay que establecer más y mejores medidas para aumentar la productividad del sector público.

Yo apoyaré este proyecto de ley, es equilibrado. Ahora solo esperar a que lo ejecuten bastante mejor que las oposiciones que celebraron el sábado, porque menudo circo se montó.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Se li ha acabat el temps. Doncs ara, per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Vicepresidenta, gràcies. Consellers, diputats, diputades, treballadors i treballadores de la casa, molt bon dia. Bé, soc el darrer en parlar i, per tant, reconec que bona part d'aquest debat que estem tenint avui té un pes conceptual, doncs, que els que estem avesats en la matèria, entenem i comprenem, no sé si fàcilment, però com a mínim, tenim més facilitat per poder-lo comprendre.

Jo intentaré ser didàctic. La primera és explicar el projecte de llei, cosa que la diputada Moreta, com a relatora, s'ha preocupat més de fer crítica al Govern que d'exposar el projecte de llei, que és el que competeix a la intervenció d'una relatora. Si es vol fer crítica, el diputat del seu grup parlamentari, doncs, lògicament sí que pot fer tota la crítica que vulgui, però crec que hem de mantenir aquest respecte institucional també pels càrrecs que desenvolupem en les ponències de llei.

En qualsevol cas, aquest decret, aquest projecte de llei que emana d'un decret llei, del 14/2022, és un projecte de llei que ha sorgit d'un acord parlamentari. I abans s'hi ha referit el diputat Gallego, i jo comparteixo bona part de les seves paraules, i així també ho vaig traslladar en la ponència de llei; a nosaltres ens agradava molt, i molt més el decret llei, però en base a l'acord parlamentari i en base a la negociació —la qual també vull agrair a la diputada Freixa i a la diputada Moreta, la negociació en

tot moment, i també al diputat Gallego, amb qui també hem pogut compartir espais—, s'ha arribat a un acord polític i s'ha arribat a un acord en aquest Parlament.

Que s'hagi arribat a un acord parlamentari no implica necessàriament que hauguem millorat el text, perquè al nostre mode de veure no s'ha millorat el text perquè es farà exactament el mateix, però hem perdut quatre mesos. Hem perdut quatre mesos per fer exactament el mateix que faríem amb el decret llei.

El primer article d'aquest projecte de llei, que ja estava en el decret llei, és el que fa referència a la participació dels funcionaris en la promoció interna i la reserva d'aquestes places. Un quaranta-cinc per cent de les places totals es reserven per a la promoció interna, cosa que no havia passat mai.

Un següent element, a què hem de donar molt de valor, és que en aquest primer article també fem referència que aquells funcionaris que estan en situació d'excedència voluntària es podran, per interès particular, presentar també en aquesta promoció interna.

I un altre element a què nosaltres també li donem molt de valor és que els funcionaris dels cossos i escales del subgrup C2 que portin més de deu anys ocupant..., estant dins de la funció pública, podran també presentar-se al subgrup C1. Amb la qual cosa crec que dotem de drets el cos de funcionaris del nostre país i, per tant, revaloritzem també i agraïm la tasca que porten desenvolupant durant tots aquests anys.

Després tenim un segon article, que jo li dono una especial rellevància. L'article segon fa referència al 62 bis, en efecte, un nou article, el 62 bis, que regula també, en certa manera, l'obligatorietat que tenen també, i que està recollida a la normativa bàsica, moltes de les opinions que s'han traslladat abans, com per exemple la referència a l'article 1.4.a, està a la normativa bàsica textual. Altres referències, com per exemple en el 62 bis, en el primer apartat, en el primer punt i en el segon punt també estan a la normativa bàsica, per tant, que constin o no constin no canvia absolutament res del que acabarà succeint.

El 62 bis el que fa és, doncs, marcar aquesta obligatorietat, però alhora —alhora—, aquells funcionaris de carrera que es presentin als concursos de promoció interna, que estan obligats a fer-ho, perquè ocupen..., estan proveint llocs de treball de caràcter provisional, en cas que no superin el concurs, se'ls assignarà també una plaça en funció de la proximitat. I aquí sí que és cert que perdem un element que per nosaltres era rellevant, que figurava al decret i que, en canvi, no figura en el projecte de llei, que és que delimitàvem la proximitat en base a la negociació col·lectiva, l'acord a què es va arribar i, per tant, delimitàvem amb aquesta proximitat als quaranta quilòmetres. I això sí que és cert que ho perdem en el projecte de llei, però, d'altra banda, també crec que és totalment salvable, també reforçant l'àmbit de la negociació col·lectiva i, per tant, delimitant també en altres espais aquesta proximitat i acofant-la.

Però sobretot, i a mi és un dels elements que crec que ens hauria d'enorgullir més com a Parlament que avui estiguéssim aprovant aquest projecte de llei, igual que vam convalidar el decret llei, és la disposició addicional trentena. En aquesta fem referència als aptes sense plaça, a les persones que han superat un procediment fins a la fase final, dels quals cap grup parlamentari n'ha fet referència en les seves intervencions i que, en canvi, jo crec que és el valor més important que té aquest projecte de llei. Els aptes sense plaça, que per fi sortiran d'aquesta situació d'indefinió i acabaran obtenint plaça.

I com ho regulem? Els aptes sense plaça, el que aquells i aquelles persones que han passat tot el procés i han arribat fins a la fase del procés, però pel nombre de places que s'ofertaven, doncs, no han pogut aconseguir-ne cap, aquestes persones, durant tres anys, entraran en una situació com, podríem dir, entre cometes, «de borsa», tot i que no es reconeix legislativament aquest terme en el projecte de llei i, per

tant, seran les primeres que obtindran plaça quan s'obrin nous concursos. És més, en els nous concursos es reservaran places específiques per tal que hi puguin optar.

I aquesta és una gran millora, perquè agilita, i molt, els processos per combatre la temporalitat, perquè facilita, i molt, que l'Administració pública sigui molt més ràpida en cobrir els seus llocs de treball, i perquè, a més, és de justícia que no hagin de tornar a passar pel mateix que han passat.

I per últim, però no per menys important, hem de fer una referència al que ha passat aquest cap de setmana. Nosaltres ho trobem del tot inadmissible. Abans ho ha dit el president: «el Govern ho troba del tot inadmissible», per això està prenent mesures, per això s'està reunint amb els sindicats per acordar les solucions i fer-ho de forma col·lectiva i en base a negociació col·lectiva, i per això la consellera Vilagrà, com sempre ha fet, també donarà la cara, i, a petició pròpia...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputat, se li acaba el temps.

Jordi Albert i Caballero

...compareixerà en seu parlamentària aquest proper divendres.

Gràcies.

(Pausa llarga.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Bé, doncs, diputats, diputades, un cop finalitzat el debat, procedim a la votació. Votarem, en primer lloc, les esmenes reservades del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Atès que hi ha una petició de votació separada, votem l'esmena reservada número 5.

Comença la votació.

Aquesta esmena queda rebutjada amb 9 vots a favor, 112 en contra i 9 abstencions.

A continuació, votem la resta d'esmenes reservades, que són les número 4 i 8. Sí, disculpeu? *(Ignacio Martín Blanco demana per parlar.)* Algú m'està demanant la paraula? *(Pausa.)* Sí. Diputat, per què em demana la paraula?

Ignacio Martín Blanco

Per demanar votació separada de cadascuna de les esmenes.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

De la 4 per una banda, de la 8, per una altra. D'acord.

Ignacio Martín Blanco

Exacte. Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Doncs comencem votant la número 4.

Comença la votació.

Aquesta esmena queda rebutjada amb 13 vots a favor, 110 en contra i 7 abstencions.

I votem ara la número 8.

Comença la votació.

Aquesta esmena queda rebutjada per 9 vots a favor, 113 en contra i 8 abstencions.

A continuació, votem ara el conjunt del text del dictamen.

S'inicia la votació.

El projecte de llei de mesures urgents per a la reducció de la temporalitat, de foment de la promoció interna i d'agilització de la cobertura de llocs de treball amb persones funcionàries de carrera ha estat aprovat per 109 vots a favor, 9 en contra i 12 abstencions.

Continuem amb el sisè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de l'esmena presentada en la tramitació en lectura única del projecte de llei de creació de la comarca del Lluçanès. (*Remor de veus.*) Demano, si us plau, A diputats i diputades, si han de sortir de l'hemicicle, que ho facin en silenci. (*Pausa llarga.*)

Aprofito per donar la benvinguda a autoritats i al nombrós públic que ens acompanyen per seguir aquest punt, que és el debat i votació de l'esmena presentada en la tramitació en lectura única del projecte de llei de creació de la comarca del Lluçanès.

D'acord amb l'article 138 del Reglament, i un cop aprovada la tramitació en lectura única en el Ple del passat 19 d'abril, procedim avui al debat final d'aquesta iniciativa legislativa. En acabar el debat, votarem l'esmena a la totalitat presentada i el conjunt de la iniciativa se sotmetrà a una única votació final, tal com disposa l'article 138.3 del Reglament.

En primer lloc, intervindrà el Grup Parlamentari de Ciutadans, que ha presentat una esmena a la totalitat de retorn. Posteriorment, intervindran la resta de grups parlamentaris per posicionar-se. El temps d'intervenció serà de set minuts per a cada grup parlamentari.

A continuació, té la paraula el Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat Joan García González.

Joan García González

Vicepresidenta, diputats, diputades, consellers, president... Benvingut, el públic que ve a veure avui, doncs, aquest projecte de creació d'una nova comarca, que nosaltres, ja al primer debat, vam criticar per molts motius. I per això avui hem presentat una esmena a la totalitat, bàsicament perquè creiem que era necessari tornar a aquest debat inicial avui.

Jo, com ja he comentat i, a més, com a geògraf de professió i dedicat durant molts anys a molts temes, dedicat molts anys a temes relacionats amb el coneixement del territori, no puc menys que començar parlant del Lluçanès. I evidentment que vostès coneixen millor allà on viuen, i amb això crec que tots estem d'acord amb que vostès volen construir una unitat administrativa en el que és una realitat, evidentment, geogràfica i natural com és aquesta comarca natural de Catalunya, que al final és aquest traspass o aquest pas entre la plana de Vic i el Berguedà.

I aquesta realitat vostès la viuen i la conviuen. I a això nosaltres no tenim res a dir-hi. No negarem la realitat. La realitat és que hi ha una unitat geogràfica que existeix, com hi havia –i començaré a fer una mica d'història– també el 31, quan es va començar la ponència de demarcació comarcal, el 1931 que va iniciar Pau Vila –Pau Vila, a més, nascut a Sabadell, d'on soc jo, diguéssim, on vaig néixer també i, a més, vaig tenir la sort d'estudiar en un institut que es diu com ell, Pau Vila. Doncs vostès..., aquí..., i aquí volia iniciar i ubicar el Lluçanès. Ja es definia, a la primera definició de demarcació d'aquell mapa comarcal, el Lluçanès com una unitat geogràfica. Però evidentment, com el Lluçanès, hi havien pràcticament cent unitats o més de cent unitats geogràfiques que es van identificar al territori i que, òbviament, no es van transformar o convertir en comarques. De fet, l'Administració republicana va decidir, i, al final, la ponència de Pau Vila va decidir que el Lluçanès no era una comarca o no havia de ser una comarca, sinó una subcomarca o part d'una comarca que es va dir Osona. Això es va traslladar després, doncs, durant els anys de democràcia, a les diferents legislacions que van existir. I ens hem trobat avui, doncs, precisament amb una nova reivindicació.

Aquí hi han diferents crítiques que jo volia fer, però una d'elles –i començaré per aquí– és que, tot i la legitimitat que tenen per demanar aquesta proposició o aquesta creació comarcal, nosaltres hem de dir que això ja va venir aquí al Parlament. Va ser

al maig del 2016 quan jo mateix vaig participar en algunes reunions amb algun dels alcaldes que avui ens acompanyen i vam o es va decidir per part d'aquell Govern de Junts pel Sí, portar o obrir una ponència sabent –sabent, i ho torno a denunciar– que no acabaria en temps, que no es podria fer, que no es podria implementar. Era molt més fàcil. Això que s'està fent avui per lectura única –això– es podia haver fet perfectament –i ho vull tornar a dir– el 2016. No es va fer el 2016 per motius diversos i perquè hi havien altres prioritats en aquell moment a les que ja em vaig referir l'altre dia i avui no hi insistiré.

I avui, a un mes de les eleccions municipals del 2023, bé, algú ha decidit treure això d'algun calaix i portar-ho aquí a fer, doncs, electoralisme. I ho sento molt –ho sento molt– per vostès. Ho sento molt, perquè això precisament ho podrien haver portat mesos abans o es podia haver aprovat... De fet, ja podria estar aprovat, haver estat aprovat fa cinc o sis anys, però no s'ha fet o no es va fer.

I el que encara és més greu és que això es porti d'aquesta manera i per lectura única. Crec que és suficientment important, aquest procediment, com perquè es fes un debat o una ponència amb temps. Ara sí que hi havia temps –perquè no hi han objectius com els que hi havien el 2016 i 2017 a l'horitzó– per fer aquest debat adequadament i perquè tots els grups poguessin participar amb l'opinió i la realitat també del debat territorial de Catalunya, que és un altre dels debats que també tenim pendents encara des de fa anys, que també es va obrir fa dues legislatures i que no s'ha tancat en cap moment. Tenim aquí un problema.

I, de fet, això que vostès avui porten aquí, aquesta creació d'una nova comarca, doncs, ens ho trobarem amb altres unitats territorials que per nosaltres, per un costat, no són sostenibles econòmicament –i això ho saben perfectament, ho saben perfectament al territori, no ho són– i en molts casos han generat divisió al seu territori. De fet, saben perfectament que no tots aquells que vostès consideren part del Lluçanès volen formar part del Lluçanès. I això és evident. De fet, ja existia aquest problema el 2016, i avui, doncs, trobem aquest problema implementat en aquesta proposició de llei.

Aquesta proposició de llei, a més, que ens porta alguns temes bastant curiosos, com la creació d'una comarca en diferit. Això que es diu: «Crearem una comarca, però la farem el 2027.» Però ara falta un mes per a les eleccions. «Tampoc ens volem mullar molt a l'hora de crear una comarca amb tot el que suposa crear una comarca, amb totes les despeses que suposa crear una comarca. I, per tant, no ho farem i la deixarem per al 2027, a veure si llavors alguna cosa canvia i almenys ja hauré capitalitzat electoralment aquesta iniciativa».

Crec que això s'ha vist molt i és evident –almenys així ho volem també dir– en les esmenes presentades. Avui s'han presentat... Nosaltres hem presentat esmena a la totalitat, però s'han presentat esmenes, esmenes tècniques fora de termini. I això és un tema que a mi m'agradaria conèixer per part la Mesa del Parlament. Com s'ha fet? Qui ha admès unes esmenes tècniques proposades per grups, que això és un tema que no acostuma a passar mai o que no s'acostuma a fer fora de termini. Pel termini..., les esmenes acabaven el 21 d'abril i aquestes es van presentar abans-d'ahir, esmenes que canvien el text definitiu.

Per tant, tot el procediment és un caos, és un desastre. Tot el que s'ha fet amb aquesta proposició de llei també ho és. I aquestes esmenes negociades, que s'han dit «tècniques», que normalment només presenten els lletrats...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputat, se li ha acabat el temps.

Joan García González

Sí, presidenta.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Vagi acabant.

Joan García González

He acabat i, de fet, acabo amb això, fent-li una pregunta: com s'han admès aquestes esmenes tècniques que modifiquen el text? Com s'han admès? I quin precedent genera això en qualsevol iniciativa legislativa que es porti a aquest Parlament? Perquè és un tema que nosaltres...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Ha d'anar acabant, diputat.

Joan García González

...no hem conegut.

D'acord. Gràcies, presidenta.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, per expressar el seu posicionament té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada Marta Moreta Rovira.

Marta Moreta Rovira

Gràcies, vicepresidenta. President, conselleres, diputats i diputades i públic que ens acompanya, avui estem aquí pel projecte de llei de creació de la comarca del Lluçanès i, com sabeu, el 2015 es va fer el procés participatiu de que la ciutadania s'havia de posicionar sobre si els ciutadans del Lluçanès havien de ser comarca. Dels tretze municipis del Lluçanès en aquell procés participatiu, vuit municipis van donar el vistiplau a ser comarca del Lluçanès i cinc municipis restants van decidir que no volien formar part d'aquesta nova comarca.

El debat i votació del projecte de llei de creació de la comarca del Lluçanès planteja una cosa que no es va demanar en aquell procés de participació, que és precisament la creació d'una mancomunitat, que es dissoldrà un cop hi hagi eleccions municipals el 2027, que culminarà amb la comarca del Lluçanès. Avui es porta a debat i votació la llei de la comarca del Lluçanès només per un tema electoralista. Promeses i més promeses és el que estan fent a tot el territori: prometre centres sanitaris, residències, institut..., tot s'hi val en època electoral i ara també en la comarca del Lluçanès.

Fa set anys que no es parla del Lluçanès –set anys que no se'n parla i que no arriba en aquest hemicicle. I ara, a vint-i-cinc dies d'eleccions municipals, se'n parla perquè els convé. Prometre, s'ha de prometre el que sigui per quedar bé davant dels alcaldes i regidors. Qui decideix que s'ha de crear una mancomunitat? Un govern format de trenta-tres diputats que governa amb una minoria parlamentària? Un govern inestable que no té consens territorial sobre la creació d'una mancomunitat com a pas previ a la comarca?

Saben que les mancomunitats no s'han de constituir al Parlament? Són els propis municipis que decideixen mancomunar-se per a l'execució en comú d'obres de determinats serveis de la seva competència. De fet, la base associativa i, per tant, voluntària de la mancomunitat està en els fonaments de naturalesa jurídica d'aquesta entitat local, que no té caràcter territorial. El Parlament només pot crear ens locals supramunicipals de caràcter potestatiu, nascuts de la determinació del Parlament de Catalunya. Perquè ens entenguin, són les entitats metropolitanes i els consells comarcals, el que pot fer el Parlament, no les mancomunitats.

Les mancomunitats són ens locals no territorials, sorgits de la voluntat associativa dels municipis i no de la voluntat del Parlament, que només les pot regular. De fet, l'Estatut d'autonomia de Catalunya, a l'article 87.2, conté un reconeixement exprés del dret de l'associació referit als municipis, a les mancomunitats, que estan regulades també a la llei de bases de règim local en el seu article 44.2.

Un altre tema. Aquesta llei no parla en cap moment del Consorci del Lluçanès. Què passarà amb el Consorci del Lluçanès? Desapareix? Continuarà donant serveis? Dupliquem estructures administratives? El Consorci del Lluçanès és una entitat supramunicipal que engloba, aquí sí, tretze municipis de la comarca del Lluçanès. Quines funcions està fent aquest consorci en aquests moments? Doncs el de desenvolupament local, la promoció econòmica, amb voluntat de prestar serveis de forma mancomunada a tota la població, així com la millora de la situació dels habitants del Lluçanès.

Aquests serveis es concreten en temes d'ocupació, d'empresa, de turisme, de desenvolupament rural, d'educació, de formació, de jovent, de cultura, d'esports, de residus, de comunicació. Veient tot això, no entenem com es compaginaran el consorci i la mancomunitat. Quin paper tindrà el consorci? Es dissoldrà? Perquè el projecte de llei no parla del que passarà al Consorci del Lluçanès.

Tots aquests municipis que no vulguin constituir-se com a comarca hauran d'adoptar un acord plenari del seu municipi i s'haurà de comunicar al departament competent en matèria d'administració local abans del 31 de març del 2026, deixant de formar part de la comarca del Lluçanès sense cap altre tràmit.

Em surgeix una altra pregunta. Un cop fetes les eleccions municipals d'aquest mes de maig, els consistoris que no vulguin formar part de la comarca ho hauran de fer, com deia, en aquest termini del març del 26, i el 2027, és a dir, d'aquí quatre anys aquests alcaldes i alcaldesses decidiran formar part de la comarca, però el 2027 hi haurà els mateixos alcaldes i alcaldesses d'avui? Perquè en algun municipi alguns alcaldes han decidit no donar valor a la participació ciutadana, al resultat de la participació ciutadana.

Jo crec que hem de ser més curosos en no duplicar estructures administratives, malbaratar els recursos quan ara ja es disposa d'un consorci. S'ha de tenir clara l'estructura territorial. S'han de fer processos racionals; no es pot anar a demanda de la gent. No tots els municipis del Lluçanès estan d'acord en ser comarca. Cal fer una reflexió profunda del que es necessita. No podem donar suport a aquesta llei feta amb presses, com tot el que està fent aquest govern. I llavors passa el que passa, que no saben ni organitzar un concurs de treballadors públics de la Generalitat de Catalunya.

Moltíssimes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada Anna Erra i Solà.

Anna Erra i Solà

Vicepresidenta, president, consellers, alcaldes i alcaldesses del Lluçanès i tota la gent que avui ens acompanyeu del territori. Avui, finalment, i per lectura única, arribem al tràmit final per a la creació de la nova comarca del Lluçanès. I avui potser és un bon dia per recordar el perquè de la comarca del Lluçanès.

I primer de tot hauríem d'anar a les raons històriques. La major part dels pobles del Lluçanès han compartit una història en comú forjada al llarg dels segles al voltant dels castells de Lluçà, Olost, Oristà i Merlès. I també, evidentment, de la sotsvegueria del Lluçanès, creada el 1611, que va ser operativa durant cent anys. També val la pena recordar les raons geogràfiques. El Lluçanès forma part d'un altiplà característic, una unitat geogràfica natural ben diferenciada de les comarques naturals que l'envolten. I en el seu nom propi, la seva pròpia marca. És una marca que els posiciona amb el perfil propi al mapa del país. I, també, perquè volen ser comarca. Per la seva gent, perquè volen ser una comarca que miri al futur. Històricament, la majoria d'habitants del Lluçanès han tingut aquest sentiment de pertinença a aquesta comarca natural i la percepció que les seves necessitats estarien més ben ateses si

són una comarca reconeguda que no pas havent de dependre de les comarques que l'envolten.

El territori ho té clar, que com a comarca el territori millorarà la seva qualitat de vida perquè amb les noves competències i el nou finançament podran atendre molt millor les necessitats dels pobles i dels seus habitants i les particularitats de cada un dels sectors que han d'atendre: joventut, ensenyament, camins, transport, etcètera. A més, aconseguiran un estalvi de diners perquè la comarca podrà dur a terme conjuntament més projectes, béns i serveis entre tots els pobles que això els pot generar un estalvi. I, a més, poden compartir sobretot amb els municipis més petits serveis administratius, secretaris, d'aquelles necessitats que tant els calen.

Per això, avui és un dia històric per als municipis del Lluçanès, perquè si no hi ha cap entrebanc inesperat, quedarà aprovada la nova comarca del Lluçanès. I el camí ha estat llarg, des del 2010, amb la primera sol·licitud al Departament de Governació per a la creació oficial de la comarca. Després, aquella exigida consulta a la població, els resultats obtinguts i un temps en què tot va quedar parat. Però avui, finalment, es donarà llum a aquesta reivindicació històrica. Una reivindicació que va ser també manifestada per la població de vuit dels tretze municipis de la zona, i que per a nosaltres, com a Junts, una votació, una consulta a la ciutadania és sempre vàlida i ferma. Nosaltres respectem els resultats. No ens fan por les urnes i, per això, sabem i volem donar resposta a la petició i els resultats que van sortir d'aquella consulta a la població del Lluçanès.

Per això, avui, contents de fer realitat aquesta petició. I, a més, valorem bé aquest temps de transició que tindrà..., iniciar amb una mancomunitat i a partir d'aquí constituir-se formalment el 2027. Un temps que ha de servir per analitzar bé les necessitats econòmiques, administratives i, per què no, un temps perquè, si cal, algun municipi més del Lluçanès pugui entrar-hi si així ho vol.

Per tot això, avui, i dedicat a tots els que avui ens acompanyeu i a tota la gent del territori que ho ha lluitat incansablement, moltes felicitats. Gràcies per la vostra perseverança per arribar al dia d'avui, un dia històric en què finalment es formalitzarà la creació d'una nova comarca de Catalunya, la quaranta-tresena.

Moltes felicitats i moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari VOX, té la paraula el diputat Andrés Bello Sanz.

Andrés Bello Sanz

Señora vicepresidenta, señoras *conselleres*, *conseller*, diputados, buenos días de nuevo. Pues bien, volvemos a hablar en este parlamento de los consejos comarcales, pero no para suprimirlos, que es lo que habría que hacer, sino para crear más. El Gobierno de la Generalitat, con apoyo diverso, quiere crear otro consejo comarcal, el del Lluçanès, incrementando con ello el gasto político innecesario. Hemos de recordar que los cuarenta y uno consejos comarcales existentes gastan cada año casi 700 millones de euros. Y como parece que esto les parece poco, pues quieren crear otro consejo comarcal más.

Bueno, como ya hemos dicho en varias ocasiones, desde el Grupo Parlamentario VOX, queremos que se abra un debate sobre la necesidad de los consejos comarcales. Queremos debatir sobre si los escasos servicios públicos que prestan los consejos comarcales compensan el enorme gasto –casi 700 millones de euros al año– que generan y que debe ser soportado cada año por los ciudadanos catalanes.

Pero, en una nueva actuación antidemocrática a la que ya nos tiene acostumbrados, la Mesa de este Parlamento impide, una vez más, que podamos debatir sobre la proposición de ley que VOX presentó el 12 de junio del año 2021 –va a hacer pronto dos años, ¿eh?– sobre la supresión de los consejos comarcales.

Desde la presentación de esta proposición de ley han pasado ya 690 días, durante los que la Mesa del Parlamento de Cataluña, estos señores que tengo detrás, sigue

guardando en un cajón nuestra proposición de ley, prohibiendo su tramitación y que se pueda debatir en este Parlamento. Con esta actuación antidemocrática, está impidiendo que podamos dar voz a los 217.000 catalanes que nos votaron y a los que representamos.

En consonancia con la posición de VOX, contraria a la existencia de los consejos comarcales, nos oponemos a que se creen más. Pero es que, además, en este caso concreto, de la comarca de El Lluçanès, el Gobierno de la Generalitat y sus socios, sus socios para este tema, se empeñan en crear otro organismo público innecesario, sin contar siquiera con el apoyo de los ciudadanos afectados.

Hay que recordar que en la consulta que se realizó en los municipios que se deberían incorporar a esta comarca participó poco más de la mitad de los ciudadanos, y de los que participaron casi un tercio votó en contra. Además, de los trece municipios en los que se consultó, en cinco de ellos sus ciudadanos rechazaron la creación de este consejo comarcal.

Pero al Gobierno de la Generalitat le da igual el escaso apoyo ciudadano y de los municipios afectados. Ellos siguen adelante con su proyecto, pues, siempre habrá algunos afines a los que colocar con buenos sueldos en este nuevo organismo público.

Buena muestra de ello es que la ley ya se ocupa de que se pueda gastar 1.100.000 euros desde el año próximo, cuando se prevé que este consejo comarcal de El Lluçanès no se constituirá hasta después de la celebración de las elecciones del año 2027, es decir, los políticos que se colocarán al frente de este nuevo organismo comenzarán a cobrar sus sueldos cuatro años antes de que este organismo comience a funcionar.

Una vez más, el Gobierno de la Generalitat destinará el dinero de todos a sus caprichos, en vez de destinarlo a satisfacer las necesidades básicas de los ciudadanos catalanes y, en este momento, especialmente de los más desfavorecidos.

Desde VOX decimos, una vez más, que hay que eliminar todo el gasto político improductivo, por lo que defendemos la supresión de todos los organismos públicos innecesarios, como los consejos comarcales.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada Montserrat Vinyets Pagès.

Montserrat Vinyets Pagès

Doncs que barats que surten els consells comarcals si els comparem amb la monarquia o amb els més de 4.000 milions d'euros que va costar aquell submarí que després ni flotava. En fi... (*Aplaudiments.*)

Diputats, diputades, tot el públic que avui està aquí... Com no podia ser d'una altra manera, la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar votarà a favor de la creació de la comarca del Lluçanès, i celebrem que finalment aquesta catorzena legislatura sigui la legislatura que veu néixer oficialment la quaranta-tresena comarca del mapa del Principat.

Només constituïm formalment la comarca, perquè en el dia a dia dels seus veïns i veïnes el sentiment d'arrelament al Lluçanès ja fa molts anys que existeix. El Lluçanès diuen que no és una comarca; «em volen dir què és, doncs, una comarca?». La pregunta la va fer el prestigiós geògraf i humanista Lluís Casassas i Simó, un estret col·laborador del també geògraf sabadellenc que s'ha citat, Pau Vila, als assistents a una conferència seva a Cervera.

Aquí, avui volem tornar a fer aquesta pregunta en seu parlamentària. Els qui diuen que el Lluçanès no és comarca ens volen dir, doncs, què és una comarca?

Avui és un bon moment per posar en valor tota la feina feta des de la plataforma El Lluçanès és Comarca, una plataforma que arrenca sobretot l'any 2000, després de conèixer-se el contingut de l'Informe Roca per a la reorganització territorial de Ca-

talunya. Un informe fet per vuit homes –perquè tots eren homes– experts que proposaven el reconeixement de tota una sèrie de noves comarques, que, en canvi, reservava al Lluçanès la categoria de subcomarca dins d'Osona.

Aquest informe va actuar com a catalitzador de la societat lluçanesa. Van començar reunions informatives, mobilitzacions, entregues de més de cinc mil signatures al Parlament pel reconeixement comarcal. I l'informe no només va actuar com a revulsiu social, també com a empena institucional amb la constitució del Consorci del Lluçanès, i també va propiciar que se signés l'acord dels Munts, que consistia en aquell moment, el 2003, en què les majories de les llistes electorals es comprometessin a apostar per la defensa de la creació de la comarca.

Després van venir anys d'«això no toca», fins al 30 d'octubre del 2014, on aquest Ple va aprovar una moció per la que es comprometia a aprovar la llei de creació de la comarca del Lluçanès pel procediment de lectura única, sempre que els ciutadans del Lluçanès haguessin manifestat el seu acord a través d'una consulta popular.

La consulta popular es va fer el juliol del 2015; una participació del 55,15 per cent, una participació elevada, per exemple, si la comparem amb el Moianès, que va ser del 47,36 per cent, i on a la majoria de municipis va guanyar el sí. Va guanyar el «no» a Santa Maria de Merlès, Sant Agustí de Lluçanès, Sant Bartomeu del Grau, Sant Boi de Lluçanès i Sant Feliu Sasserra.

Donades totes les comunicacions que s'han fet als ajuntaments que he dit, molts han manifestat la voluntat de no formar-ne part i, per tant, ja no formen part d'aquest avantprojecte. Sí que consta que va sortir a la consulta popular el «no», però que consta a l'avantprojecte, Sant Feliu Sasserra, que sempre té la possibilitat d'adoptar un acord plenari per dir que no en vol formar part.

Com a especificitat, recordar que serà la primera comarca que es crea sense l'habitual òrgan de govern, el consell comarcal, però que es governarà durant quatre anys a través de la mancomunitat de municipis. I això de la mancomunitat de municipis, des de la CUP fa molts anys que ho venim defensant, des del municipalisme transformador, la necessitat de mancomunar serveis, que no té sentit planificar la recollida d'escombraries, la gestió de l'aigua, les escoles bressol com a polítiques que acaben just on acaba el terme municipal del teu municipi, sinó que cal fer-ho conjuntament amb la resta de pobles.

I, precisament, no fer les polítiques municipals des de la perspectiva mancomunada és, precisament, el que sí que genera molts costos de diners públics.

El Lluçanès no és un territori massa poblat. De fet, serà i ja és, no?, quan es publiqui al DOGC, la tercera comarca menys poblada, però no per això és menys important. Avui el paisatge, l'activitat agrícola, l'activitat ramadera, l'activitat de la transhumància –cada vegada més escassa– han de ser objecte de la merescuda protecció a través d'aquesta cobertura jurídica que li donem amb la forma de comarca. De ben segur que aconseguirem donar aquesta cobertura i més en un món com el d'avui, que cada vegada ve més abocat a la desorientació i al col·lapse en termes mediambientals.

Per acabar, volem dir que avui tanquem un expedient parlamentari, una vegada es publiqui la constitució de la comarca al diari oficial, però ja haurem d'estar preparant altres expedients.

En primer lloc, cal valorar la necessitat de posar en funcionament noves comarques, que ja s'apuntaven en aquest informe Roca o que també prestigiosos geògrafs com Jesús Burgueño han posat sobre la taula. Cal identificar aquestes demandes que hi ha al territori i activar tots els mecanismes de participació ciutadana necessaris, perquè tot això sabem que costa anys posar-ho en funcionament. Per tant, com més aviat ens hi posem, doncs, millor.

En segon lloc, tenim com a assignatura pendent la consolidació de les vegueries d'aquest país, que l'Estatut d'autonomia reconeix i que no estan tot allò..., a bastament implementades, que seria lo desitjable.

I, en últim lloc, ens cal posar fil a l'agulla per acabar amb la divisió quadripartida de Catalunya en províncies, instrument que està al servei de l'estructura del poder central. Nosaltres, des de la CUP, sempre que es parla d'organització territorial del nostre país, posarem la falca d'aquest curtcircuit que suposa la divisió provincial, que només fa que generar sobre costos i allunyar el lloc on es prenen les decisions de la ciutadania.

És una mostra de voluntat de control territorial de la mà de subdelegats del Govern que fan de lloctinents del Govern espanyol. Cal fer desaparèixer les províncies. I no en tenim prou amb que Catalunya sigui una província única, sinó que volem que desapareguin, perquè són un símptoma de l'artificialitat. I perquè per molt que ens diguin que és inconstitucional demanar això, nosaltres per això no deixarem mai de demanar-ho.

Per últim, per acabar, benvinguda la comarca del Lluçanès al mapa del Principat. Visca la terra!

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat Joan Carles Gallego i Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, doncs; bona tarda a totes i a tots, als convidats també. Ja vam comentar-ho l'altre dia, votarem a favor de la creació de la comarca del Lluçanès per un seguit de motius, no? La reivindicació del reconeixement comarcal del Lluçanès és un dret legítim dels municipis que el conformen. Tenen dret a reivindicar-ho, és una reivindicació, a més, històrica, pertinent, persistent, és actual, no?

Que el Lluçanès és una unitat territorial concordant, és susceptible de generar una comarca; això no es discuteix, crec que tothom ho té clar. I que ha fet el seu consorci i ha mancomunat serveis com una gestió racionalitzada dels serveis. Crec que aquests elements estan clars, no?

Hi ha la voluntat dels municipis explicitada per la ciutadania que conforma el Lluçanès. S'ha explicitat aquesta voluntat de crear una nova comarca específica, singular, adaptada al territori, a la societat en xarxa, etcètera.

Hi ha l'existència, ja ho dèiem, no?, d'una àrea comuna de serveis públics, especialment en terrenys d'ensenyament, zones escolars, la sanitat, les àrees bàsiques de salut, que evidencien que hi ha una coherència funcional al Lluçanès com a demarcació eficient per a la gestió de serveis diversos.

El Lluçanès també a l'informe Roca ja es definia en aquells moments com una subcomarca. La petició de la creació de la comarca del Lluçanès ja era prèvia a l'informe Roca del 87. I, en definitiva, la consulta ciutadana que s'ha fet legítima el procés, eh? Nosaltres no ens oposaríem al fet que es projecta després d'una consulta ciutadana, no?

Per aquests motius, nosaltres votarem a favor de la creació de la comarca del Lluçanès, d'aquesta reivindicació, la voluntat dels municipis, l'existència d'aquesta àrea comuna de serveis i aquesta voluntat que al llarg del temps ha expressat la ciutadania en un procés de consulta definitivament, no?

Ara bé, dit això, ja ho dèiem també el dia anterior, hi ha dos qüestions que no volem deixar de dir, el fet que es presenti en aquests moments per procediment d'urgència d'entrada no ens sembla bé. No entenem la precipitació del procés ara mateix, a pocs dies de les eleccions municipals.

Pot donar la sensació –i a vegades les sensacions confirmen les realitats– que estem davant d'un tràmit electoral més que no pas d'una convicció política real. I això no és bo. Ho haguessin pogut fer d'una altra manera. Ens haguessin pogut estalviar aquesta coincidència que no ajuda. Posa, com sempre, ombres de dubte.

I la segona... La segona, ja ho vaig comentar l'altre dia i m'ho reafirmava en Joan Lluís Cardona, un poeta, que llegia unes coses l'altre dia i m'ho confirmava. Ell

deia... Diu en un poema que es diu *Llibre del Gènesi*, de Joan Lluís Cardona, diu: «La nit del setè dia va mirar Déu allò que havia creat i no ho va trobar bo.» Home, sí. Potser quan estem parlant de la creació de la comarca del Lluçanès o d'altres comarques que plantejava la diputada anterior el que estem dient és que l'organització territorial que avui tenim a Catalunya no és la millor que la ciutadania necessita i vol. Possiblement per això la ciutadania no veu que en la comarca en la que està actualment té reflectides totes les seves necessitats i, per això, planteja la creació d'un altre marc institucional on poder desenvolupar les seves necessitats, les seves realitats i tal.

L'organització territorial de Catalunya no està resolta. Podem anar fent pedaços, podem anar creant noves comarques, podem anar creant més subcomarques, podem anar creant noves... però hem de fer, un dia o altre, un debat de fons sobre quina és l'organització territorial que Catalunya necessita. Perquè seguim mirant-nos entre l'organització territorial de l'Estat i l'organització territorial autonòmica, entre les províncies i entre les comarques, però no acabem de desenvolupar el mandat estatutari, el mandat que des de la ciutadania de Catalunya ens vam donar d'abordar una organització territorial de Catalunya, una estructura institucional de l'organització administrativa i territorial de Catalunya que garanteixi la proximitat en la gestió dels serveis als ciutadans, que optimitzi els recursos públics, que permeti el control democràtic de les institucions i que garanteixi la representació dels actors col·lectius.

A partir d'aquests elements, necessitem una organització territorial que garanteixi la proximitat, l'eficiència, la transparència i la democràcia, en definitiva, de les administracions públiques. Cal enfortir, en definitiva, el marc competencial i institucional local. I crec que no podem quedar-nos simplement en anar creant comarques a demanda sense fer aquest debat de fons on situem, aleshores, aquestes possibles estructures territorials que creem en funció de les realitats geogràfiques, territorials i de les demandes també ciutadanes, però que ho situem en un marc coherent de competències, de recursos, de mecanismes i capacitats d'intervenció i de relació entre lo que és la institucional local i l'Administració perifèrica de la Generalitat de Catalunya. Mentre no fem aquest debat, correm el risc, simplement, d'anar fent pedaços.

Aquest no és necessàriament un pedaç; obeeix a una reivindicació històrica i a una demanda ciutadana, però sense el marc global de l'organització territorial de Catalunya pot acabar sent un nou pedaç que potser amb el temps faci que digui el que deia el poeta i acabi veient que el que es va construir el setè dia no és bo perquè no acabem de donar, en aquest marc institucional, aquelles eines necessàries perquè la gent vegi que té a prop la solució dels seus problemes i de les seves necessitats.

Res més.

I gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Només vull recordar al públic que, segons l'article 234, el públic assistent ha de no fer manifestacions ni d'aprovació ni de desaprovació de les intervencions del Ple.

Continuem, per part del Grup Mixt, amb el diputat Daniel Serrano Coronado.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, vicepresidenta. *Conselleres*, debatimos en esta ocasión sobre la enmienda de retorno presentada por Ciudadanos al proyecto de ley que en última instancia pretende la creación de la comarca del Lluçanès. Y ya avanzamos –vamos a romper con el suspense pronto– que nosotros vamos a apoyar dicha enmienda de retorno. Y la vamos a apoyar, en primer lugar, por una razón de formas. No compartimos que ahora, por el trámite de urgencia, de prisa y corriendo, se apruebe un proyecto de ley que pretende la creación de una comarca allá por el año 2027. Y todo ello a menos de un mes de la celebración de las elecciones municipales de 2023. Desde el grupo parlamentario que apoya al Govern se nos dirá que no hay razones electorales

para estas urgencias –y quizás no las haya–, pero, sinceramente, no lo parece y la sensación es que toda esta urgencia, todas estas prisas en la tramitación radican en un puro interés electoralista.

No compartimos las formas, pero tampoco vemos nada claro el fondo del proyecto de ley. Y de ahí también nuestro apoyo a la enmienda de retorno, porque más allá de las competencias que tenemos en Cataluña para la organización del mapa comarcal, lo que no compartimos es que este mapa se vaya modificando en base a parches normativos. Si se quiere hacer un debate sobre el mapa comarcal de Cataluña, pues se hace y se analiza qué falta, qué sobra y todo ello pensando en la forma más eficaz de dar servicios públicos a la ciudadanía, que al final, en principio, es de lo que se trata. Pero crear entes supramunicipales en base a una casi pretendida razón de derecho natural y aliñado de un supuesto hecho diferencial, ¿qué quieren que les diga? Nosotros no lo vemos. De hecho, de los trece municipios que podrían formar parte de esta comarca, cinco se desmarcaron y en los ocho que votaron a favor, la participación del cincuenta y cinco por ciento tampoco fue un derroche de entusiasmo para la constitución de dicha comarca. Una nueva comarca que –insisto– se constituiría efectivamente allá por el año 2027, funcionando hasta entonces como una mancomunidad de municipios, y, aun así, ya veremos si en el 2027 se acaba creando dicha comarca.

Pero, en cualquier caso, nos asaltan más dudas que justifican nuestro apoyo a la enmienda de retorno. No sabemos cómo se financiarían los servicios públicos que desde la nueva comarca se pretenden prestar. Tampoco se nos dice nada de dónde saldrían. Tampoco se nos dice –tampoco se nos dice–, en cualquier caso, cómo se mantendría dicha estructura comarcal hasta el año 2027. Lo que es evidente es que por sí sola no podría generar los recursos y que, por lo tanto, más allá, el proyecto de ley, de crear una estructura jurídica y formal de una comarca y del gasto político que comportaría, no sabemos mucho más de ello.

Y al final, aquí lo importante es que, si la cosa sale mal, los perjudicados serán los ciudadanos de la pretendida comarca del Lluçanès. Por tanto, más allá de que en Osona –tal y como nos comentó la diputada Anna Erra en el anterior debate– haya *boira* y en el Lluçanès haya *lluçanesa*, nosotros no creemos que sea una razón suficiente para justificar la creación de otra comarca, incluso –incluso– aunque admitiéramos que es una realidad territorial o geográfica distinta, pues este hecho es algo habitual en nuestras comarcas catalanas. De hecho, nadie duda de que Olesa de Montserrat o Vallirana son realidades distintas de Cornellà de Llobregat o de Sant Boi, y los cuatro municipios pertenecen a la comarca del Baix Llobregat. Por tanto, ese pretendido hecho diferencial tampoco creo que justifique la creación de un nuevo ente supramunicipal.

En definitiva, estos son los motivos por los cuales nosotros apoyaremos la enmienda de retorno de Ciutadans. No compartimos las formas, no compartimos el fondo del proyecto de ley. Creemos que lo más sensato es tener un debate de fondo sobre el mapa comarcal de Cataluña y no pretender una modificación a golpe de modificación normativa.

Por tanto, esas son las razones por las cuales nosotros votaremos a favor de la enmienda de retorno.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada Alba Camps i Roca.

Alba Camps i Roca

Gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades, consellers, molt bon dia a tots i a totes. Bon dia, també, i sigueu molt benvinguts i benvingudes al Parlament de Catalunya, càrrecs electes, membres de la plataforma «El Lluçanès és comarca» i totes

aquelles persones del Lluçanès que avui no són aquí però que han tingut un paper o tenen un paper molt important en la conformació de la comarca del Lluçanès.

Com sabeu, avui és un dia molt especial –què us he de venir a dir, jo–, que ha comportat anys d'esforços i reivindicacions per tal de formalitzar allò que els veïns i veïnes dels municipis lliurement van escollir. Gràcies per la vostra convicció, gràcies per la vostra perseverança i per no haver defallit en cap moment.

He fet una cerca. Per què coneixem el 3 de maig fins a dia d'avui? El 1854 neix Joan Alcover, el 1977 es legalitza el PSUC, és el Dia Mundial per a la Llibertat de Premsa. A partir d'avui també serà el dia en què el Lluçanès esdevé oficialment una comarca, la més sincera enhorabona a tots i a totes. (*Aplaudiments.*)

Permeteu-me començar posant en valor a tota la ciutadania que es va mobilitzar el 26 de juliol del 2015, independentment del seu sentit de vot. El cinquanta-cinc per cent de la gent del Lluçanès, el setanta per cent de vots favorables, però també el trenta per cent de vots contraris; és un exercici, per essència, democràtic.

Votar, expressar el que pensem, tenir una veu pròpia en les decisions que prenen altres però que ens afecten a totes, sempre, sempre és un acte de reafirmació, empoderament ciutadà i reivindicació. De fet, és bonic pensar que el Lluçanès neix fonamentat en aquesta radicalitat democràtica, per fi, avui sí.

Cal posar de manifest que no ens inventem res de nou, no delimitem unes línies fictícies sobre un mapa, donem entitat a un fet, a una realitat que ja existeix per a totes nosaltres. El primer escorxador de baixa capacitat no diem que és d'Osona, ni tampoc del Berguedà, ni diem que és del Bages, diem tots i totes que és del Lluçanès. O la cooperativa innovadora, feminista, empoderadora, que va néixer ja fa uns anys, es diu Cuidem Lluçanès, per posar, doncs, només alguns exemples recents.

Què vull dir amb això? Doncs que per a totes nosaltres aquesta comarca ja fa molt que existeix, i que fa molt que batega. A partir d'avui, la comarca ja esdevindrà una realitat administrativa. A partir d'avui, aquest altiplà tan característic, amb idiòsincràsia pròpia, esdevindrà la quaranta-tresena comarca de Catalunya. Que sigui l'impuls de polítiques públiques innovadores i de proximitat, que s'ajustin a les necessitats i les oportunitats de la gent que hi viu, fent-los la vida més fàcil, més justa i més agradable.

I ara voldria dirigir-me a les persones que legítimament i democràticament van dir que no. És possible que tinguin certa desconfiança. De fet, la incertesa és inherent en qualsevol canvi. En aquest sentit, els pot portar a posar en dubte que aquesta nova realitat els pugui suposar millores en el seu dia a dia. És comprensible, però us demano a totes vosaltres confiança i una mica de temps. El Govern ha planificat aquesta creació amb prou cura com perquè es pugui fer amb uns fonaments sòlids i amb garanties de bona governança, de bona política pública i de bons serveis. Us puc assegurar que l'Administració, com més prospera a la ciutadania, millor. De fet, en les ruralitats, la solució passa precisament per ajuntar esforços entre realitats similars i treballar conjuntament. És la intel·ligència col·lectiva.

Desitgem això per al Lluçanès. Desitgem això per a la gent del Lluçanès. Més i millors serveis de qualitat i accessibles per a tothom, més projectes amb entitat pròpia, més innovació social. N'hi ha que han intentat bloquejar-ho i ara, a més, ens acusen d'electoralisme, però definim bé què s'entén per electoralisme: «Actitud política determinada per una estratègia electoral i no per una fidelitat a una doctrina.» I els hi dic ben clar: aquí no hi ha estratègia; aquí el que hi ha és molta, molta convicció. Hi ha compromís amb el dret de decidir de la ciutadania.

El que fem avui és completar un exercici democràtic iniciat el 2015 i impulsat, com a mínim, des del 2001. El que fem avui aquí és certificar la ferma convicció que un referèndum és un contracte amb la ciutadania, i creieu-me quan us dic que per a les republicanes és un contracte completament intocable. És intocable. Des d'Esquerra Republicana creiem en la gent i en la seva enorme capacitat de decisió. Creiem en unes institucions que les empoderin, que siguin permeables a la participació

ciudadana, que escoltin la seva veu. Resumint, creiem en el dret a vot. Aquesta sí que és la nostra doctrina.

Si no se'n parla, senyors i senyores del PSC, no és que no existeixi. Aquesta és la vostra, la seva estratègia en quasi tot, és la seva voluntat d'invisibilització política. Sàpiguen que, amb tot, tot, pel país i també pel Lluçanès, nosaltres som aquí per parlar de tot, però també per aconseguir-ho tot.

I ja per acabar, deixi'm que reconegui públicament que darrere d'aquesta comarca hi ha moltes persones que de forma altruista han lluitat durant anys perquè la realitat històrica, geogràfica, cultural i social del Lluçanès esdevingui també una entitat administrativa. No les puc anomenar totes, però una menció molt especial als fundadors i fundadores de la plataforma «El Lluçanès és comarca», que va néixer ja fa vint-i-dos llargs anys. En aquest sentit, mencionar Ramon Soler, de Prats de Lluçanès; Eva Boixader, de Lluçà; Pere Corts, d'Oristà; Miquel Rovira, d'Oristà; Josep Maria Girabent, Sant Boi de Lluçanès; Aleix Cardona, de Prats de Lluçanès; Josep Salvans, d'Olost, i Jordi Torres, que malauradament ja no està entre nosaltres, de Sant Feliu Sasserra. I aquí m'agradaria afegir també l'Isaac Peraire, de Prats de Lluçanès.

I no puc oblidar que en una situació plena de justícia, democràcia i llibertat, qui estaria avui aquí és la Marta Rovira, la diputada que precisament va iniciar aquest tràmit parlamentari, que si l'Estat espanyol no hagués escapat la legislatura i forçat el seu exili, ja fa anys que s'hauria culminat.

Gràcies, Marta, per la teva defensa de la democràcia i de la llibertat del Lluçanès i també del país. (*Aplaudiments.*) Gent del Lluçanès, el repte és immens, però les capacitats i les oportunitats creieu-me que també, que aquesta flamant comarca plena d'història que acaba de néixer sigui gran en innovació, en democràcia, en transformació.

Us presentem allò que ja és vostre, que també és nostre. Us donem l'eina administrativa. Ara seguiu fent que estigui plena de sentit. Per Esquerra Republicana la feina no acaba avui aquí. El nostre compromís és acompanyar el territori en aixecar aquesta comarca i fer-la referent.

Us desitgem tota la sort i encerts perquè el vostre èxit serà, i n'estem convençudes, l'èxit del conjunt del país. Felic 3 de maig. Visca la llibertat de premsa i visca el Lluçanès pròsper, just i feminista.

(*Pausa llarga.*)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Acabades les intervencions, procedim ara a les votacions. En primer lloc, votarem l'esmena a la totalitat de retorn del projecte de llei, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Comença la votació.

Aquesta esmena no queda aprovada, amb 49 vots a favor i 80 en contra.

A continuació, votem ara les esmenes tècniques que es van presentar ahir al Registre i van ser admeses a tràmit per la Mesa.

Comença la votació.

Aquestes esmenes queden aprovades amb 80 vots a favor i 49 en contra.

Atès que no hi ha cap petició de votació separada, d'acord amb l'article 138.3 del Reglament, procedim a la votació final sobre el conjunt de la iniciativa.

Comença la votació.

El projecte de llei de creació de la comarca del Lluçanès ha quedat aprovat amb 80 vots a favor i 49 en contra.

(*Aplaudiments forts i perllongats.*)

Agraeixo, en nom de la cambra, l'assistència dels convidats que han vingut avui al Ple des del territori del Lluçanès. Moltíssimes gràcies.

Els prego, si us plau, que puguin anar abandonant l'hemicicle perquè puguin accedir els convidats a la lectura que es farà tot seguit de la declaració de la Junta de Portaveus de suport a la candidatura promoguda per la Plataforma per a la Defensa de la Rumba Catalana, perquè la rumba catalana sigui reconeguda com a patrimoni cultural immaterial de la humanitat per la UNESCO.

(Pausa llarga.)

Declaració de la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya de suport perquè la rumba catalana sigui declarada patrimoni cultural immaterial de la humanitat per la UNESCO

401-00035/13

Agraeixo l'assistència dels membres de la Plataforma per a la Defensa de la Rumba Catalana i de la resta de convidats que avui ens acompanyen.

Procedim a la lectura de la declaració de la Junta de Portaveus del Parlament de Catalunya de suport perquè la rumba catalana sigui declarada patrimoni cultural immaterial de la humanitat per la UNESCO.

«La Plataforma per a la Defensa de la Rumba Catalana ha iniciat un procés d'informació i promoció de la rumba catalana que, per una banda, referma la influència internacional d'aquest gènere musical i, per una altra, treballa en la candidatura perquè la rumba catalana sigui declarada patrimoni cultural immaterial de la humanitat per la UNESCO.

»La plataforma també promou l'origen gitano i català d'aquest gènere musical i la necessitat de divulgar-ne la cultura i de reivindicar la necessitat de defensar, protegir i promoure la rumba públicament, amb la implicació de les institucions, els agents culturals i els mitjans de comunicació.

»La rumba catalana és un dels estils musicals urbans creats al segle xx a Europa. Va néixer a Barcelona als anys cinquanta del segle passat. Els barris del Raval, Gràcia i Hostafrancs, de Barcelona, i tota la ciutat han estat bressol de la rumba, una de les grans aportacions del poble gitano a la cultura de Barcelona, a Catalunya, Espanya i al món sencer.

»El pare de la rumba catalana va ésser Pere Pubill Calaf, conegut amb el nom artístic de Peret, nascut a l'assentament gitano dels Corral de Mataró, que es va convertir en el més gran exponent d'aquest estil i una figura reconeguda internacionalment.

»Altres personatges fonamentals de l'estil són Josep Maria Valentí, el *Chacho*, que va ser el primer gitano rumber a afegir el piano a la rumba catalana, o Antonio González Batista, *El Pescaïlla*, que va crear una rumba més flamenca fusionada amb altres estils com el bolero i la música brasilera.

»La rumba catalana beu directament de la rumba cubana i de la congoleesa. Aquestes arrels africanes i llatines la converteixen en un símbol de diversitat, mestissatge i transmissió cultural entre pobles. La rumba cubana i la rumba congoleesa ja van ser reconegudes per la UNESCO el 2016 i el 2021, respectivament, com a patrimoni cultural immaterial de la humanitat.

»Aquests ritmes cubans i africans, juntament amb l'estil tan característic de tocar la guitarra, amb la tècnica del ventilador i les palmes i la manera tan personal de cantar dels gitanos de Barcelona, Lleida, Mataró, Girona, Tarragona i tot Catalunya fan de la rumba catalana un gènere musical que ha estat ballat arreu del món, però que mai no ha rebut un reconeixement mundial.

»La rumba catalana és una manera de viure dels gitanos catalans. És la banda sonora del carrer de la Cera, dels barris d'Hostafrancs i de Gràcia, de Barcelona i de tota la comunitat gitana de Catalunya.

»El Parlament de Catalunya vol que la rumba catalana sigui reconeguda per la UNESCO per tenir un triangle màgic de rumbes de l'Àfrica, Amèrica i Europa, en què la rumba catalana sigui el final d'un trajecte entre la trobada de diverses cultures que, amb llurs maneres de viure, fan diverses rumbes i creen un pont musical universal.

»La rumba és de tothom i per a tothom. I per això el Parlament vol reconèixer la comunitat gitana de Catalunya com el màxim exponent de la rumba catalana, que ha ensenyat, ha acollit i ha fet cohesió social i musical i vol reconèixer, així mateix, els artistes no gitanos que també formen part de la gran història de la rumba catalana.

»Els jocs olímpics de Barcelona de l'any 1992 van mostrar la rumba catalana al món. Avui el Parlament de Catalunya vol tornar a portar la rumba catalana al món, no per un dia o una temporada, sinó perquè sigui establerta i recordada com una aportació gitanocatalana que traspasa les fronteres de Catalunya, perquè la rumba catalana i la cultura no tenen fronteres.

»Per aquests motius, el Parlament de Catalunya expressa el seu suport a la candidatura promoguda per la Plataforma per a la Defensa de la Rumba Catalana perquè la rumba catalana sigui reconeguda com a patrimoni cultural immaterial de la humanitat per la UNESCO. Convida el conjunt de la societat a respectar, garantir i impulsar la difusió de la rumba catalana com una expressió musical i cultural que forma part de la riquesa i la diversitat de la cultura catalana.

»En aquest camí cap a la UNESCO es demostra i es vol demostrar que Catalunya i la rumba catalana tenen poder.

»Palau del Parlament, 2 de maig del 2023.»

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Un cop acabada la lectura, els convido a assistir a l'actuació musical que tindrà lloc, tot seguit, al Saló Rosa de passos perduts, que la mateixa plataforma ens n'ha volgut fer la mostra.

Suspenem la sessió fins a dos quarts de quatre.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i vuit minuts i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda i tres minuts. Presideix la vicepresidenta primera del Parlament, acompanyada de la vicepresidenta segona, el secretari primer, la secretària segona, el secretari tercer i el secretari quart. Assisteixen la Mesa el lletrat major en funcions de secretari general i la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminismes, el conseller d'Educació, el conseller de Recerca i Universitats, el conseller de Territori i la consellera de Justícia, Drets i Memòria.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Bona tarda, diputats, diputades.

Propostes de reforma

211-00002/13 i 211-00003/13

Reprenem la sessió amb el vuitè punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat de la proposta de reforma del Reglament del Parlament de Catalunya. Com bé saben, tal com es va acordar a la darrera Junta de Portaveus, aquesta iniciativa, que ha estat presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, se substanciarà conjuntament amb la proposta de reforma del Reglament del Parlament presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar.

Farem un únic debat a la totalitat i, a continuació, es votaran les esmenes a la totalitat de manera separada. En primer lloc, d'acord amb l'article 116.2 del Reglament, intervindran els grups parlamentaris proposants. A continuació, els grups que

han presentat esmenes a la totalitat i, per acabar, intervindran la resta de grups que no hagin intervingut per posicionar-se. Tots els grups tindran un temps màxim de deu minuts.

En primer lloc, en nom dels grups proposants, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat Ferran Pedret i Santos.

Ferran Pedret i Santos

Moltes gràcies. Conselleres, diputats, diputades, la presidència del Parlament ha d'estar en mans del Parlament. Per això, amb la voluntat de defensar la dignitat institucional del Parlament davant d'un bloqueig polític que s'allarga inexplicablement i que n'erosiona tant el funcionament com la imatge, proposem avui al conjunt de diputades i diputats de la cambra una reforma del Reglament molt delimitada, molt modesta, que provi de fer possible això, que la presidència del Parlament estigui en mans del Parlament.

El respecte i l'estima al país i a les institucions d'autogovern de Catalunya s'acredita, des del nostre punt de vista, honorant el conjunt de les obligacions que ens han estat encomanades. Entre d'altres, certament, la d'elegir entre els rengles dels diputats i les diputades les persones que han de conformar els òrgans de govern del Parlament.

Les persones així elegides tenen tan alta significació i comesa per les funcions que han de desenvolupar i també per la representació que han d'exercir que, novament des del nostre punt de vista, tenen una especial obligació de circumspecció, d'honorabilitat i d'exemplaritat i s'han de considerar, per damunt de tot, al servei de la ciutadania i de la institució. Estem per servir-la i no per servir-nos-en. No hauria de generar cap dubte al conjunt de la ciutadania.

Però el Parlament ha d'afrontar també les decisions que afecten la seva crisi de governança, no pot ometre aquesta responsabilitat per inacció. Ni una persona que lícitament s'està defensant ni tampoc altres institucions han de ser les que acabin disposant del que hagi d'ocórrer amb la presidència de la cambra. Hi insistim, aquesta decisió ha de poder estar en mans de la cambra.

Si una persona d'entre nosaltres no és capaç d'apartar-se del càrrec que ocupa per més que apelli al seu sentit institucional, si la seva formació política no té la voluntat o la capacitat de resoldre la situació en la que ens trobem de la millor manera per a una institució com és el Parlament, i si les forces polítiques que al seu dia la van elegir fent-li confiança no són capaces de mostrar ni verbalitzar que l'han perduda, cal oferir una eina al Parlament per tal que es pugui constatar si aquesta confiança existeix o si efectivament s'ha perdut.

Els proposem, hem dit, que la presidència del Parlament estigui en mans de tots i totes vostès, que prenguem les decisions necessàries per assegurar que els òrgans de govern del Parlament no es trobin afeblits per una situació de provisionalitat ni pateixin un menyscapte per tenir al seu capdavant una persona que, sens perjudici del dret de defensa que l'assisteix, ha estat condemnada com a autora d'un delictes de prevaricació, d'un delictes continuat de falsedat en document oficial i com a inductor d'un delictes continuat de falsedat en document mercantil.

Ho fem mitjançant la introducció de disposicions al Reglament per preveure en quins casos es perd la condició de membre de la Mesa del Parlament o de membre de les meses de les respectives comissions del Parlament. Els dos primers supòsits no haurien de ser objecte de discussió.

Parlem, en primer terme, del cas en què la persona que ocupa aquest càrrec hi renunciï voluntàriament i, en segon cas, de la pèrdua de la condició de diputat o de diputada del Parlament per qualsevol de les causes previstes a les lleis o al propi Reglament del Parlament de Catalunya.

Un tercer supòsit prova d'oferir una eina més, no és l'única, però una eina més contra el transfuguisme. Parlem del cas en el que la persona que ocupa un càrrec a

la mesa hagi deixat de pertànyer al grup parlamentari en el que estava inscrita en el moment de la seva elecció.

El darrer dels supòsits ens sembla també raonable. És a dir, la possibilitat que la cambra revoqui un càrrec que ella mateixa ha elegit. Per tant, es tracta d'un cas de pèrdua de confiança per la raó que sigui. Evidentment, es proposa que hi hagi determinats requisits, tant des del punt de vista de la iniciativa, com del procediment, com de les majories necessàries perquè la iniciativa prosperi.

És més, sobre aquests requisits o sobre qualsevol dubte raonable que hi pugui haver pel que fa al procediment, pel que fa a la iniciativa o pel que fa a les majories necessàries, estem absolutament disposats i disposades a debatre-ho i a enfortir, diguem-ne, les garanties que prevegin i previnguin, a la vegada, possibles abusos d'una majoria conjuntural davant de la recomposició de l'òrgan que significaria la revocació d'un dels càrrecs.

La proposta que els fem no és estranya en el nostre entorn més immediat i en cadascun dels supòsits respon a principis ben assentats i que ens semblen també ben ponderats, en base als quals seria possible afrontar no només la situació en la que la cambra es troba ara, sinó també qualsevol altra hipotètica situació futura en què fos menester aplicar qualsevol d'aquests quatre supòsits que els hem comentat.

Seria molt difícil d'entendre que avui es perdés una oportunitat de començar a restablir el funcionament normalitzat de la institució i, a través seu, de contribuir a recuperar-la de l'erosió que pateix cada dia que s'allarga la present situació.

Nosaltres estem disposats i disposades a examinar amb ànim constructiu i amb serenor la proposta de reforma del Reglament que ens presenten avui també Esquerra Republicana i la CUP, encara que en la seva redacció actual ens presenti alguns dubtes i ens sembli perfectible i que pensem que alguns dels plantejaments que s'hi fan no resolen necessàriament el problema que volen evitar. Malgrat tot això, volem debatre sobre el que proposen perquè ens semblen assumptes rellevants per al Parlament i, en el fons, per a la política i les institucions del país.

Sense cap ingenuïtat, els instem a dispensar el mateix tracte a la nostra iniciativa. Ens temem, però, perquè no som ingenus, que no serà així. I és certament trist constatar que les forces de l'independentisme, dividides sobre gairebé qualsevol altra qüestió de la política actual a Catalunya, recomponen avui, fugaçment, conjunturalment, un bloc. Un bloc ni més ni menys que per furtar al Parlament la possibilitat de donar-se una eina per respondre a una situació en la que la persona que n'ocupa la presidència ha estat condemnada per prevaricar i que s'aferra incomprensiblement al càrrec.

Potser alguns tenen la poc confessable esperança que altres instàncies els resol·dran el dilema. Però és sorprenent i trist constatar de nou els efectes del temor reverencial que inspira sobre Esquerra Republicana de Catalunya l'espectre de l'antiga Convergència, fins al punt de forçar-los a assumir un dany i un descrèdit que estimem completament innecessari. Si la cosa quedés aquí, no seria assumpte nostre –els ho dic així de clarament, no ens preocupa en excés la salut del seu espai polític–, però el problema és que el dany i el descrèdit s'estenen al conjunt de la institució que compartim, i davant d'això no podem plegar veles.

Ja els anuncio que no serà possible evitar aquest debat, perquè pensem presentar la nostra proposta com a esmena a la seva reforma del Reglament.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el diputat Jordi Orobitg i Solé.

Jordi Orobitg i Solé

Moltes gràcies, vicepresidenta. Bé, avui, com ja s'ha dit, afrontem un debat sobre sengles modificacions del Reglament d'aquesta institució, del Parlament, una

d'elles que hem promogut conjuntament amb la Candidatura d'Unitat Popular i l'altra, promoguda, com bé ha estat defensada, pel senyor Pedret, pel Grup Parlamentari Socialistes.

Abans d'avançar en l'exposició, i per no deixar-m'ho, voldria fer un apartat d'agraïments, i en aquest cas vull agrair el bon enteniment que hem tingut amb el company, amb en Carles Riera, de la CUP, així com la Mercè, la Glòria, la Lara i la Mar, que, de fet, són les protagonistes del text final d'aquesta reforma que esperem que acabi veient la llum.

Diria, doncs, que ens trobem en el debat conjunt de dos propostes de reforma parcial del Reglament. Quin objectiu? Des del nostre punt de vista, és ben diferent. La que promovem des d'Esquerra i la CUP té a veure amb àmbits tals com la lluita contra el discurs d'odi, la normativització del codi de conducta, la regulació definitiva del vot telemàtic, l'adaptació als temps actuals de la delegació de vot i les declaracions institucionals del Parlament. I també volem destacar que, si més no en aquests àmbits concrets, també fer una reforma per adaptar la terminologia parlamentària a un llenguatge inclusiu que no discrimini per raó de sexe. La que promou el Grup Parlamentari del PSC té a veure, com bé ha estat exposat, amb la remoció de càrrecs a les meses del Parlament i de les comissions constituïdes per aquest.

Sense ànim de ser ofensiu, és evident que la nostra proposta de reforma del Reglament és més ambiciosa, que té un calat més gran, que intenta resoldre situacions que fa temps que reclamen l'atenció dels nostres grups parlamentaris, i no només pels nostres interessos, sinó també per factors extraparlamentaris com ara resolucions del Tribunal Constitucional en interpretació del Reglament i de la seva aplicació per la Mesa. La proposta de modificació que se'n ha exposat pel PSC, en canvi, tot i que no qüestionem que pugui ser necessari abordar-la en un marc ampli de debat del text del Reglament, es planteja en un moment com el de la sentència condemnatòria a la presidenta del Parlament, la senyora Laura Borràs, que dona a entendre que és una reforma que es promou *ad personam*, i tots som conscients de que aquests tipus de reforma, lamentablement, no sempre són beneficioses.

Aquestes propostes arriben després d'una feina ingent que hem fet no només aquesta legislatura, des de la ponència del Reglament, per mirar de tirar endavant una reforma d'aquest, i que no ha estat possible, doncs, per l'enrocament dels grups parlamentaris en posicions difícilment conciliables. Però creiem –sempre hem cregut– que aquests precedents no han de servir perquè ens quedem de braços plegats i que no afrontem quelcom que és necessari, que és donar resposta a algunes de les inquietuds que no només es susciten en l'àmbit parlamentari, sinó que transcendeixen d'aquest, com pugui ser l'articulació del discurs de l'odi. I, en aquest sentit, vam començar a treballar amb una proposta de reforma del Reglament que vam compartir en aquest cas amb la Candidatura d'Unitat Popular, que ha estat enriquida fortament amb les seves aportacions i que van fer l'esforç de socialitzar amb la immensa majoria dels grups parlamentaris, aquells que entenen que podien ser més propers a aquesta reforma. Per tant, ja fa mesos que molts d'ells tenen coneixement precisament d'aquesta voluntat i del text concret que veníem a presentar, que estem, de fet, avui presentant en aquest faristol.

A l'hora, doncs, d'abordar aquesta reforma, com bé ha estat esperat, i com ho hem vehiculat, la voluntat era que la majoria dels grups democràtics d'aquesta cambra l'abracessin i, en aquest cas, que treballem conjuntament, doncs, amb aquesta tramitació urgent, que entenem que és necessària per a alguna de les temàtiques que toquem; que és necessari, hi insisteixo, que entre tots mirem de trobar un consens que ens ajudi, en definitiva, a trobar un text satisfactori per a tothom.

I la forma de fer-ho, quina ha estat? Doncs, home, mirar d'extrapol·lar allò que en termes comercials se'n diu «*benchmarking*», no?: estudiar què es fa en altres parlaments amb relació a aquestes temàtiques que ens ocupen. I, per tant, què hem fet? Explorar en aquest cas el Reglament intern del Parlament Europeu i el propi Parla-

ment del Congrés dels Diputats, unes cambres legislatives que ens són comunes, en les que són partícips la gran majoria dels grups parlamentaris que estem aquí representats.

Ho hem fet per lo que respecta a la interdicció del discurs que promogui l'odi, i ens hem remès al Reglament intern del Parlament Europeu, més concretament a l'article 10, «Normes de conducta», apartat quart, quan refereix que en els debats parlamentaris al saló de sessions els diputats no recorreran a un llenguatge ofensiu, aclarint-se, seguidament, que per valorar si el llenguatge emprat pel diputat és o no ofensiu caldrà tenir-se en compte, entre altres elements, les intencions identificables de l'orador, la percepció de la intervenció pel públic, la mesura en què danya la dignitat i reputació del Parlament i la llibertat d'expressió del diputat en qüestió.

És a dir, estem conciliant el dret a la llibertat d'expressió amb altres drets que també han de ser dignes de protecció, com en aquest cas és evitar, doncs, la vulneració de drets fonamentals per mediació de l'expressió del discurs de l'odi. El discurs de l'odi i la incitació a la discriminació sobre la base, en particular, de qualsevol de les raons esmentades a l'article 21 de la Carta dels drets fonamentals constituïrien normalment casos de llenguatge ofensiu en el sentit d'aquest article.

També el Reglament intern del Parlament Europeu remet a un annex 2, que és el codi de comportament apropiat dels diputats al Parlament Europeu en l'exercici de les seves funcions. I què ve a dir aquest text? Que, en aquest cas, tots aquells diputats, diputades que no signin, no es vinculin a aquesta declaració relativa al codi no podran ser elegits per desenvolupar càrrecs al si del Parlament o en un dels seus òrgans i no podran ser designats ponents i no podran participar en delegacions oficials o negociacions interinstitucionals. I, precisament, aquests efectes mateixos són aquells que estem proposant en la nostra reforma del Reglament en el text que a dia d'avui els donem a conèixer.

En aquest sentit, la proposta de reglament que sotmetem a consideració plenària preveu els mateixos efectes tant pel que respecta a la modulació dels discursos, la interdicció del discurs d'odi, com respecte a les mesures a adoptar respecte d'aquells diputats i diputades que no respectin i es sotmetin voluntàriament a aquestes regles. Per fer efectiva aquesta mesura, el codi de conducta dels diputats i diputades –fins a dia d'avui, un document que era extrareglamentari– es positivitza i passa a ser llei en incorporar-se al Reglament com a disposició addicional. I per què ho fem d'aquesta manera? Per foragitar les temptacions públicament expressades per alguns que li pretenien treure caràcter vinculant i executiu arran d'aquesta circumstància. La reforma del Reglament que proposem aborda també la modificació del vot delegat i la regulació expressa i reglada del vot telemàtic.

Abans d'entrar en altres consideracions al respecte, crec que és important concretar allò que, com a mínim a títol personal, entenc que els diferencia. Així, el vot delegat seria aquell que s'acorda quan el diputat o diputada l'insta amb fonament a una circumstància aliena a la seva voluntat que la impossibilitat no només de votar, sinó d'atendre, fer seguiment o prendre coneixement dels debats del Parlament a l'hora de conformar la seva decisió. En el cas del vot telemàtic, el factor rellevant i determinant és que existeix una situació que impossibilita la presencialitat per part del diputat o diputada i no pot atendre, fer seguiment o prendre coneixement ple dels debats a l'hora de conformar la seva decisió.

Així doncs, pel que respecta al vot delegat, donem cobertura a un nombre més gran de supòsits sota el concepte de situacions excepcionals d'especial gravetat que puguin impedir el desenvolupament de la funció parlamentària i que, ateses les especials circumstàncies, es considerin suficientment justificats.

Tots som conscients que a dia d'avui, el Reglament del Parlament no dona resposta en règim d'igualtat a la regulació laboral, pel que respecta a contingències o situacions personals que poden generar motiu de permisos, com pot ser la defunció d'un familiar proper o les necessitats de cures, entre altres permisos que preveu l'ar-

ticle 37.3 de l'estatut dels treballadors. I amb aquesta regulació no només estan vulnerant, entenem, els drets que caldria entendre fonamentals de qualsevol persona, en aquest cas del diputat o diputada, sinó que també estem vulnerant drets polítics de tots aquells que exerceixen el seu sufragi actiu, l'han fet electe i veuen com el seu vot no conforma les majories del Parlament pel fet de que no pot assistir a les seves sessions.

Ara bé, no volem deixar d'esmentar que la reforma que proposem, de fet, garanteix el principi de personalitat del vot, ja que l'actual regulació del vot delegat al Reglament va ser qüestionat per la sentència del Tribunal Constitucional del 27 de juny del 2022, en la resolució del recurs d'empara que va presentar precisament el Grup Socialistes contra l'acord de la Mesa del Parlament de 25 de març de 2021, que va acceptar la delegació de vot del diputat Lluís Puig Gordi a favor de la llavors portaveu del seu grup parlamentari, Gemma Geis Carreras, establint, el Reglament, a efectes de resoldre-ho, que el vot de la persona delegant es comptabilitza en el mateix sentit que el vot emès per la persona en qui es delega, tret que s'especifiqui el contrari per part de la persona delegant a la Mesa, amb caràcter previ a l'inici de la sessió corresponent. En aquest cas, la persona delegant haurà d'especificar el sentit del vot en cadascun dels punts de l'ordre del dia, també amb caràcter previ a l'inici de la sessió corresponent. Per tant, no pot quedar dubte de quina és la voluntat, en aquest cas, de qui està delegant el vot.

Pel que respecta al vot telemàtic, saben que, recentment, des del nostre propi grup parlamentari vam promoure l'habilitació, un mecanisme provisional, donant compliment a l'article 4.2 del Reglament que preveu el dret de vot dels diputats i, en aquest cas, la Mesa va habilitar un mecanisme provisional que, amb aquesta redacció, pretenem que passi a ser definitiu, i ho fa amb els mateixos termes que ho preveu el reglament del Congrés dels Diputats. Per tant, no entendríem que qualsevol dels grups parlamentaris que hi tenen representació el qüestionin, en tant que no ho han fet en aquella cambra legislativa.

També ho preveiem pel que respecta al vot dels diputats i diputades que tinguin compromisos de representació institucional del Parlament de Catalunya o de la Generalitat de Catalunya a l'estranger, on la participació en activitats oficials els impedeixi l'assistència a la votació en sessió plenària, en els mateixos termes també que el reglament del Congrés dels Diputats.

Pel que respecta a les declaracions institucionals, trenquem les minories de bloqueig que impedeixen adoptar-les, i establim una majoria reforçada equivalent a la necessària per a l'aprovació de la reforma de l'Estatut, l'article 222.1.b, és a dir, dos terços, o el que és el mateix, noranta diputats, no?, si pot el més, pot el menys, és a dir, si podem aprovar un Estatut amb aquesta majoria, també hauríem de poder aprovar una declaració institucional.

I per acabar, pel què respecta a la proposició de llei del PSC, entenem que no ha de ser descartable la seva valoració, com he dit abans, en un marc de revisió ampliada del Reglament, «establir mesures de control de l'activitat dels membres de la Mesa del Parlament i dels membres de comissions parlamentàries», però, com vostès saben, aquestes majories, aquesta composició és fruit d'un pacte i la seva alteració puntual (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –ja acabo, en aquest cas, vicepresidenta– pot comportar una crisi precisament d'aquest pacte que ajuda a conformar aquestes meses.

Per tant, no veiem que la reforma pugui tenir recorregut en tant que s'aprova en calent, mitjançant una proposició de llei *ad personam*, i si les majories necessàries són les que estableix la proposta, en tant que amb lògiques reforçades com les que es preveuen en altres parlaments que vostès mateixos esmenten a la seva proposició de llei.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el diputat Carles Riera Albert.

Carles Riera Albert

Bé, bona tarda. Gràcies, vicepresidenta. Bé, en primer lloc, pel que fa a la proposició de llei que hem presentat conjuntament amb el grup d'Esquerra Republicana, també començar pels reconeixements i els agraïments al diputat Jordi Orobitg i les persones dels respectius equips parlamentaris que han fet possible aquesta proposició, la Mercè Espasa, la Mar Empordanès.

I entrant ja en matèria, efectivament, no hi ha cap mena de dubte, això crec que és un consens generalitzat, el Reglament del Parlament necessita una reforma i una actualització per fer front i donar resposta, com a mínim, a una sèrie de qüestions. En primer lloc, excepcionalitats ja viscudes, ja experimentades per aquest Parlament. Per un cantó, la covid amb l'exigència d'adaptar-se a una situació d'emergència garantint el bon funcionament del Parlament. Un context repressiu que continua –això és així–, amb el repte de garantir els drets civils i polítics, d'electes i d'electors i d'electores. D'altra banda, un fenomen evident que és l'emergència del feixisme i, amb ell, l'emergència del discurs i el delictes d'odi en aquest Parlament. Altrament, també mancances i deficiències constatades en el funcionament parlamentari i adequacions escaients a marcs normatius de referència. També referències necessàries d'actualització amb relació al Parlament Europeu i, sens dubte, al pla d'igualtat.

Puc afirmar –crec que vostès hi estaran d'acord– que des del nostre grup parlamentari hem treballat amb constància i persistència per activar el procés de reforma global i construir els mínims consensos necessaris per fer prosperar aquesta reforma global, integral, del Reglament del Parlament. No ho hem assolit, i val a dir que l'interès que hem trobat en la majoria de grups parlamentaris ha estat escàs i sovint erràtic.

Tanmateix, hem de dir també que hem trobat en Esquerra Republicana el consens mínim necessari per presentar aquesta proposició de llei de reforma parcial en qüestions que ens semblen urgents i prioritàries. I esperem que aquest consens creixi i s'ampliï en aquest Ple i en la tramitació de la proposició de llei.

Els focus d'aquesta reforma són, efectivament, convertir en norma el pacte antifeixista i la lluita contra el discurs i el delictes d'odi, en coherència amb el pacte antifeixista acordat a l'inici de la legislatura i la seva translació al Reglament del Parlament, fent del Parlament de Catalunya una institució avançada en la lluita antifeixista i contra el discurs i el delictes d'odi. Un pacte antifeixista que va generar un gran consens i que cal que es reflecteixi ara en aquesta reforma del Reglament per materialitzar un acord que, altrament, restaria en una mera declaració d'intencions.

També posem el focus en la delegació de vot necessària per a la defensa del ple exercici del dret a la representació política i garantia dels drets civils i polítics electes, electors i electores en situacions d'excepcionalitat ja viscudes; en definitiva, la defensa de la democràcia, malgrat l'excepcionalitat que pot limitar-la o posar-la en risc.

El vot telemàtic, una altra solució que respon a les mateixes raons, a les mateixes causes. I també les declaracions institucionals. Amb el feixisme no hi ha consensos possibles i això no ha d'impedir l'existència de declaracions institucionals en aquest Parlament.

Bé, quin balanç fem de l'aplicació..., del que ha estat l'aplicació del pacte antifeixista? Insuficient. I la conclusió és que cal dotar el Parlament, la seva Mesa i la seva Presidència de més i millors instruments per a combatre el discurs d'odi. Sens dubte, els discursos d'odi tenen conseqüències. Si creuem les dades de presència de formacions polítiques d'extrema dreta a les cambres parlamentàries amb les dades de violències i agressions a grups poblacionals dissidents i minoritzats, veiem clarament

que la permissivitat estructural i gairebé històrica envers el discurs d'odi i intolerant, confós amb la llibertat d'expressió, té conseqüències greus que van des de la normalització de la intolerància al debat parlamentari fins a l'escalada de violència racista, xenòfoba, patriarcal i LGTBI-fòbica.

Així doncs, afirmem que el discurs d'odi perpetrat en aquest Parlament per l'extrema dreta forma part d'una estratègia política que facilita un clima propici a les agressions feixistes. Les principals referències per a la reforma presentada amb relació al discurs d'odi són, com s'ha dit, el Parlament Europeu, un informe dels lletrats, el propi codi de conducta del Parlament i el pla d'igualtat. I, sincerament, ens costa comprendre les oposicions i manca de suports inicials que hem rebut a aquesta proposta, que esperem, com he dit, que en aquest Ple es transformin tanmateix en consensos i en implicacions constructives. I ens costa especialment, i vull fer-ne esment, en els casos del PSC i de Junts per Catalunya.

Del PSC, perquè, des del nostre punt de vista, això suposa situar el Parlament de Catalunya en una situació de greuge respecte al Congrés dels Diputats i al Parlament Europeu, on vostès sí que han defensat mesures semblants. I també una incoherència amb el pacte antifeixista, atès que sembla lògic que si el van subscriure, ara el vulguin materialitzar de forma consistent en una reforma del Reglament. I, d'altra banda, tampoc ens sembla del tot coherent oposar-se a aquesta reforma per parcial i, tot seguit, haver-ne presentat una altra encara més parcial i amb la mateixa urgència.

I amb Junts per Catalunya ens preguntem –ja ho vam fer a la Junta de Portaveus– per què no donar suport a la lectura única? Per què oposar-se a donar la màxima celeritat possible a aquesta reforma? És que l'antifeixisme, la defensa dels drets civils i polítics no és una urgència? La lluita antifeixista és urgent i prioritària, i el Parlament no pot restar-ne al marge. Això hauria de ser objecte i motiu de grans consensos, i esperem que així sigui a partir d'avui mateix. La defensa dels drets civils i polítics, quan aquests es veuen amenaçats, no es pot negligir i el Parlament n'ha de ser un exemple i un mur sòlid, malgrat les emergències i qui vulgui limitar-los.

No podem permetre que el Parlament resti endarrerit en aquestes qüestions amb relació a altres institucions com el Parlament Europeu. Esperem, doncs, la majoria necessària per fer prosperar aquesta reforma i per agilitar-ne el procés de debat i aprovació, atès que els reptes són importants i urgents.

I pel que fa, finalment, a la proposició de llei del PSC, hem de dir que, efectivament, compartim la conveniència de revisar i actualitzar la capacitat del Ple per a modificar la composició de la Mesa, val a dir que en situacions excepcionals i en base a causes i motivacions que vagin més enllà dels interessos o arbitrarietats conjunturals o espuris dels grups parlamentaris. No compartim, però, el com el PSC planteja resoldre aquest repte. En primer lloc, ens sembla que és una proposició de llei, sens dubte, *ad hoc*. Ens sembla que ho és, i això no és, en principi, el que hauríem de fer a l'hora de reformar legislacions o normatives tan rellevants com és el Reglament.

D'altra banda, sens dubte, generaria una gran fragilitat de la Mesa en funció de conjuntures polítiques. No compartim una proposta que obre la porta a utilitzar els càrrecs de la Mesa del Parlament com a moneda de canvi, de tal manera que es podria condicionar el suport a certes iniciatives polítiques a canvi de modificar la composició de la Mesa. És a dir, la Mesa entraria en el joc de conjuntures i d'intercanvis i negociacions parlamentàries de forma, tal vegada, habitual i freqüent en una legislatura. Això també podria vulnerar la vocació d'objectivitat de la Mesa i la seva funció arbitral, així com la seva autoritat en funció d'interessos polítics conjunturals.

Tampoc ens sembla coherent el que vostès plantegen –i, sobretot, el com ho plantegen– amb el sistema d'elecció de la Mesa, i hauríem de cercar una manera en què la seva modificació sigui coherent també amb el sistema de formació de la Mesa.

Malgrat que l'exposició de motius de la proposició de llei fa referència a reglaments d'altres cambres autonòmiques, el Reglament del Congrés dels Diputats no

contempla la possibilitat de cessar els càrrecs dels membres de la Mesa. Per tant, novament aquí veiem una doble vara de mesurar segons vostès actuïn al Congrés dels Diputats o al Parlament de Catalunya.

Nosaltres considerem que frenar el discurs d'odi i, per tant, l'avenç de l'extrema dreta a les institucions sí que és un tema excepcional i que cal abordar de manera prioritària i urgent. Per tant, en conseqüència, ja anunciem que votarem a favor de l'esmena a la totalitat, per més que, òbviament, estarem disposats i disposades a discutir tot allò que calgui discutir per millorar la nostra proposició de llei i que realment sigui més eficaç, més encertada i més potent, si pot ser.

I, bé, per acabar, també dir que no renunciem, tanmateix, a la reforma global, a la reforma integral del Reglament del Parlament, que és necessària i cal. Amb aquesta proposició de llei només avançarem algunes passes, però cal fer el camí sencer. I, per tant, continuarem treballant per assolir-la.

I, finalment, també continuarem proposant mesures complementàries i necessàries per reforçar la lluita del Parlament contra el discurs d'odi, ampliant l'acord de la Mesa del Parlament envers el rebuig explícit a la criminalització de la immigració, segons el marc que defineixen, tant el Consell de Ministres del Consell d'Europa com la Comissió Europea, contra el racisme i la intolerància en la seva recomanació 15, del 8 del XII del 15.

I, finalment, efectivament, plantejant en aquest Parlament la necessitat de recollir el conjunt d'aquestes mesures, inclosa la reforma del Reglament que ara proposem, en un protocol d'actuació i formació davant el discurs d'odi en el Parlament.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, per a la defensa de les esmenes a la totalitat presentades, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat Jaume Alonso-Cuevillas i Sayrol.

Jaume Alonso-Cuevillas i Sayrol

Presidenta Borràs; diputats, diputades.

Bé, portem ja passat l'equador de la legislatura. La Comissió del Reglament a la qual pertanyo no s'ha reunit mai i ara, de cop, sembla que ens han agafat a tots unes presses per modificar el Reglament amb dues propostes –que seguidament analitzarem– clarament oportunistes. La presidenta Borràs, en el seu discurs de presa de possessió, ja va dir que volia portar aquest Parlament –ancorat, en molts aspectes, el Reglament així està, al segle XX, en alguns al XIX, fins i tot–, portar-lo al segle XXI. No s'ha fet res. I ara se'ns presenten –com deia– dos propostes oportunistes. La primera proposta, la del PSC, és oportunista. És un intent de netejar consciències i, a més, des del punt de vista legislatiu, és un nyap. Preveuen vostès modificar els articles 45 *bis* i 55 *bis* del Reglament perquè la Cambra, per majoria absoluta, pugui remoure càrrecs de la Mesa del Parlament 45 *bis* o de qualsevol de les comissions 55 *bis*. Bé, tot això..., i ha fet referència a la situació d'interinitat. La situació d'interinitat l'han provocada vostès i els altres membres de la Mesa, amb una incorrecta aplicació de l'article 25.4 del Reglament –un supòsit claríssim de *lawfare*, com ha dit el principal autor que ha estudiat el tema, en Damià del Clot, alcalde de Vilassar de Mar per part d'Esquerra Republicana de Catalunya. Però vostès intenten netejar la consciència i, a més, ho fan amb un nyap. Fixin-se que, de la forma que ho fan, n'hi haurà prou amb que dos grups grans i un de petit es posin d'acord per poder treure'ls a tots de la Mesa. Si ara ens posem d'acord, aquest cinquanta-dos per cent –però que són els pares, no existeixen, eh?–, si aquest cinquanta-dos per cent ens posés-sim d'acord, ens podrien fer fora a vostès i a tota la resta de grups de les meses, no només del Parlament, sinó de qualsevol de les comissions. I jo els hi suggereixo que s'autoesmenin vostès mateixos; facin-s'ho, en tot cas, per una majoria qualificada, però el que han fet veritablement és un nyap.

En el cas de la proposta d'Esquerra i CUP –tanmateix, oportunista– té dos blocs. El primer bloc –articles 95, 98 i 99– té per objecte modificar la delegació de vot i el vot telemàtic. Benvinguts, novament, al segle XXI. Això ho vam proposar ja fa molt de temps; ho va proposar la presidenta Borràs. El vot telemàtic ja s'ha fet servir; ho vam presentar Junts també al Parlament de Catalunya. Allà se'ns va dir que no, i vaig dir: «Sí, si tanta por els hi fa, posi'ns la clàusula Puigdemont.» Aquesta disposició no serà aplicable al senyor Puigdemont. Però aquí ho fan oportunistament per curar-se en salut d'un acord de la Mesa, d'un recent acord de la Mesa, que ha modificat sense cap cobertura normativa el Reglament del Parlament, perquè ja han acceptat aquesta votació telemàtica per acord de la Mesa. I a l'objecte de no incórrer en delictes de desobediència, promouen a correuita aquesta modificació. Tant de bo ho hagués fet abans, i el 30 de gener del 2018 haguéssim pogut invertir el president Puigdemont.

I, per últim..., no, d'aquesta també dir que, a més, els supòsits que preveuen..., preveuen supòsits que tenen certa lògica, representació institucional del Parlament o del Govern. Jo ja entenc que al president del Govern li fa mandra –i als consellers– venir a les sessions parlamentàries, que això és un destorb per a la seva agenda. I si algú té un compromís institucional municipal? No, això no es contempla. I si algú té cita mèdica? No. Si algú té una citació judicial? –cada dia més freqüent, per cert. Tampoc, eh? És a dir que és una cosa a la carta. Resulta que qualsevol treballador de qualsevol empresa té més drets que els diputats d'aquest Parlament, que no podem absentar-nos ni tan sols perquè tinguem una cita mèdica –deia– o qualsevol altre tipus de compromís.

L'altre bloc de reformes que són en clau de drets fonamentals –reforma dels articles 233, 239..., perdó, 14, 15, 233, 239, disposició addicional tercera, disposició addicional quarta i modificació de l'article 7 del codi de conducta. Intenten lluitar contra els discursos d'odi i intenten, per tant, fer una defensa en aquest sentit dels drets fonamentals, però ho fan de forma maldestra. El diputat Orobítz ja ha reconegut que un dels preceptes –la disposició addicional quarta– té per objecte suplir allò que ja els vaig dir a la Comissió de l'Estatut dels Diputats, que tenim un codi de conducta que no té cap tipus de cobertura normativa. Però ho fan –hi insisteixo– de forma maldestra. En primer lloc, amb les mateixes eines que tenim ara –es modifiquen el 233 i el 239–, amb les mateixes eines ara, la presidenta Borràs ha frenat cada vegada que l'extrema dreta o la dreta extrema s'ha sobrepassat de la línia. Avui hem vist, aquest matí, que hi ha hagut un sobrepassament manifest de la línia –potser el més greu que hem viscut en aquesta legislatura– s'ha instat des de la presidència accidental a retirar les paraules i el diputat ha dit: «No, no. No només no les retiro, sinó que consti.» No sé què ha dit: «amb totes les paraules», «amb totes les lletres». Diu: «Doncs constarà». D'acord. Doncs constarà, eh? És a dir que no és eficaç, ni tan sols els que..., al que pretenen reformar.

Però, entre altres coses, perquè com que no modifiquen el codi de conducta, resulta que els articles 23 i següents fan inaplicable el codi de conducta per totes les manifestacions fetes durant els plens o les comissions. Per tant, molt de viatge per no arribar enlloc. I posats –si vol dir-me alguna cosa, diputat, després estaré encantat d'escoltar-lo– a defensar els drets fonamentals, jo crec que hi ha una coincidència que el primer que hauríem de fer és derogar l'article 25.4 del Reglament del Parlament de Catalunya. (*Alguns aplaudiments.*) Un article... (*Alguns aplaudiments.*)

Si la reforma d'ara es podria titular «reforma Borràs», la de llavors es podria anomenar «reforma Gordó». Un article que ha acabat sent *ad hominem* que, abans de que es presentés la seva aplicació tothom estava d'acord en que era –lletrats del Parlament de tots els colors inclosos– un article contrari no només a la Constitució espanyola, que a aquest costat tant els hi agrada, sinó a tots els drets fonamentals. Que tenim un recent dictamen del 30 d'agost del 22 del Comitè de Drets Humans de Nacions Unides que, expressament, cita el Parlament de Catalunya, que ens diu

—de forma clara, com no pot ser d'una altra manera— que un càrrec electe mai pot ser destituït si no és amb mèrits d'una sentència ferma. Però vostès, per curar-se en salut d'un problema que han provocat vostès amb una aplicació d'un precepte clarament no només anticonstitucional, sinó contrari a tots els drets fonamentals, amb un supòsit de fet que no concorria, perquè és evident que la sentència —de conformitat amb tots els instruments internacionals que regulen la corrupció— que ha condemnat la presidenta Borràs..., no és, en cap cas, un cas de corrupció, com confirma el fet de que no se li demani ni tan sols cap tipus de responsabilitat civil.

I llavors, en un exercici de fariseisme, vostès es neguen a derogar aquest article. Si tant els hi preocupen els drets fonamentals, per combatre —cosa que compartim— els discursos d'odi i xenòfobs, els discursos contraris als drets fonamentals, deroguem també aquest article. No; vostès primer l'apliquen sabent que és illegal, sabent —i havent-ho dit per tots— que no era un cas de corrupció, sabent que no es dona el pressupòsit fàctic. Això sí, quan la JEC els requereix, llavors vinga a defensar la sobirania del Parlament de Catalunya i fan unes al·legacions dient: «No, no. És que el nostre Reglament no permet suspendre algú si no és amb sentència ferma.» No cal, perquè abans vostès ja han fet la feina. És el que passa quan s'intenten aplicar normes jurídiques per criteris polítics. Si ara votem que és de nit i una majoria ho decideix, és de nit. Doncs no, senyors, ara és de dia i això és un nyap.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de VOX té la paraula el diputat Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, vicepresidenta. Bueno, buenas tardes a todos. Hoy os traigo una propuesta de ley con sendas reformas del Reglamento del Parlament de Catalunya, la propuesta de reforma del PSC, que tiene como objeto que se pueda cesar al presidente del Parlament o a cualquier otro miembro de la Mesa por pérdida de confianza de la mayoría o bien porque ya no forme parte de algún grupo parlamentario por el cual fue designado y así evitar el transfuguismo. Está claro que se trata de una reforma exprés *ad hoc* para expulsar a Laura Borràs como presidenta del Parlament. Y nuestra evaluación es la siguiente: si el PSC tiene tantas ganas de cesar a Laura Borràs como diputada, lo que tenía que haber hecho es lo que hizo VOX, llevar el tema a la Junta Electoral Central y aplicar la LOREG. De hecho, tras la solicitud de VOX, la Junta Electoral ha iniciado un expediente que acabará con la pérdida de condición de diputada y, por ende, de presidenta del Parlament de la señora Borràs. No hacen falta reformas del Reglamento del Parlament para acabar con el cese de la señora Borràs. El 6.2 de la LOREG es muy claro, es extremadamente claro y establece que son inelegibles los condenados por sentencia, aunque no sea firme, por delitos de corrupción, con delitos contra Administración pública, cuando la misma condena haya previsto inhabilitación. Y el delito de prevaricación por el que ha sido condenada la señora Borràs se encuentra dentro de los delitos contra la Administración pública, según el título IX del Código penal, con lo cual no resulta necesario la sentencia firme para que se le retire el acta de diputada —es cuestión de días— y con lo cual no es necesario esta reforma del Reglamento.

En cambio, sí que es necesaria la reforma, la propuesta legislativa que nosotros intentamos llevar cada pleno a esta cámara a debatir, que es la que establece los privilegios para los expresidentes de la Generalitat, que comparten tanto socialistas como separatistas y que los dos se niegan a debatir. Los privilegios de Pujol, Mas, Maragall, Torra, Montilla, aquellos que, aparte de darles una pensión, les da un despacho, una persona de administración, un coche, un chófer y derecho a facturar gastos cuando no tienen ni una —ni una— sola función. (*Alguns aplaudiments.*)

Pero el PSC lo que realmente quiere es sumarse al lote de la reforma de Esquerra y la CUP por la puerta de atrás para reformar el Reglamento del Parlament y poder censurar los discursos de nuestro grupo parlamentario, los discursos de VOX. La reforma del Reglamento presentada por Esquerra y la CUP tiene como objeto principal modificar el código de conducta del Parlament de Catalunya para sancionar lo que los proponentes denominan «discursos del odio». Y claro, la gente se pregunta: «¿Qué son discursos del odio?» ¿Querer romper España? ¿El separatismo? ¿Acabar con la educación diferenciada? ¿Las multas lingüísticas contra el español? ¿El aborto? ¿Desproteger a los trabajadores españoles con tantos impuestos? ¿Eso es odio? ¿No priorizar a los españoles en las ayudas sociales? ¿Las leyes de memoria «histórica»? ¿Todo esto es odio? No.

Como ha reconocido el coro que me acompaña, lo que los proponentes llaman «discurso del odio» y quieren censurar son aquellas ideas diferentes a las suyas, que son las que defendemos heroicamente los diputados de VOX. Porque los totalitarios, que son ustedes, no quieren que se cuestione y combata el separatismo, no quieren que se cuestione el estado autonómico, no quieren que se cuestione la inmersión, no quieren que se debata sobre energía o medio ambiente en libertad, no quieren que se denuncie la inmigración ilegal o se diga la nacionalidad de los delincuentes. Eso es lo que quieren vetar y censurar, porque quieren proteger su relato y que no se sepa la verdad: que sus políticas migratorias causan la mayoría de los delitos en nuestra tierra y que, para garantizar la seguridad, hay que controlar la inmigración. (*Alguns aplaudiments.*)

La proposición de ley que aquí nos ocupa es la continuación del cordón antidemocrático a nuestra formación política, a VOX, a sus ideas y a sus votantes, que en las últimas elecciones fueron más de 217.000 catalanes.

Y nuestra valoración jurídica es clara. Primero, el Parlamento de Cataluña no es ningún órgano judicial que pueda juzgar lo que es odio en virtud de ese artículo cuestionable 510 del Código penal. Segundo, el Tribunal Europeo de Derechos Humanos, que tanto a veces les gusta acudir, ha insistido en proteger las libertades fundamentales de los discursos políticos, y más si lo ejerce un representante político. Se llama «democracia». Tercero, la propuesta de censura es claramente inconstitucional y lo demostraremos al cabo de unos meses si aprueban esta propuesta, al vulnerar derechos fundamentales como a la participación política –artículo 23 de la Constitución–, a la libertad de expresión –artículo 20–, a la libertad ideológica –artículo 16– y a la inviolabilidad parlamentaria –artículo 71 de la Constitución y 57 del Estatut d'autonomia. Porque para garantizar estos derechos fundamentales hay que poder expresarse libremente en este Parlamento, en la calle, votar libremente, pensar libremente y decir la verdad libremente.

El Constitucional, en diversas sentencias, ha amparado esta libre discusión y las manifestaciones de los representantes políticos como máximo exponente de la libertad de expresión, algo que tanto les molesta a ustedes. También el Tribunal General de la Unión Europea ha abordado esta cuestión, al examinar un caso pedagógico de sanción disciplinaria a un eurodiputado que dijo una barbaridad respecto a la mujer y el trabajo. Pero, aun y la barbaridad de las manifestaciones, el Tribunal Europeo amparó la especial libertad de expresión de los eurodiputados, de los representantes políticos.

Otra modificación que proponen es modificar el artículo 95 del Reglamento del Parlamento para facilitar la delegación de voto de los diputados. Entonces, así, habilitar el voto telemático en situaciones de especial gravedad. O sea, cuando a ustedes les dé la gana, cuando ustedes quieran, porque lo que pretenden es permitir que el fugado de la justicia, el golpista Lluís Puig, pueda votar desde su retiro totalmente cobarde. Porque el Tribunal Constitucional ha anulado las delegaciones de voto realizadas por este diputado hasta la fecha gracias al recurso de amparo de nuestro grupo parlamentario, de VOX, argumentando que no se cumplía con lo que prevalece,

con lo que establece el Reglamento, que solo se puede delegar el voto cuando se está embarazada o enfermo de larga duración. Yo creo que Lluís Puig no está embarazado y dudo que esté enfermo de larga duración, al menos físicamente.

Y entonces llevó a la Mesa a adoptar un acuerdo expreso de voto telemático transitorio, sin preverlo el Reglamento. (*Remor de veus.*) Y, por supuesto, formularemos...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputat...

Joan Garriga Doménech

...recurso de amparo ante...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputat...

Joan Garriga Doménech

...el Tribunal Constitucional.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputat Joan Garriga!

Joan Garriga Doménech

Porque lo que se pretende ahora...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputat, diputat, li he retirat la paraula. Diputat, ha fet unes manifestacions respecte a la possibilitat d'estar malalt i ha dit, respecte al diputat Lluís Puig, «al menos físicamente» que ha de retirar.

Joan Garriga Doménech

(*Remor de veus.*) Sí, senyora presidenta, jo li retiro lo que vulgui.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Com? Com?

Joan Garriga Doménech

Jo no sé si està embarassat...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Què ha dit?

Joan Garriga Doménech

Doncs, miri, senyora presidenta, jo li faré la pregunta: vostè per què ha acceptat la delegació de vot del senyor Lluís Puig? Perquè està embarassat o està malalt? (*Remor de veus.*)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

No està delegant el vot; està fent vot telemàtic. Per tant, digui que retira les paraules...

Joan Garriga Doménech

La delegació de vot...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

...com a mínim «almenys físicament», que ha dit.

Joan Garriga Doménech

L'hi torno a explicar, l'hi torno a explicar.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

No, no cal que ho torni a explicar. Hem entès perfectament, tots els diputats d'aquesta cambra, el que estava vostè dient: que no està malalt «al menos físicamente». Per tant....

Joan Garriga Doménech

Al menos. Però suposo que...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A més...

Joan Garriga Doménech

...psicològicament tampoc.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputat Joan Garriga, primer, respecte per a les persones que tenen problemes de salut mental. Aquesta és la primera. I, segona, no faci manifestacions respecte a cap diputat, perquè això va en contra del codi de conducta. Per tant, retiri aquestes paraules.

Joan Garriga Doménech

Quines especialment? Si pot dir la literalitat...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

«Al menos físicamente.»

Joan Garriga Doménech

Doncs retiro «al menos físicamente» i continuo. Si em dona el temps un altre cop... I reitero que jo no sé si la delegació del vot de Lluís Puig ha sigut perquè està embarassat o està malalt de llarga duració. No ho sé. Però, en tot cas, sé que el Tribunal Constitucional ha fet cas a VOX i li ha retirat aquesta delegació de vot i ha anul·lat totes les votacions en les quals, per culpa d'aquesta Mesa, ha pogut votar el senyor Lluís Puig.

Y lo que se pretende ahora con la propuesta de ley es facilitar esta delegación de voto telemático del señor Puig para burlar precisamente esta sentencia del Tribunal Constitucional. Porque el TC es claro, y se exige presencialidad en las sesiones plenarios en diversas sentencias. Curioso que ustedes cuestionen un viaje de un diputado que fue a Madrid y realizó el viaje y que, por supuesto, trabajó en el objeto del viaje y, en cambio, callen ante un diputado que ya cobraba más de cien mil eurazos de los catalanes y no ha venido un solo día a esta cámara a trabajar.

Miren, en resumen, no nos van a poder censurar, no nos van a poder tapar la boca, ni nuestros discursos, ni tapar nuestras palabras. Son ustedes unos aprendices de censores. Son unos totalitarios, unos liberticidas. Y nosotros lo tenemos muy claro: los tribunales –porque lo llevaremos si lo aprueban al Tribunal Constitucional– nos volverán a dar la razón. Seguiremos ejerciendo nuestra absoluta libertad de expresión y, por supuesto, defendiendo la verdad.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

A continuació, per fixar el seu posicionament, té la paraula, per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, el diputat David Cid Colomer.

David Cid Colomer

Bé, jo crec que és evident que segurament compartim, bona part dels diputats i diputades, que el Reglament d'aquesta cambra s'ha d'actualitzar, s'ha de refer i s'ha de reformar.

Crec que, a més, és bo fer-ho constituint una ponència, fer-ho encara que sigui per tràmit d'urgència extraordinària, per intentar buscar consensos. Crec que, evi-

dentment, el Reglament de la cambra no es pot construir del cinquanta-u contra el quaranta-nou o del quaranta-nou contra el cinquanta-u. I és veritat que moltes vegades –i després m’hi referiré– hem pervertit la paraula «consens». Però crec que és bo intentar buscar un acord.

Ja els hi dic que nosaltres no donarem suport a cap de les esmenes a la totalitat. També agrair la voluntat d’Esquerra Republicana i també de la CUP de poder treballar prèviament en la seva proposta de reforma del Reglament. Saben que tenim matisos, però jo crec que hem pogut avançar feina.

Jo deia que hem de posar el Reglament a punt. Hem de fer un reglament d’aquesta cambra del segle XXI. Jo crec que és evident. Tenim un reglament del segle passat, que es va fer en un altre temps, segurament amb una altra manera d’entendre la política i amb un altre sistema de partits. I això crec que és evident. Jo crec que hi havia coses bones, segurament, que avui no s’estilen gaire, com, per exemple, la cortesia parlamentària o la voluntat de trobar consensos, tot i que crec que també en aquesta cambra, com deia abans, s’ha pervertit molt la paraula «consens» de tant fer-la servir. I també hi havia altres coses dolentes, com per exemple l’oasi català o l’omertà, tot i que sembla que va passar a millor vida, tot i que ara hi ha un amor rejuenit, que nosaltres no compartim, per la sociovergència, que explicava en bona mesura també el que era l’oasi català.

Però, bé, eren altres temps, no? I, per tant, teníem una presidència del Parlament que era la segona institució del país, que creia que havia de ser un referent de tots i totes i que, per tant, havia d’entendre que era el president de tota la cambra i no només d’una part del Parlament. Fins i tot seria legítim que hi hagués el president d’una part del Parlament, però és que el que hem viscut durant aquesta legislatura és que hem tingut la presidència del Parlament d’un partit –d’un partit. Fins i tot hem tingut, des de la presidència del Parlament, la cap de l’oposició –hem tingut, des de la presidència del Parlament, la cap de l’oposició.

La presidència del Parlament al servei d’una carrera política, fins i tot, d’ariet contra el president de la Generalitat, deia jo, i, fins i tot, la presidència del Parlament al servei de la seva batalla interna dins del partit. Ja saben que no vaig errat quan dic això, i només això ja replantejaria si cal o no discutir sobre si la presidència del Parlament ha de ser això. A més a més, que és fruit d’un acord d’investidura que, per més que vulguin dir, la majoria del cinquanta-dos per cent va saltar pels aires des del primer dia i, evidentment, més amb la sortida de Junts per Catalunya del Govern.

Tampoc no pateixin, crec que li tornaran a regalar gratis la presidència del Parlament. De fet, jo ja faig la proposta: poden posar el senyor Canadell o el senyor Batet. Fins i tot, mirin, si posen el senyor Batet soc capaç jo, per veure què passa, de votar-lo, fins i tot nosaltres, perquè una estona riurem si posen el senyor Batet de president del Parlament després del que hem viscut. Perdonin l’acudit, però, evidentment, no entenc com poden vostès una altra vegada tornar a regalar la presidència del Parlament, i parlo, en aquest cas, d’Esquerra Republicana, a Junts per Catalunya.

Però si no fos prou –si no fos prou–, hem tingut la primera vegada a la història que la presidenta del Parlament ha estat suspesa perquè li obrissin un judici oral per corrupció. En segon lloc, hem tingut la primera vegada que la presidenta del Parlament ha anat i ha estat en un judici per corrupció. I, en tercer lloc, per primera vegada a la història, tenim una presidenta del Parlament condemnada per corrupció. Ja em diran vostès si això no és motiu per poder canviar la presidència del Parlament.

I, miri, nosaltres no combregarem amb rodes de molí, és a dir, jo ho dic i a més ho dic..., segurament jo i el senyor Jové tenim moltes diferències, jo sé que les seves simpaties van per un altre lloc, però que vostès vulguin fer creure que el cas de la senyora Borràs és el mateix que el cas del senyor Jové és una vergonya absoluta pel que vostès representen políticament (*alguns aplaudiments*). Així de clar –així de clar.

I, per tant, això no és *lawfare*, com no és *lawfare*, evidentment, el que representa un judici de corrupció, que és el que hem viscut. *Lawfare* probablement és el que vostès també..., d'això sí que no n'han opinat mai, són les tretze querelles que té la senyora Colau, però això són altres debats que tindrem oportunitat de fer d'aquí al 28 de maig.

Per tant, és evident que té sentit, segurament amb majories reforçades, jo també hi estic d'acord; deia abans que s'han de fer per consens, i, per tant, nosaltres farem esmenes, però que té sentit que puguem canviar la presidència del Parlament. No té sentit que es pugui fer una moció de censura al president de la Generalitat i que no es pugui fer, en aquest cas, canviar la presidència del Parlament.

I deia que, a més a més, i vaig també a la proposta de la CUP i d'Esquerra Republicana... Per cert, si parlem de que són propostes *ad hoc*, totes ho són –totes ho són–, com a mínim els temps dels debats. És evident, i, a més, a mi em sembla raonable, que s'obri el debat quan tenim una presidència, en aquest cas del Parlament, condemnada per corrupció, i no la podem canviar perquè s'ha atrinxerat a la presidència del Parlament; per tant, crec que és raonable. I és raonable que si tenim un debat al voltant de què passa amb el vot del senyor Lluís Puig, puguem discutir sobre això, perquè tots sabem que la proposta de Reglament també va sobre això.

Però deia que adaptar també el Reglament al segle XXI és també fer front a les realitats que avui tenim. Jo deia «hem pervertit molt la paraula *consens*», però crec que també hi han d'haver determinats consensos en aquesta cambra. I ho hem vist ara, és a dir, crec que en aquest Parlament dir coses feixistes o coses nazis no pot sortir gratis. I crec que això és un consens d'aquest Parlament, i que hem de poder actuar des del Reglament, perquè si algú des d'aquest faristol diu coses nazis o diu coses feixistes se l'ha de poder sancionar, perquè l'únic que entenen és quan els hi toquem la butxaca. Si els hi toquem la butxaca, ja veureu com deixen de dir coses nazis i coses feixistes en aquest Parlament.

I, per tant, això és el que hem de fer amb la reforma del Reglament. Fem-ho bé, perquè també s'ha de fer jurídicament, i, per tant, crec que és millor fer-ho, evidentment, des d'una ponència, no amb lectura única, amb un termini pràcticament d'hores i escaig per poder fer les esmenes, tot i que entenc una urgència.

Un segon element: crec que, a més a més també, fruit d'aquestes noves realitats, hem d'introduir el que representa el pacte d'igualtat. No pot ser que en aquesta cambra –sé que exactament no és el nom concret–, però que no se sancioni quan un diputat no vol signar el pacte contra la violència masclista. Aquest també crec que ha de ser un consens del que representen el conjunt dels partits polítics. Si existeix la violència masclista i els diputats i diputades que representem el conjunt del país, perquè al final ens escullen, però nosaltres som diputats del Parlament de Catalunya, som diputats de Catalunya..., no pot ser que tinguem diputats i diputades que no volen subscriure el pacte contra la violència masclista, i això també s'ha de poder abordar des del Reglament.

I l'altre també té a veure amb la paritat, és a dir, ens omplim la boca de paritat, però no tenim cap obligació que la Mesa del Parlament o fins i tot les comissions siguin paritàries. Per tant, això també té a veure, evidentment, amb adaptar el Reglament al segle XXI.

I, finalment, també, el que té a veure amb el vot telemàtic. Nosaltres, que sempre ens omplim la boca o a alguns ens agrada o els hi agrada omplir-se la boca que Catalunya és referent, no pot ser que avui el vot telemàtic estigui regulat al Congrés i no estigui regulat al Parlament de Catalunya. I això no té ni cap ni peus, entre altres coses, perquè no respecta el que crec que sí que és una cosa inviolable, que és la llibertat del diputat i diputada en l'exercici del seu vot, que és un vot teòricament intransferible i individual.

Per tant, quan fem vot delegat..., «tot i que no s'especifiqui el contrari». Bé, ja sabem com funciona això, no? I, per tant, crec que, evidentment, si volem garantir els drets i deures dels diputats, crec que també s'ha de garantir el vot telemàtic.

En definitiva, crec que si volem una institució més forta i més robusta cal aquesta reforma del Reglament. I jo els hi deia al principi: mirin, vostès poden dir el que vulguin i poden parlar que és una reforma *ad hoc*, però al final la seva batalla política, fins i tot la seva batalla interna dins de Junts per Catalunya, no pot segrestar la presidència del Parlament –no pot segrestar la presidència del Parlament. I vostès poden dir el que vulguin, però vostès, que sempre s'han omplert la boca o alguns s'han omplert la boca dient que Catalunya és millor que altres regions de l'Estat, doncs, mirin, avui tenim una presidenta del Parlament que està condemnada per corrupció i segueix tenint l'acta de diputada al Parlament.

I, malauradament, haurem de parlar de la vergonya de que es produeixi una nova ingerència de la Junta Electoral Central, que, per cert, nosaltres considerem que està absolutament fora de lloc, però, per cert, que ja té un precedent, que és que la mateixa afectada, la mateixa presidenta del Parlament, va acceptar aquesta ingerència en el cas del senyor Juvillà. Ho dic perquè, com que ja sabem on acabarem, no?, estal·liïms determinats discursos i determinades lliçons, perquè el precedent del que passarà o va passar amb la JEC, en aquest cas, el va fixar la mateixa presidenta suspesa del Parlament de Catalunya.

Per tant, si volem dignificar aquesta institució, si volem realment no tindre un Parlament d'esquena a la ciutadania, més val que d'una vegada per totes reformem el Reglament i el posem a l'alçada del que ha de ser aquesta cambra, que és representar els ciutadans i ciutadanes de Catalunya en el segle XXI.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, tenim de nou el debat sobre la reforma del Reglament del Parlament de Catalunya. Jo crec que, com deia el senyor Cid, dels comuns, en efecte, és un debat atendible, un debat raonable, que es produeix en aquest moment, segurament, per criteris oportunistes, però, en tot cas, benvingut sigui el debat en la mesura que pugui resoldre algunes deficiències que té la nostra vida pública.

De tota manera, jo crec que totes dues propostes tenen enormes defectes, especialment la que presenten Esquerra Republicana i la CUP, però també la que presenta el Partit dels Socialistes. La del Partit dels Socialistes, des del punt de vista material, a mi em sembla absolutament assumible. I, per part nostra, lògicament nosaltres estariem d'acord en la voluntat d'impedir un exercici arbitrari, més que discrecional, per part del poder públic, en aquest cas, de la presidència del Parlament o de la Mesa del Parlament, que pugui decidir per sobre, fins i tot, de decisions judicials quin ha de ser el futur d'un diputat que ha estat condemnat per una sentència judicial, encara que no sigui ferma, definitiva, però no ferma, en casos de corrupció, per exemple.

Però jo crec que aquesta reforma és innecessària, és sobrant en la mesura que això està absolutament resolt per la llei orgànica de règim electoral general, per la LOREG, en el seu article 6.2, quan parla de les causes d'inelegibilitat. I això el Tribunal Constitucional, fent una interpretació d'aquest article 6.2 de la LOREG, ho ha deixat meridianament clar quan diu que hi ha causes d'inelegibilitat que han de ser enteses com a causes d'inelegibilitat sobrevinguda.

I, efectivament, jo crec que el cas de la senyora Borràs, aquí present, és un cas paradigmàtic d'una d'inelegibilitat sobrevinguda. I, per tant, no crec que calgui aquesta reforma del Reglament del Parlament de Catalunya que proposa el Partit

dels Socialistes. En tot cas, l'esperit nosaltres el compartim, però considerem que el fet d'entrar en el debat sobre si els òrgans de govern d'una cambra parlamentària poden esmenar la plana d'una sentència judicial o, en tot cas, donar per bona una sentència judicial, és a dir, donar carta de naturalesa a una sentència judicial, ens sembla un debat perillós.

Un debat que, a més, alimenta les pretensions dels partits que han tingut majoria en aquesta cambra, també a la Mesa del Parlament, que són bàsicament Junts per Catalunya i Esquerra Republicana, que han pretès que el poder polític està per sobre del poder judicial i que pot prendre decisions que contravinguin resolucions judicials.

Per tant, nosaltres considerem que el fet d'introduir aquest debat, com fa el Partit dels Socialistes, el que fa és alimentar un debat perillós en democràcia que perjudica sobre manera la qualitat de la nostra democràcia i del nostre debat públic.

D'altra banda, tenim l'altra proposta de reforma, que és la que presenten Esquerra Republicana i la CUP. Aquesta, per a nosaltres, lògicament, és molt més difícil de pair, diguem-ne, amb molts més vicis d'inconstitucionalitat o, en tot cas, de falta de respecte pel pluralisme polític, per la llibertat, en definitiva, per la democràcia.

Creiem que en aquesta comunitat nostra i en el conjunt del nostre país hi ha un excés de tabús en política. Jo aquests dies he tingut l'oportunitat de llegir el llibre de Juan Soto Ivars, un gran articulista i un gran periodista, que es titula *La casa del ahorcado*, perquè parla de *mentar la soga en casa del ahorcado*, una expressió molt típica dels temps de Cervantes, que fins i tot en *El Quixot* s'esmenta aquesta expressió. I es fa, precisament, per dir que moltes vegades hi ha coses que es converteixen en tabús en les nostres societats per garantir en ocasions la convivència pacífica, per garantir en ocasions la bona entesa entre ciutadans, però moltes vegades aquests tabús acaben asfixiant la democràcia.

I, efectivament, jo crec que aquí hi ha tabús importants. I, per cert, quan parlem de la voluntat manifesta d'Esquerra Republicana, de la CUP, de Junts per Catalunya, dels comuns, del PSC també de silenciar VOX, jo el que crec que l'única cosa que fan és afavorir aquesta formació política perquè al final són o apareixen com, pretesament, els únics que plantegen debats que estan sotmesos a un tabú a la nostra societat.

Jo, modestament, com a representant de Ciutadans, d'un partit liberal i com a liberal de pro que em considero, crec que la suprema generositat que deia Ortega y Gasset és el fet d'entendre que tothom té dret a dir la seva en el debat públic, que tothom té dret a manifestar les seves opinions, a defensar les seves opinions, encara que puguin no agradar-nos.

Jo en aquesta tribuna he fet intervencions en què he defensat el dret de VOX a manifestar la seva opinió i, de la mateixa manera, també en aquesta tribuna, i vostès en són testimonis tots, també he fet intervencions qüestionant la manera com VOX planteja, s'aproxima a la qüestió de la immigració.

Moltes vegades, a parer meu, en uns termes escassament humanitaris. I fins i tot ho he criticat en termes cristians. És a dir, m'ha semblat que moltes vegades hi ha hagut declaracions sobre la immigració, sobre el fenomen de la immigració que m'han semblat poc humanes o poc, diguem-ne, d'acord amb la doctrina social de l'Església, que podríem posar en relleu en aquesta intervenció.

A parer meu, és lògic, com a liberal, que tu defensis el dret del teu contrincant polític a defensar les seves idees en l'esfera pública i després que les rebatis, és senzillament això. De fet, aquesta suprema generositat de la qual parlava Ortega y Gasset és, precisament, aquella decisió de conviure, sí, «de conviure amb el teu» –diu Ortega– «enemic polític». Jo personalment no considero VOX enemic polític, com no considero cap altre partit d'aquesta cambra enemic polític, en tot cas, adversari. Però tinc claríssim, en qualsevol cas, que no considero enemics cap dels partits presents en aquesta cambra.

Però hi insisteixo, la suprema generositat del liberalisme és precisament aquesta voluntat, aquesta decisió de conviure amb l'adversari polític o, el que deia Ortega, amb l'enemic polític. Crec que el fet, hi insisteixo, d'intentar silenciar una part de les opinions que estan presents en la nostra societat l'única cosa que fa és generar, doncs, segurament, més rèdits electorals precisament per a aquesta formació que planteja debats que segurament altres preferirien que ni tan sols es plantegessin. Crec que és important que hi hagi un debat públic asserenat, un debat públic serè.

Avui, justament, la presidenta, que, a parer meu, en moltes ocasions s'extralimita en les seves funcions..., avui, quan el senyor Garriga ha parlat del Govern com una banda de delinqüents... –a mi, francament, no m'agrada gens aquest llenguatge; jo, personalment, no hi estic en absolut d'acord a fer servir aquest llenguatge–, ara li retreia el senyor Illa aquesta expressió al senyor Garriga, i em sembla fins i tot assumible el fet de retreure-li al senyor Garriga aquesta expressió, però, clar, jo veig com cada setmana al senyor Garriga li diuen «feixista», li diuen «totalitari», «fanàtic» i no sé quantes coses més. Per tant, jo crec que si un ha de ser realment contrari a aquesta voluntat de silenciar, a aquesta voluntat de tenir una actitud totalitària envers el poder polític o envers el debat públic el que ha de ser és coherent, també, i equànim a l'hora de fer les seves valoracions.

Hi insisteixo, crec que és per la qualitat del nostre debat públic, seria el més raonable, si més no, tenir aquesta pretensió de garantir un debat públic molt més respectuós, un debat públic molt més basat en criteris racionals, que puguem parlar de tot, que puguem discutir de tot, perquè si no l'única cosa que fem és generar espais tabú per al debat públic que el que acaben fent, com diu el senyor Soto Ivars, és asfixiar la democràcia. I a mi em preocupa molt aquesta tendència cap a la cancel·lació de determinades formacions o de determinades pretensions o determinades visions de la realitat política.

Ahir, precisament, teníem un debat en Junta de Portaveus, que em semblava molt interessant, que era sobre la declaració institucional que s'ha llegit avui al Parlament de Catalunya envers la rumba catalana. Una de les expressions era que aquesta rumba és molt important per a Barcelona, per a Catalunya i per a l'Estat espanyol. Bé, jo vaig manifestar amb tota naturalitat com a representant de Ciutadans que no tinc en absolut clar, crec que no és comprensible que s'hagi de connotar cada cosa que es diu d'aquesta manera. Per què hem de parlar d'«Estat espanyol» i, en canvi, podem parlar tranquil·lament de «Catalunya», de «Barcelona»? No parlem..., per mi seria un artífici absolutament ortopèdic parlar de «la localitat de Barcelona» o en cada ocasió de «la comunitat autònoma catalana», o, com els agrada moltes vegades als representants de VOX, de «la nostra regió catalana». Aquesta manera de connotar el llenguatge en tot a mi em sembla que no ajuda en absolut el debat públic; és una creació, una neollengua que ha creat el moviment separatista que crec que no tenim per què assumir. Al final, altres partits, inclòs el Partit dels Socialistes –cosa que jo crec que és d'agrair i de reconèixer–, vam dir: «Per què no diem les coses pel seu nom? Per què no parlem d'Espanya en comptes d'Estat espanyol?»

I jo, en aquest sentit, feia una reflexió, que és que –i acabo ja, presidenta– crec que, si el Partit dels Socialistes, en aquest cas –per acabar amb una petita crítica–, (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) hagués estat sempre en el seu lloc, segurament moltes de les coses que han passat a Catalunya en els últims anys no haurien succeït de la manera que han succeït. Jo crec que és important poder dir en públic el mateix que es diu en privat, cosa...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Ha d'acabar, diputat.

Ignacio Martín Blanco

...que he dit mantes vegades. Això és tot.

Gràcies, senyores, senyors diputats.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del Grup Mixt, té la paraula el diputat Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchísimas gracias. Bien, el debate sobre la reforma del Reglamento se ha convertido en una auténtica metáfora del proceso que hemos vivido en estos años: inestabilidad, arbitrariedad, cuando no delirio absoluto. Las propuestas del PSC y de Esquerra Republicana pretenden, según ellos, acabar con dicha inestabilidad; eso señalan ustedes. Nosotros decimos que no, que es exactamente lo contrario, que va a ser peor el remedio que la enfermedad, y por eso vamos a rechazar ambas propuestas.

Es evidente que también nos podríamos haber evitado todo este vodevil si ustedes hubieran también evitado –valga la redundancia– insistir en su momento en la presidencia de la señora Laura Borràs. Pero, en aquel momento –en aquel momento, porque ahora parece ser que ya no tanto–, les servía como combustible emocional populista lanzar esa propuesta y luego retirarla. Pero aquí, por lo visto, durante muchos años toda valía.

Tampoco estuvieron especialmente afortunados en el año 2017 con la reforma del Reglamento en el artículo 25.4. Nosotros ya dijimos que era de imposible aplicación –por muchos motivos–, y lo advertimos de manera clara en sede parlamentaria. Coincidió, por lo tanto, con el señor Cuevillas, sin que sirva de precedente –que no se venga arriba y se emocione–, porque, entre otras cosas, tendría que hablar usted con los suyos, que fueron los principales impulsores de dicha reforma, en lugar de mirar a los que estamos allí, que nada tuvimos que ver con ese engendro y ese artefacto absolutamente ilusorio. Por lo tanto, que cada palo aguante su vela, señor Cuevillas.

Punto número 1, la propuesta del PSC no solamente no da estabilidad, sino que pretende ser exclusivamente un salvavidas a su nuevo socio –o no tan nuevo– de Esquerra Republicana. Pero, dos, no solamente es que no aporte estabilidad, es que lo que podría acabar aportando es inestabilidad permanente, es decir, dejar en manos de las mayorías coyunturales la permanencia o no de la Mesa. Hoy le tocaría a la señora Borràs; mañana, vaya usted a saber quién, igual alguno de los suyos con su propia reforma. Es un despropósito absoluto.

Pero, evidentemente, tampoco podemos votar favorablemente a la propuesta de Esquerra Republicana, que lo que plantea es la definición de lo que es un discurso de odio e intolerante. ¿Qué es un discurso de odio e intolerante? Pues probablemente cada uno tenga su visión. Yo creo que decir un día sí y otro también que España es fascista y que una parte sustancial de la población catalana somos colonos y *botiflers* –que lo han repetido aquí día sí y día también–, hombre, muy cariñoso no parece; no sé si será odio, pero muy cariñoso no parece. Y precisamente porque tan difícil es objetivar en función de las opciones ideológicas lo que es un discurso o no de odio, tenemos un código penal y los límites a la libertad de expresión están perfectamente tipificados en el Código penal a través de figuras como las injurias, las calumnias, la difamación. No, ustedes no pretenden eso, ustedes lo que pretenden es establecer una censura previa, y en establecer una censura previa, como se pueden ustedes imaginar, no cuentan con nosotros.

Pues bien, planteado el posicionamiento sobre nuestros dos puntos, las dos propuestas de reforma, quisiera finalizar esta intervención dirigiéndome a la señora Laura Borràs, porque la tenemos aquí presente. Sin animadversión personal, que sabe que no le tengo, sin ensañamiento, que sabe que no es mi estilo, pero sí para decirle la verdad y ser sincero con usted, no como sus compañeros separatistas que dicen una cosa en público, pero se dan la vuelta y en privado la ponen a parir.

Señora Borràs, usted inicia en el año 2008 una colaboración profesional en Vinaroz con el señor Isaías Herrero, de quien, visto lo visto, lo más suave que se puede

decir es que era un figura de mucho cuidado. Año 2008. Decide usted libremente, es su responsabilidad, ya me dirá qué tiene este asunto que ver con la independencia de Cataluña o con la unidad de España.

El suyo es un error grave y debe asumir las consecuencias que marca la justicia, que, por cierto, son, según todos los juristas, enormemente moderadas en relación a los delitos que se le imputaban. Y no es en absoluto el fin del mundo, ni es nada irreversible. Cuando usted responda ante la responsabilidad que le marca la justicia, podrá reiniciar su trayectoria allí donde desee, en la política, en el ámbito cultural o allá donde su vocación y su capacidad, que nadie pone en duda, definen y marquen. Pero lo que no tiene derecho usted a seguir empantanando la política catalana mezclando sus asuntos personales con las instituciones, aprovechando la devoción, eso es indiscutible, que mucha gente siente por usted. Les hace daño a ellos, se hace daño a usted misma y le hace daño a esta institución donde estamos todos en el Parlament de Catalunya. Yo le animo a que reflexione sobre ello.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per part del diputat no adscrit, té la paraula el diputat Antonio Gallego Burgos.

Antonio Gallego Burgos

Sí. Gracias, vicepresidenta. Cuatro cosas. No es ético ni ejemplarizante que este Parlamento mantenga una presidenta condenada por corrupción. Ni en la república más bananera del mundo se atreverían a mantenerla al cargo.

Dos. Que esa presidenta encima tenga derecho a una pensión vitalicia es directamente un escupitajo a la cara de todos los catalanes.

Tres. Modificar el Reglamento para que un golpista prófugo de la justicia pueda votar y seguir cobrando desde su casita en Bélgica sin pisar ni siquiera esta institución es una cacicada separatista antológica.

Cuatro. Que Esquerra y la CUP, que llevan décadas haciendo discursos ofensivos contra España y sus instituciones, pisando sus símbolos y su historia, multando a quienes rotulan un comercio en castellano, señalando a colonos, charnegos, etcétera, participando en golpes de estado condenados por la justicia, aplicando un descaro de apartheid social sobre los no separatistas, y aplicando cordones sanitarios ahora contra VOX, pero antes contra el PP, contra Ciudadanos, es que han aplicado cordones sanitarios llenos de odio contra medio parlamento. ¿Ahora, ustedes quieren ser los campeones de la tolerancia y de la no discriminación? ¿Ahora quieren erigirse como los paladines contra la intolerancia y el odio, cuando lo llevan ustedes en el ADN y lo vienen haciendo desde hace cuarenta años?

Yo acabo con una reflexión que la escuché también a Nacho Martín Blanco, ¿no? La superioridad política y moral de la democracia es justamente.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Ha d'anar acabant.

Antonio Gallego Burgos

—sí— la que permite expresarse incluso a los que no creen en ella, siempre y cuando, lógicamente, respeten la ley. Aun odiando lo que dicen algunos, yo creo que vale la pena defender la libertad y que puedan expresarse, aunque te asquee.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Diputat, ha d'acabar.

Antonio Gallego Burgos

lo que digan.

Gracias.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Senyor Cuevillas, sí, em demana la paraula?

Jaume Alonso-Cuevillas i Sayrol

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de l'orador) de l'article 87, per al·lusions. Al·lusions que s'han fet per part de diversos grups a la diputada senyora Laura Borràs, que, malgrat estar present, conforme el 87.2, no pot ella intervenir, i per dir que...

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

D'acord, li dono la paraula. Digui, digui.

Jaume Alonso-Cuevillas i Sayrol

Gràcies. I per dir que, per molt que ho repeteixin, la presidenta Borràs no ha estat condemnada per corrupció. El Codi penal espanyol no defineix la corrupció i diversos instruments internacionals, en la línia que va proposar la diputada Anna Gabriel quan es va reformar el 25.4, emfatitzen que perquè hi hagi corrupció ha d'haver-hi un lucre personal, cosa que no s'ha donat en aquest supòsit, com demostra el fet de que no se li hagi demanat cap responsabilitat civil.

Poden seguir insistint. De fet, entenc que ho facin per netejar consciències després d'una prevaricadora aplicació de l'article 25.4 del Reglament, però no és un supòsit de corrupció.

(Pausa.)

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Acabat el debat, procedirem a la votació separada de les dues esmenes a la totalitat presentades per a cada iniciativa.

Votem, en primer lloc, l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya a la proposta de reforma del Reglament impulsada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Comença la votació.

Aquesta esmena a la totalitat ha estat aprovada per 75 vots a favor, 41 en contra i 14 abstencions.

Atès que l'esmena a la totalitat ha estat aprovada, aquesta iniciativa resta rebutjada.

A continuació, votem ara l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de VOX a la proposta de reforma del Reglament del Parlament impulsada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i el Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar.

Comença la votació.

Aquesta esmena queda rebutjada per 18 vots a favor i 113 en contra.

Per tant, atès que l'esmena ha estat rebutjada, aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació.

Procediment per a elegir dotze membres del Consell Assessor del Síndic de Greuges per a la Prevenció de la Tortura i d'altres Tractes o Penes Cruels, Inhumans o Degradants

284-00001/12

Continuem, doncs, amb el desè punt de l'ordre del dia, que és el procediment per elegir dotze membres del Consell Assessor del Síndic de Greuges per a la Prevenció de la Tortura i d'altres Tractes o Penes Cruels, Inhumans o Degradants.

Per a aquest procés de designació s'han presentat dotze candidatures que van ser admeses per la Mesa del Parlament. Prego al secretari primer que doni lectura a aquestes candidatures que figuren al dossier del Ple.

El secretari primer

Llegeixo els noms de les candidatures: Jesús María Sánchez García, Maria Pastor Santana, Glòria Jodar i Solà, Rosa Servent Pedescoll, Jaume Bosch Mestres, Núria Terribas Sales, Aina Estarellas Roca, Emilie Marie Ribas, Joan Josep Moreso Mateos, Alejandro Forero Cuéllar, Benet Salellas i Vilar, David Román Fernández.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies, secretari. D'acord amb l'article 101.3 del Reglament, i atès que el nombre de candidats presentats és igual al nombre de candidats a proveir, els proposo que la votació sigui per assentiment si no hi ha cap objecció. Pot ser pressentiment? *(Pausa.)* No?

Per tant, haurem de procedir a la votació.

(Pausa llarga.)

Fetes les tres crides a votació, podem procedir a la votació.

Comença la votació.

Amb 112 vots a favor, 18 en contra i 1 abstenció, han quedat designats els candidats i candidates esmentades com a membres del Consell Assessor del Síndic de Greuges per a la Prevenció de la Tortura i d'altres Tractes o Penes Cruels, Inhumans o Degradants.

Interpellació al Govern sobre l'estat del personal de Justícia

300-00321/13

Continuem amb el dissetè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre l'estat del personal de Justícia, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I, per exposar la interpellació, té la paraula el diputat Rubén Viñuales Elías.

Diputats i diputades, prego que vagin sortint en silenci.

Rubén Viñuales Elías

Gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades, consellera, gràcies per estar aquí. Miri, vivim temps complexos a la justícia. Hem repetit fins a la sacietat que la justícia no és una despesa, sinó una inversió; que la justícia és una política social amb majúscules; que la justícia és l'eina més poderosa per igualar la societat amb una justícia cega, cega al poder d'una de les parts, cega al color de la pell, l'origen, la religió o el poder econòmic. Una justícia cega, però també justa. Justa, donant allò que mereix a cadascuna de les parts en base a les lleis dimanants dels poders legislatius que democràticament són escollits pel poble sobirà del seu destí. Justa, amb normes que responguin a les necessitats dels temps. No són pètries, hieràtiques i immòbils, havent de modular-se fruit dels canvis de la nostra societat, que sempre va una passa per davant de les lleis en una eterna persecució entre legislació i realitat social. Una justícia que provoca que l'autotutela, la imposició del fort respecte al dèbil sigui extirpada de la societat. Una justícia cega, justa i també ferma en l'aplicació dels seus mandats, jutjant i fent executar allò sentenciat.

Com deia Pascal, la justícia sense força és impotent; la força sense justícia és tirànica.

Però tot aquest relat filosòfic relatiu a la justícia com a concepte majúscul de la convivència humana en societat el fan possible milers de dones i homes que treballen cada dia en molts i diversos àmbits, però tots amb un únic destí, amb una unitat i acció teleològica envers de fer tangible tots aquests principis abans esmentats: justícia cega, justa i ferma. Dones i homes que anomenem quasi metafísicament «operadors jurídics», però que són persones que dediquen molt més d'allò estrictament exigible professionalment per una clara vocació de servei públic i de consciència de la importància de la seva feina per a la societat.

I no vull deixar d'entonar el *mea culpa* també en aquelles responsabilitats estatals i millores que hem d'assolir en aquelles competències que no depenen de la Generalitat. Però avui ens trobem al Parlament, consellera, i la nostra responsabilitat és exigir aquelles millores que depenen de nosaltres, de la Generalitat. Per això avui li vull parlar de dos sectors molt i molt importants d'aquests homes i dones que fan que la justícia sigui una realitat a Catalunya. El personal de mesures penals alternatives i el d'acompanyament a les víctimes, i els advocats i advocades del torn d'ofici. Dos parts essencials en la defensa de la justícia i de la nostra societat democràtica.

Parlem primer dels treballadors i treballadores de les mesures penals alternatives i d'acompanyament a les víctimes. La primera dada a tenir en compte és que és un servei externalitzat, és a dir, es presta per adjudicació a empreses del tercer sector. Per a aquells que no coneguin aquest servei, explicar que les mesures penals alternatives permeten als òrgans judicials –jutges i tribunals– donar una resposta menys afflictiva que les penes privatives de llibertat per la comissió d'una falta o d'un delicte lleu o menys greu, al temps que salvaguarden els drets de les víctimes; és a dir, permeten que no tot fet delictiu acabi amb una pena privativa de llibertat amb relació a allò previst a l'article 25.2 de la Constitució. I el Servei d'Acompanyament a la Víctima del Delicte en Seu Judicial té l'objectiu d'informar, assessorar, donar suport i atendre, tot realitzant, si s'escau, un treball de contenció i suport emocional a les persones víctimes d'un delicte de violència de gènere, en el moment de la compareixença davant del jutjat de violència sobre la dona o al jutjat d'instrucció especialitzat i a les persones víctimes de qualsevol delicte, inclòs –com dèiem– el de violència de gènere en el moment de l'acte de judici oral, que se celebra en seu dels jutjats penals o audiències provincials.

Podem convenir, consellera, que són dos eines essencials. El problema és que les seves condicions laborals són nefastes i injustes, paradoxalment, donat l'àmbit en què ens trobem. No deixa de sorprendre els discursos grandiloqüents al·lusius a la justícia restaurativa o a la resolució alternativa de conflictes, quan tenim en aquestes condicions laborals el personal de les mesures penals alternatives i d'acompanyament a la víctima. Perquè el personal de mesures penals alternatives ha transmès la seva preocupació a la direcció de l'entitat atesa la constant precarització econòmica i social que ha patit en els darrers deu anys. Com bé sap, consellera, el conveni que els hi és d'aplicació –el conveni col·lectiu de treball de Catalunya d'acció social amb infants, joves, famílies i d'altres en situació de risc per als anys 2013 i 2018– es troba en situació d'ultraactivitat des de l'any 2018, sense que s'hagi arribat a un nou acord entre patronal i sindicats en els darrers anys. Des del gener del 2012, el conveni col·lectiu només s'ha incrementat un 1,2 per cent, amb una pèrdua de poder adquisitiu proper al vint per cent. A més, es dona la circumstància de diferències salarials entre el mateix personal segons la data d'ingrés al servei –hi ha com tres diferents estrats en una mateixa dedicació, tres estrats de salaris. La manca d'acord en la redacció d'un nou conveni suposa una congelació de les taules salarials i, tot i que la despesa de vida es vegi incrementada any rere any, els seus salaris no s'han incrementat al mateix ritme. Es tracta, consellera, d'un servei cada cop més precari i empobrit.

El personal –entenc que l'entitat com a part de la patronal i agent actiu entre totes les entitats que formen part del tercer sector– té una responsabilitat cabdal com a membre impulsor del canvi econòmic i social i, per tant, ha de fer valer la seva posició per forçar un acord que esdevingui en un nou conveni. Tot i que jo li faig una altra proposta, consellera. Comenci l'estudi per internalitzar aquest important servei. Faci que no depengui de ningú més que de la seva pròpia conselleria de Justícia. Doni la importància que mereix aquest servei dins d'una justícia moderna i faci que les seves condicions laborals siguin dignes i a l'alçada del bé comú que realitzen a la nostra societat, i acabi amb les desigualtats salarials i de drets entre el personal. Subsidiàriament, consellera, valori la concertació del servei –tot i que per nosaltres

seria interessant internalitzar— o bé líciti, un cop vençut l'actual, incloent una clàusula de revisió que finalitza el 31 de desembre de 2024. Recordi també, consellera, que el conveni estatal està per sobre del català. Doni amb fets i no paraules la importància que tenen aquests dos serveis, dignificant la tasca que realitzen a diari.

I respecte al torn d'ofici —l'últim dels punts que volíem tractar—, els que hem tingut la sort d'exercir la noble professió de l'advocacia i, concretament, el torn d'ofici, sabem que som la garantia de la defensa dels drets de la ciutadania i que poques formes més pures existeixen de no permetre els abusos dels poderosos respecte als dèbils. Que el client no és només un client, que és una persona que deixa a les teves mans el seu futur, ja sigui econòmic, laboral, familiar o fins i tot el bé més preuat que té l'ésser humà, que és la llibertat. I les companyes i companys de torn d'ofici que avui m'escolten saben que no és precisament per fer-se ric. Saben que, quan els amics i familiars estan de vacances o de festa, nosaltres estem als jutjats de guàrdia passant hores i hores, no sempre tot lo productives que s'hauria d'esperar; rebre una trucada a altes hores de la matinada per comunicar una detenció, que el propi client t'amenaci o intenti agredir quan simplement estàs fent la teva feina en la seva defensa; el neguit per fer una bona tasca d'assistència jurídica al client sense ni un espai digne per tal, valgui la redundància, dignificar la nostra feina i el servei de justícia al ciutadà.

Saben que la feina no té horaris ni festius i que el client et reclama dedicació quasi absoluta. Saben que els terminis i horaris estan fets moltes vegades només per als advocats i advocades i són —sembla— impermeables als mateixos jutges i fiscals. Els companys i companyes que avui m'escolten saben que és una feina dura, però que a la vegada és la millor feina del món. Però els companys i companyes s'han cansat d'un altruisme professional que no dignifica la seva tasca i que menysvalora la seva importància com a garants de drets. Tant és així que recentment s'han manifestat per exigir millores i sap que no és un col·lectiu precisament massa corporativista; no s'acaba d'unir per reclamar. I, en aquest cas, sí que ho han fet, per fer unes reclamacions que vostè coneix i que passem a enumerar.

No totes són del seu àmbit, per això també entonem el *mea culpa* i el nostre compromís d'intentar ajudar: remuneració digna i suficient del servei d'assistència jurídica gratuïta; modificació de l'article 30 de la llei d'assistència jurídica gratuïta; remuneració de tot el treball realitzat —hi ha treballs que fem els advocats i advocades que no es paguen com, per exemple, una entrada i registre. Pots estar tot el sant dia allà, i amb la pressió que implica, o una compareixença de presó, amb el que això significa per a, tant el client, com també per a la feina de l'advocat—; abonament de les designacions per a la defensa de persones jurídiques; actualització dels barems conforme a l'IPC; obligació de totes les administracions d'habilitar una partida pressupostària destinada a aquests pagaments del torn; dret a la conciliació —òbviament no ha de ser només en el sector de l'advocacia del torn d'ofici, però també és òbviament exigible i just—; reconeixement de la dificultat per a l'accés a la justícia gratuïta a persones i famílies amb rendes baixes per criteris econòmics —aquí sí que seria, per exemple, una cosa que és de competència estatal. Aquest canvi de valoració respecte al salari mínim a fer-ho en base a l'IPREM ha provocat que moltes persones quedin fora de la justícia gratuïta i, òbviament, també farem quelcom necessari perquè es modifiqui— o el reconeixement de condició d'autoritat; el dret a la desconexió digital; reducció de la càrrega burocràtica o instauració —disculpi, consellera— de campanyes de sensibilització enfront del col·lectiu.

Hi ha moltes exigències de revisió de mòduls d'inclusió d'algunes de les partides. Volem, consellera, saber quina és la seva opinió respecte aquestes dues grans temàtiques. Nosaltres sempre li diem el mateix: fer política amb la justícia no li interessa a ningú. El que sí que ens interessa són solucions. Per això sempre ens trobarà al seu costat, igual que vam fer amb l'anterior consellera, sobretot perquè es tracta d'evitar aquella expressió que ens diu que, si vols assegurar les injustícies,

la millor manera és no invertir en justícia. Estic convençut que tindrà l'oportunitat d'explicar-nos quin és el seu parer en tot això.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Per respondre té la paraula la senyora Gemma Ubasart i González, consellera de Justícia, Drets i Memòria.

La consellera de Justícia, Drets i Memòria (Gemma Ubasart i González)

Gràcies, vicepresidenta. Diputat Viñuales, li agraeixo realment que m'interpelli sobre l'estat del personal de l'Administració de justícia i, com vostè ha comentat, més actualment, que està present el debat en la conversa pública. Aprofitaré l'ocasió per compartir amb vostès una breu diagnosi del servei públic de justícia i perspectives de futur que, segons el meu parer, hauríem de fer avançar de manera compartida. Després, m'aturaré específicament a les dues qüestions que m'ha plantejat.

Crec que ha de ser, doncs, una estratègia compartida entre el Govern i el Parlament: compartida entre grups parlamentaris, compartida entre diversos nivells territorials i amb el poder judicial. Crec que ens cal un gran acord entre institucions, entre operadors jurídics i entre ciutadania per fer un salt qualitatiu en el servei públic de justícia, que –com vostè apuntava– doncs li calen millores substantives. Una Administració de justícia àgil i eficient és una bona aliada per a les majories socials, és la base per facilitar els engranatges de l'estat democràtic i de dret, i un bon funcionament de l'Administració de justícia ens farà avançar en la garantia de drets, en la creació de les condicions per a la bona convivència i en l'establiment de les bases per a la seguretat jurídica que són necessàries tant per a la ciutadania com per al teixit productiu.

En aquest sentit, volia apuntar quatre idees que crec que dibuixen bé el marc del servei públic de justícia. Una primera; es tracta d'un àmbit on les competències són enormement fragmentades entre el Consejo, el Ministeri i el Departament, i aquest fet és font d'importantes ineficiències. L'Estatut de 2006 millorava la situació, però el Tribunal Constitucional va trancar aquell camí amb la sentència de 2010.

Un segon element és un àmbit amb un infrafinançament crònic. L'Administració de justícia i l'execució penal han restat històricament en un segon pla en l'acció pública i ha tingut el seu impacte en la inversió de recursos. Això es veu, per exemple, en una dada: el nombre de jutges per cada cent mil habitants. Mentre la mitjana europea es de vint, a l'Estat espanyol en tenim dotze. Això és una de les moltes dades que podríem posar sobre la taula. A més, l'impacte de la Gran Recessió i les polítiques austericides del binomi 10-12 van deixar seqüeles que encara avui estem pagant. Tot just estem desencallant equipaments que estaven previstos en el pla d'equipaments del 2005 i dels quals teníem projecte executiu el 2009: Fòrum de Tarragona, Audiència de Barcelona..., eh? Per tant, portem un endarreriment crònic.

Un tercer element, una organització poc eficient. La introducció de l'oficina judicial, ara fa gairebé dues dècades, parteix d'aquesta diagnosi. Es busca passar d'una organització dels jutges centrats en cada jutge o en cada magistrat a una forma de treballar més col·legiada, compartint serveis i recursos. En aquests moments, a Catalunya tenim vint-i-cinc dels quaranta-nou partits judicials ja amb aquesta nova forma d'organització. També tenim el repte de la digitalització i la introducció de noves eines i recursos. Els fons europeus ens ajudaran. El 2025, tot aquest procés ha d'estar acabat i els recursos ens ho faciliten. I, finalment, les lleis d'eficiència de propera aprovació al Congrés dels Diputats haurien d'introduir i d'empènyer positivament en aquest sentit.

I, finalment, un últim element per fer el dibuix: una demarcació decimonònica. La primera divisió territorial amb partits judicials a l'Estat espanyol és de 1834. És quan anàvem a peu i en carro. La segona, que es basa en aquesta, és de 1988, que afegeix alguns partits judicials més, però no modifica el fonament d'aquell mapa ju-

dicial. Aquí també és un àmbit on, doncs, de manera, diria, compartida, hi hauríem de poder entrar. I en aquest puzzle entrem al..., dels treballadors i treballadores de l'Administració de justícia. Al cas català tenim gairebé deu mil, en total, operadors en l'àmbit de l'Administració de justícia. I tornem a la fragmentació: lletrats i magistrats que depenen del Consejo, lletrats de l'Administració de l'Estat i fiscals depenen del Ministeri de Justícia. La resta dels treballadors –gestors processals, tramitadors, auxilis i metges forenses– depenen del departament. I, per si no fos poc, la prestació del servei públic de la justícia gratuïta està externalitzat en els col·legis de l'advocacia i la procuradoria. Un puzzle.

Comencem. El LAJ. Els lletrats de l'Administració de l'Estat han estat dos mesos de vaga perquè reclamaven millores salarials. El conflicte va escalar molt i van obtenir un augment d'uns 430-450 euros mensuals. Per tant, un col·lectiu que ha estat conflictuant. Un altre col·lectiu, jutges i fiscals, que també amenacen vaga. Tenim un altre col·lectiu, el personal al servei de l'Administració de justícia, que també –aquest depèn de la Generalitat, si bé les funcions i les retribucions venen condicionades per l'Estat– i que estan concentrant les seves mobilitzacions per la negociació que estan fent amb el ministeri. Per tant, tenim, una mica, les aigües mogudes. I aniré el darrer col·lectiu, que és al que també feia referència al diputat, que és el col·lectiu que fa efectiu el servei públic de la justícia gratuïta. El dret a la tutela judicial és un element central en l'estat de dret i per això és fonamental garantir aquest dret d'accés a la justícia gratuïta. Com us deia, a Catalunya i l'Estat espanyol està externalitzat en els col·legis, i en altres models, alguns països han optat per un model d'internalització en el poder judicial; altres, per institucions autònomes incardinades en l'Administració pública. I aquí, doncs, com us deia tenim aquest model. Sí que els hi volia fer uns quants ítems de com està la situació en aquest moment. Aquest any el departament ha dedicat 74 milions d'euros en transferències als col·legis per justícia gratuïta, la quantitat més alta de l'Estat. Cap territori hi destina tants recursos. Segons el setzè informe de l'Observatorio de Justicia Gratuita del Consejo General de la Abogacía Española, el pressupost d'assistència jurídica relativa, juntament amb el País Valencià, és el més alt. Per exemple, a Catalunya s'inverteix 7,59 euros per persona en justícia gratuïta. A Andalusia, que és un cas que podríem comparar per població, estem a 5,05 euros.

En el darrer pressupost, aquesta ha estat la partida que més ha incrementat de tot el departament. Mirin, les aportacions de justícia gratuïta als col·legis han augmentat un 10,21 per cent; en nombres absoluts, 6,7 milions d'euros. S'ha fet un esforç històric que no vèiem des de l'època dels consellers Vallès i Tura. Per posar-ho en context, només l'augment d'aquest any suma tot el pressupost que destinem a la Direcció General de Dret i Entitats Jurídiques, a la Direcció General de Memòria Democràtica i al Memorial Democràtic. És més, aquest 10,21 per cent destaca si comparem l'augment de només 1,19 per cent de la resta del pressupost entre el capítol II i el VIII a la Secretaria d'Administració de Justícia. Per tant, un esforç molt molt important en justícia gratuïta.

Però des del departament no ens limitem a augmentar recursos. Aquests són necessaris, però no són suficients. Que actualment tinguem el servei externalitzat als col·legis no vol dir que ens en puguem desentendre. Necessitem qualitat i eficiència del sistema. Finançadors i prestadors hem d'assegurar millores en les fórmules organitzatives, en assegurar una bona formació dels i les professionals, en avançar en comarcalitzacions que assegurin la qualitat i l'especialització de determinats serveis, en treballar en la rigorositat de la concessió inicial del servei i, finalment, en eficientar els serveis en el territori.

Aquest és una mica el mapa que crec que tenim sobre la taula, que hem de plantejar conjuntament perquè els operadors que intervenen aquí són diversos i múltiples i que hi hem de treballar conjuntament. I en els cinc minuts que em queden continuaré per les mesures penals alternatives i pels seus treballadors i treballadores.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Moltes gràcies, consellera. Per a la rèplica té la paraula el diputat Rubén Viñuales Elías.

Rubén Viñuales Elías

Gràcies, vicepresidenta. Gràcies, consellera. Jo esperava una miqueta més de concreció. Espero que, com diu vostè, els cinc minuts que té ara de rèplica siguin més concrets. Més que res perquè les persones estan esperant respostes. Jo entenc que es donin xifres i que es faci algun tipus de visió macro de la situació de la justícia. Però per desgràcia això ja ho sabem. El que volem saber és quines són les solucions.

Vostè ha donat unes xifres que són d'inversió, de quantia econòmica, d'inversió en justícia gratuïta a Catalunya, però si les comparem jo crec que fem trampes al solitari, perquè tenim unes taxes de litigiositat molt elevades també aquí a Catalunya. És a dir, a mi, amb tots els respectes, no m'interessa massa què fan els altres. Jo em vull centrar en lo que nosaltres hem de fer, les nostres competències, en el nostre pressupost i en les nostres capacitats que tenim per millorar aquest servei de la justícia gratuïta.

Si el que volem és mirar *hay otros que están peor*, doncs, crec que no és el camí que el meu grup vol seguir, sobretot perquè, si tenim clar que és important, si tenim clar que la justícia gratuïta ens iguala com a societat, si tenim clar que és un servei essencial dintre de la democràcia, per què no el dotem millor? Sempre l'hi he dit i l'hi diré, igual que li vaig dir a la seva antecessora, que ens trobarà, em trobarà com a aliat per exigir una partida pressupostària més elevada al pressupost de la Generalitat de Catalunya. Però òbviament s'ha de tenir voluntat i consciència de que és necessari.

També li demanaria que ens parli de manera més concreta respecte a la situació clara que li hem comentat dels treballadors i treballadores, de les mesures penals alternatives i de l'acompanyament a la víctima. Perquè aquí crec que ja no podem dir que és culpa d'un altre o que hi ha algun problema en algun tipus d'administració que no sigui estrictament l'autonòmica. M'agradaria saber... Aquests homes i dones que, a més a més, han suportat un nivell d'estrès molt elevat –molt elevat–, com molts sectors de la justícia, fruit també de la pandèmia, tenen ganes i tot el dret a escoltar la seva consellera de Justícia respecte què té, quin és el seu capteniment respecte a aquesta situació. A mi m'agradaria, com a mínim. Crec que és el nostre dret exigir-li i la seva obligació respondre'ns.

Simplement, consellera, té ara uns minuts per tal de donar-nos respostes. No li vull treure més temps perquè no vull escoltar-me a mi mateix, sinó escoltar-la a vostè.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Doncs per a la rèplica la consellera té la paraula, la senyora Gemma Ubasart i González, consellera de Justícia, Drets i Memòria.

La consellera de Justícia, Drets i Memòria

Miri, com a responsable institucional, a mi em toca parlar de xifres, no d'anècdotes, perquè estem gestionant recursos públics. I, per tant, hem de veure què fem amb recursos públics i quins són els models que plantejem, no? I, per tant, per això li posava sobre la taula els reptes que tenim i com hem d'empènyer conjuntament.

En justícia gratuïta crec que hem d'obrir el marc i, per tant, fer una anàlisi del conjunt del sistema de justícia gratuïta i, per tant, veure també..., fer un sistema eficient i fer un sistema que generi qualitat. I aquí els reptes són múltiples i segurament tindrem espais per parlar-ne. I, a més a més, crec que ha de ser, doncs, un repte que assumim conjuntament.

L'altra qüestió, el tema de les MPA. Les MPA s'externalitzen l'any 2001, eh? Fruit de diverses reformes de la legislació penal i processal, doncs, hi ha un augment de la demanda d'aquests serveis i s'externalitzen. L'any 2001, primer a Ires per al que és la província de Barcelona. A partir d'aquí s'acaba externalitzant tot el servei. I, a més a més, s'afegeixen altres serveis que, com vostè deia, el Servei d'Acompanyament a la Víctima i altres serveis de justícia restaurativa, que també complementen l'execució penal.

Els treballadors i treballadores d'aquests serveis desenvolupen un treball amb molta qualitat, amb molta professionalitat i, certament, amb unes condicions laborals no sempre òptimes. Sucedeix amb els treballadors de les MPAs, equips d'atenció a la víctima i justícia restaurativa.

Hi han diversos factors que hi conflueixen: la llei de contractació del 2017, que no està pensada per a aquest tipus d'externalitzacions; la manca d'actualització del conveni col·lectiu, del que vostè parlava, del sector a Catalunya, i, com sempre, limitacions pressupostàries que venen del passat.

Des d'aquesta conselleria, en el moment que hem arribat, hem prioritzat aquesta qüestió, perquè realment som sensibles a aquests sectors i creiem que fan una activitat molt important, i hem començat a treballar amb millores per al personal. De manera immediata, hem revisat tots els contractes vigents per veure si trobàvem alguna escletxa legal que ens permetessin millores immediates en les condicions dels treballadors i treballadores.

Hem fet aquesta feina com a departament amb les entitats. Hem buscat també, doncs, la conversa amb sindicats. Si algú troba la manera de trobar l'escletxa legal, nosaltres estem a disposició, doncs, per fer el possible perquè aquests convenis puguin permetre unes millors condicions. No l'hem trobat.

Què estem fent? A curt termini, treballem amb els nous contractes a mesura que van caducant. El primer que estem treballant és el de justícia restaurativa, que estarà llest per iniciar d'aquí a mig any, en el que explorem al màxim la llei de contractació per poder garantir les millors condicions laborals possibles.

Alhora, treballem en un pilot per redimensionar el servei a Tarragona i a Lleida, perquè considerem que aquests serveis són imprescindibles. Posteriorment revisarem el contracte de les MPAs, que finalitza el 2024, també amb aquesta perspectiva: el màxim de les millores de les condicions laborals possibles.

I a mitjà termini, estudiem altres fórmules, és a dir, la concertació de serveis o altres fórmules possibles de la gestió d'aquests serveis que puguin millorar les condicions laborals, però també que puguin garantir un sistema de molta qualitat.

Per tant, totes les opcions estan sobre la taula i les estudiem en base a tres criteris: viabilitat legal, condicions laborals i qualitat de la prestació de serveis. I aquí també esperem i demano l'ajuda d'aquesta cambra i d'aquells diputats al Congrés de Diputats perquè legislin perquè la cooperació publicocomunitària sigui molt més fàcil, és a dir, aquella col·laboració entre Administració i entitats del tercer sector sigui molt més fàcil i es puguin fer amb més qualitat.

En aquests moments, la llei de contractació del 2007 és realment una gran dificultat per avançar en aquesta col·laboració publicocomunitària. Demano, doncs, tota la col·laboració i que la iniciativa la puguin portar també des d'aquesta cambra i des del Congrés de Diputats.

Gràcies.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Gràcies.

Interpellació al Govern sobre l'educació especial

300-00319/13

El divuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre l'educació especial, presentat pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per exposar-la, té la paraula el diputat Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Bona tarda, senyor Gonzàlez-Cambray. Bé, avui l'interpello sobre una qüestió que és, per a mi, un dels *leitmotiv* de la meva condició de portaveu d'Educació, portaveu de Ciutadans a la Comissió d'Educació del Parlament de Catalunya, que és la qüestió de l'educació inclusiva. La qüestió de l'educació inclusiva, l'enfocament que d'ella en fa el Govern de la Generalitat en els últims anys i ja de fa uns quants lustres, i, sobretot, les limitacions que aquesta interpretació, a parer meu, té.

Crec que el Govern de la Generalitat parteix d'una base excessivament maximalista, excessivament absolutista, quant a la consideració del que ha de ser l'educació inclusiva. Crec que quan parlem d'educació inclusiva el conjunt de la ciutadania o fins i tot dels actors del sistema educatiu, hi estaran d'acord, com a concepte.

Efectivament, crec que ningú no pot estar en contra d'un concepte tan essencialment positiu com la inclusió, i més quan es tracta de persones amb discapacitat o de persones amb alguna mena de circumstància personal, social, física o neurològica, o del tipus que sigui, que els fa, doncs, necessitar una atenció especial per part de les administracions públiques.

Però és precisament per això el fet que a mi em fa ser molt escèptic amb aquesta aproximació –ho parlo sovint amb alguns dels portaveus de la resta dels grups; veig aquí la diputada Niubó, i, efectivament, amb ella ho hem parlat en moltes ocasions–; no tenim exactament la mateixa visió sobre l'educació inclusiva, però sí que és veritat que ahir, per exemple, vam tenir l'oportunitat, que jo agraeixo i vull reivindicar-la des d'aquí, de parlar amb dues persones del seu departament, concretament amb la secretària de Transformació Educativa, la Núria Mora, i amb la directora general d'Educació Inclusiva, Laia Asso.

Crec que van fer un exercici de transparència des d'una administració pública, des del Govern, que s'agraeix, tot i que algunes de les coses que s'estan fent des del departament, pel que fa a l'educació inclusiva, a mi no em semblen, o al meu grup no ens no ens semblen les més adequades. Crec que és important reconèixer aquesta voluntat d'explicar-se.

Sí que és veritat que moltes de les coses que van dir a mi em van reforçar la idea i la crítica, el retret que jo li faig a vostè com a màxim responsable de la conselleria, d'estar, diguem-ne, fent una aproximació massa en termes gairebé d'enginyeria social, amb la qüestió que té a veure amb l'educació inclusiva.

Crec que la forma d'abordar aquesta qüestió hauria de ser molt més matisada, molt més tenint en compte la casuística concreta i no pretendre acabar, en definitiva, amb les escoles d'educació especial, que per mi..., o si més no, és el que traspuen les mesures que pren aquest Govern, i també, per cert, les mesures que s'estan prenent des del Govern d'Espanya i des del Congrés de Diputats.

En aquesta línia, doncs, jo crec que una evidència és si agafem les dades sobre el nombre de centres d'educació especial que hi ha a Catalunya, que ha anat reduint-se en els últims anys. Des de l'any 2006, que n'hi havia un total de setanta-un, el 2011 n'hi havia un total de seixanta-dos, i ara crec que hi ha un total de cinquanta-un centres d'educació especial a tot Catalunya.

Crec que és evident aquesta pretensió d'anar reduint el pes de l'educació especial i crec també que és evident que hi ha moltes famílies que això ho contemplen amb molta preocupació. I jo li dic també que, per vinculacions personals i també per experiència personal, sé el que és tenir a casa una persona amb discapacitat, sé el que

representa per a una família haver de tirar endavant un fill amb una discapacitat o amb un trastorn de l'espectre autista. En tot cas, amb una circumstància que el fa ser, si més no, tributari d'una especial atenció per part de l'Administració pública.

I jo, senyor conseller, li ben asseguro que hi ha moltes famílies que estan encantades amb les escoles d'educació especial i que no consideren que el seu fill hagi necessàriament de ser educat en una escola del que anomenaríem «educació ordinària».

Crec que és un sistema educatiu complet. Un sistema educatiu, diguem-ne, que no són dos sistemes que d'alguna manera es separen o es deslliguen en un determinat punt, sinó que és un conjunt de sistema educatiu. I això, lògicament, ha d'incloure també les escoles d'educació especial contra les que, a parer nostre, vostès i també el Govern d'Espanya estan iniciant, doncs, una campanya que no és precisament, diguem-ne, favorable o procliu al manteniment d'aquestes escoles.

Jo li dic que, per exemple, he escoltat casos, i no un, ni dos, ni tres, sinó uns quants –i ja li dic que no parlo d'anècdotes o, en tot cas, són anècdotes bastant categòriques–, per exemple, el d'una família amb una nena amb una síndrome de Rett, que és un trastorn neurològic infantil, certament molt inhabilitant, que quan han anat a l'EAP a rebre l'orientació lògicament que han de tenir de les administracions públiques, el que li han dit és que no hi havia plaça a l'escola d'educació especial que li correspondria per zona i que, en tot cas, en la mesura que l'educació obligatòria no comença fins als sis anys, «li recomanaven» –amb aquestes paraules literalment– «que la nena també podia fer educació a casa».

O sigui, jo realment el fet, en una societat com la nostra, de saber que hi ha casos de persones que se'ls està recomanant que, en la mesura que no tenen accés a l'escola que els pertocaria per zona, doncs, també poden educar els seus fills a casa amb un problema tan greu com una síndrome de Rett, a mi em sembla realment molt preocupant.

Casos com aquest, senyor conseller, per desgràcia abunden en la casuística de problemes de discapacitat. I crec que, des d'aquest punt de vista, vostè com a responsable màxim de la conselleria d'Educació, doncs, té, hauria de tenir alguna cosa a dir.

La nostra pregunta bàsicament és per què no flexibilitzen el seu model d'educació inclusiva, tenint en compte que l'objectiu de la inclusivitat, de la inclusió, que és un objectiu lloable que nosaltres compartim..., però que no podem caure en un maximalisme de considerar que tothom ha de poder estudiar en una escola ordinària.

Les escoles d'educació especial fan una feina extraordinària, que fan sentir segurament més còmodes i felices les persones que pateixen alguna discapacitat. Sobretot en el cas, per exemple, com el que hem conegut recentment del centre d'alta complexitat de l'escola de la Fundació Nexa, que fins fa quatre dies s'estava quedant sense la subvenció del Govern de la Generalitat.

És veritat que finalment el Departament de Drets Socials ha reaccionat després també d'una reacció popular prou consistent i això ha generat que, al final, l'escola de la Fundació Nexa o el centre, millor dit, de la Fundació Nexa mantingui aquesta subvenció pública.

Crec que és imprescindible que hi hagi un compromís del Govern de la Generalitat també amb l'educació especial, no només amb la inclusiva, sinó també amb l'educació especial. I no plantejar això en termes dicotòmics que hagi de ser o una cosa o l'altra, perquè això genera un enorme trastorn i un enorme patiment en moltes famílies que tenen fills, persones amb discapacitat al seu càrrec.

Des del nostre punt de vista, hi ha una voluntat, hi insisteixo, no vull caure ara en termes desqualificatius, ni de bon tros, però sí que és veritat que veiem una certa voluntat d'arraconar l'educació especial, que, a més, va lligada a un altre dels costums que tenen més hàbit vostès de seguir, que és el de la voluntat d'arraconar l'educació concertada.

En aquest cas, moltes d'aquestes escoles d'educació especial són també escoles concertades i pateixen aquest doble biaix del seu Govern i, en definitiva, de la seva conselleria.

Crec que és una missió absolutament indefugible per al Govern de la Generalitat el fet de donar suport, de donar resposta a aquestes realitats complexes. Davant de situacions diverses, hem de tenir un marge, una flexibilitat per donar respostes diverses, respostes flexibles i no quedar-nos amb el motlle de que tothom ha d'estudiar en l'escola ordinària, que, hi insisteixo, és un desideràtum probablement lloable, però crec que moltes vegades oblida els casos concrets i acaba generant un problema més gran a determinades famílies que tenen persones que necessiten aquesta educació especial específica per als seus fills.

Per tant, la nostra proposta, senyor conseller, és primer que ens expliqui o la nostra pregunta, més aviat, és que ens expliqui si realment tenen pensat continuar amb aquesta proposta tan maximalista, tan absolutista i tan poc matisada d'educació inclusiva. I si tenen pensat establir un diàleg sincer amb les escoles d'educació especial i els seus representants, precisament, per evitar situacions com la que li comentava d'aquesta família amb una nena amb la síndrome de Rett, que acaba tenint com a únic recurs acabar educant la nena a casa fins als sis anys.

Jo crec que això no és admissible en una societat democràtica com la nostra. I espero que vostè tingui alguna resposta per a aquestes situacions.

Gràcies, conseller. Això és tot de moment.

La vicepresidenta primera en funcions de presidenta

Doncs, per respondre, té la paraula el senyor Josep González-Cambray, conseller d'Educació.

El conseller d'Educació

Gràcies. Bona tarda, vicepresidenta, diputats, diputades. Diputat Martín Blanco. Bé, celebro en primer moment que ahir celebressin aquesta reunió, aquesta trobada per parlar d'inclusiva amb la secretària de Transformació Educativa, amb la directora general. Sempre oberts a parlar del que calgui, de tots els temes que calguin i de la manera que calgui. I, per tant, sempre compartir tota la informació de com estem avançant en els diferents àmbits.

Bé, tal com vostè deia, primer comparteixo com estem avançant amb l'escola inclusiva, amb alguns dels temes que segurament també ahir compartia la directora general i la secretària de Transformació Educativa, i després faig la connexió amb els centres d'educació especial.

Primer, permeti'm que faci una prèvia. La prèvia seria que és evident –i això també ens ho hem de poder dir, ens ho hem de saber dir– que estem davant d'una escola i un sistema educatiu més complexos que mai; i estem davant d'un sistema educatiu on els casos d'alumnat, infants amb necessitats educatives específiques i especials cada cop és més elevat. I, per tant, per una banda, està bé aquesta millora que tenim amb la detecció d'aquests casos de necessitats educatives especials pel que fa a la discapacitat, pel que fa als trastorns o pel que fa a les malalties cròniques; com més aviat els detectem, millor; i, per altra, també és evident que, un cop s'incrementa aquesta detecció, hi hem d'associar i hi hem de posar molts més recursos, o més recursos dels que hi posàvem fins ara, perquè amb els mateixos recursos..., cada any els anem incrementant, però també es van incrementant els números de casos que detectem i, per tant, les necessitats.

Pel que fa a l'educació inclusiva, tres o quatre elements per situar una mica què és el que pretenem, en un sistema educatiu com el català, pel que fa a l'educació inclusiva. El que pretenem és que tots els infants tinguin garantit el dret a l'educació, atenent a la diversitat de l'alumnat amb igualtat d'oportunitats. Això s'emmarca dins

d'una nova mirada que s'ha anat desplegant els darrers anys. Portem camí amb educació inclusiva; tenim un decret del 2017 d'educació inclusiva, un decret que, pel que fa a la memòria econòmica d'aquest decret, hi estem destinant més del doble de recursos dels que hi havien amb aquesta memòria econòmica.

Però també és evident que aquest desplegament de recursos i aquest aprenentatge dels darrers anys pel que fa a l'escola inclusiva requereix, segurament, canviar també aquesta cultura inclusiva i aquest model de governança; si més no millorar-lo en funció del camí que anem fent. I sobretot, si em permet posar-hi el focus, en les barreres que ofereix l'entorn educatiu i no tant en les dificultats de l'alumnat. Avançar cap a mesures de suport universal i metodologies d'aprenentatge que s'adaptin, evidentment, als diferents ritmes. Per tant, l'escola és un reflex de la societat i, per tant, el camí cap a aquesta escola inclusiva és que també l'escola, les aules del nostre país, les 72.000 aules del nostre país reflecteixin tots els infants i joves de la societat.

Per prendre decisions, pel que fa al voltant de l'escola inclusiva..., ho fem amb evidències i posant l'accent en debat –escotar-nos– i dades objectives. Això ho hem fet a través d'una avaluació externa, u, del desplegament del decret, i ho hem fet a través d'una taula de participació de l'escola inclusiva; per tant, per reforçar el diàleg, per reforçar que tota la comunitat educativa puguem compartir amb ells com estem avançant en aquesta mirada i en aquesta escola inclusiva.

Dels resultats d'aquests dos processos, hi han diferents línies de treball de manera prioritzada que es basen en l'impuls de les mesures i suports universals, amb l'enfortiment dels serveis educatius específics i amb la consolidació i l'ampliació del treball interdepartamental. Aquí el que... En la línia del que vostè comentava, molt important el fet de poder disposar –que també en disposem per primera vegada els darrers mesos– d'un mapa de recursos per veure on estem apostant per desplegar recursos concrets, específics per a l'escola inclusiva; també per veure després com podem atendre millor els nostres infants i joves, i canviant el model de repartiment dels recursos dels monitors. Amb el pressupost 23, destinem 591 milions d'euros a l'educació inclusiva, que, dins del pressupost 23, ha suposat un tretze per cent d'increment amb relació al pressupost del 2022, amb 12.003 dotacions de professionals.

I ara ho connecto amb els centres d'educació especial. Els centres d'educació especial juguen un paper rellevant en el sistema educatiu català. Nosaltres el que diem és: màxim número d'alumnes, el millor, atesos en centres ordinaris, però també és evident, i també és ben cert, que no sempre és possible aquesta atenció que requereixen molts infants i joves en un centre ordinari. Vostè deia, diputat Martín Blanco, que tenim cinquanta-un centres d'educació especial. En tenim cent, diputat; actualment tenim cent centres d'educació especial. D'aquests cent centres d'educació especial, vint-i-cinc són de titularitat del Departament d'Educació, dotze són de titularitat municipal i seixanta-tres són de titularitat privada i concertada. No tenim cap centre d'educació especial al país només privat. Per tant, cent centres d'educació especial repartits arreu del país: vint-i-cinc del departament, dotze de municipals i seixanta-tres de concertats.

En aquests centres hi ha més de vuit mil alumnes amb necessitats educatives especials. No em consta, eh?, no em consta que s'hagi reduït els darrers anys –de fet, no ha passat– el nombre de centres d'educació especial. I, per tant, el que fem és, en la línia de transformar els centres d'educació especial, no tant apostar en la línia del que vostè comentava de minimitzar la seva existència, sinó de que també aquests centres d'educació especial s'acabin convertint en proveïdors de serveis i proveïdors de recursos, en el que en diem «Ceepsirs». I, per tant, nosaltres tenim centres ordinaris, centres d'educació especial i, alhora, per enriquir el sistema, per fer l'escola ordinària encara més inclusiva, des d'aquests centres d'educació especial anem avançant perquè s'acabin convertint també en proveïdors de serveis i de recursos per als centres ordinaris.

De fet, el curs 2022-23, el curs actual, d'aquests cent centres d'educació especial del país, vint-i-vuit han entrat en una convocatòria, han estat seleccionats també. A banda de, evidentment, fer l'escolarització com a centre d'educació especial, han estat seleccionats com a centres proveïdors de recursos i serveis per als propers cinc anys. I el proper curs 23-24 farem una nova convocatòria on n'hi entraran vint-i-cinc més. Per tant, en dos anys tindrem la meitat dels centres d'educació especial del país que, a banda de fer aquesta escolarització per a infants i joves amb discapacitat, trastorns, malalties cròniques que no poden ser atesos, degut a la seva tipologia, del tot amb les màximes garanties en un centre ordinari..., perquè puguin estar en un centre d'educació especial..., i, a banda, fer aquest servei com a centres de proveïdors de serveis i recursos. Acompanyem aquests centres d'educació especial, evidentment, amb seminaris, amb treballs per tal d'adaptar també els currículums a aquests nous centres d'educació especial i, per tant, doncs, anem avançant en aquesta línia.

Permeti'm un parell de no sé si temes addicionals –vostè no els ha tret, però en tot cas crec que és important. Un és l'acord marc Educació-Salut, que també té a veure amb com atenem aquests infants més enllà de l'àmbit educatiu, més enllà de l'àmbit pedagògic, com atenem aquests infants; en alguns casos, hi té molt a veure també la vessant de salut. I, per tant, aquest acord marc de col·laboració entre el Departament d'Educació i de Salut, que ve de l'any 2019, el que estem fent és revisar-lo contínuament i aquests dies està en revisió per tal de millorar-lo i, per tant, a través d'aquest acord marc també atendre millor els nostres nens i nenes que requereixen, que els fa falta i els cal aquesta atenció personalitzada tenint en compte les seves necessitats específiques pel que fa a l'autonomia o pel que fa a altres àmbits.

Aquí tenim cinc programes diferents de promoció i protecció de salut en l'àmbit escolar, amb els centres d'educació ordinària, amb els centres d'educació especial, amb els trastorns mentals i també, fins i tot, a domicili, els programes d'atenció domiciliària.

I per acabar, que se m'acaba el temps. Desconec aquest cas al qual feia referència d'aquesta nena amb síndrome Rett, però és evident que no és el que volem que passi, i en tot cas, li agrairé..., no cal fer-ho a través del micro, però si coneix algun cas que hagi succeït això, doncs, ens ho fa saber i revisarem..., si és que ha passat, revisarem, doncs, com es donen aquestes orientacions. Nosaltres el que volem és que els nostres nens i nenes estiguin atesos als centres educatius i, evidentment, dels tres als sis anys, com no pot ser d'una altra manera, també.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies. Per a la rèplica, té la paraula el diputat Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Sí, conseller, en efecte, les dades, el cas que jo li comentava, doncs, efectivament, és un cas que, a més, he conegut de primeríssima mà i, per tant, en efecte, després compartim les dades.

Però, en tot cas, jo crec que és transsumpte d'una realitat, conseller, que jo no sé si..., de fet, vostè no ha negat, tampoc no ha afirmat, però en tot cas jo crec que és el transsumpte fidel d'una realitat, que és que hi ha molts pares que s'estan trobant en la situació d'haver de canviar els seus fills d'escoles d'educació especial a escoles d'educació ordinària. Jo entenc que per les dificultats que estan trobant en termes administratius, en termes burocràtics i també en termes de centres..., vostè em parlava ara d'aquests cent centres que diu que hi ha al nostre sistema educatiu. La dada que jo tinc és que els centres que hi ha actualment a l'any..., de fet, l'última dada de l'any 21-22, són cinquanta-un centres, però, òbviament, crec que és evident que vostè aquesta dada la tindrà, diguem-ne, més detallada i amb més profunditat que jo.

Però en tot cas, ja l'hi dic, a mi sí que em fa l'efecte que hi ha una aproximació ideològica a la qüestió de l'educació inclusiva i que crec que perjudica enormement,

doncs, famílies que apostarien o que preferirien una escola d'educació especial per als seus fills..., i, sobretot, que s'està veient..., fins i tot ahir a la reunió que li comentava amb la senyora Mora i la senyora Aso alguns diputats amb els quals jo no tenia, diguem-ne, una visió coincident, però acabàvem convenint en que hi ha famílies que, després d'haver-se vist forçades o induïdes a traslladar els seus fills d'una escola d'educació especial a una escola d'educació ordinària, acaben tornant a l'escola d'educació especial perquè els mitjans que troben a l'educació ordinària no són els desitjables.

Per tant, per això deia abans aquesta frase, jo crec que prou gràfica, de dir: educació inclusiva, sí, educació especial, també. Precisament per això, perquè l'educació inclusiva com a objecte, diguem-ne, com a desiderat, a mi em sembla, com deia abans, molt lloable. El problema és, primer, una qüestió de finançament, i aquí podríem parlar de quines són les prioritats de despesa del Govern de la Generalitat, molt discutibles a parer nostre. Però sense entrar ni tan sols en comparacions que algú pugui dir que són demagògiques, que a mi no m'ho semblen, en tot cas, perquè és evident que cadascú ha d'assumir les seves responsabilitats, i quan hi ha un govern que destina ingents quantitats de diners a qüestions com ara les delegacions de la Generalitat a l'exterior o com tenir la televisió pública més cara d'Espanya, doncs, això és una prioritat i, en canvi, hi ha altres qüestions que, a parer meu, no són prou prioritàries.

Però en tot cas, sense entrar, sense embardissar-nos en aquesta qüestió, jo crec que és evident que hi ha una voluntat ideològica d'ofegar les escoles d'educació especial i, a més, és un sentir que crec que comparteixen moltes famílies que en certa mesura representen aquest col·lectiu de famílies amb fills amb discapacitat.

Per tant, continuo dient que els mitjans que es destinen des del departament a l'educació especial són insuficients. Hauria de ser una prioritat absoluta per al Govern de la Generalitat i és evident que no ho és. La prioritat és precisament anar, i el terme no se'l prengui com una cosa pejorativa, però anar arraconant progressivament les escoles d'educació especial, i jo crec que això, hi insisteixo, és una vulneració clara del principi d'igualtat, a més d'una profunda injustícia per a moltes famílies que es veuen inermes i absolutament desamparades per la Generalitat.

Li comentava aquest cas de la síndrome de Rett, però hi ha molts altres casos de persones amb fills amb trastorns de l'espectre autista o amb discapacitats diverses, no només pluridiscapacitats, que seria el cas més extrem, sinó amb discapacitats diverses que s'estan trobant en situacions que els resulten realment kafkianes perquè no poden escollir, i tenen el dret a fer-ho, a escollir l'educació per als seus fills que s'ajusta més o que és més adient a la seva visió del que ha de ser l'educació dels seus fills.

Jo comprenc que hi ha famílies amb fills amb discapacitats que volen que els seus fills vagin a tota costa a l'escola ordinària, i em sembla absolutament legítim, no només legítim, sinó absolutament comprensible. Però també comprenc, i crec que també és legítim, i crec que l'Administració també té l'obligació de donar empara a aquestes famílies que consideren que el seu fill ha d'estudiar o s'ha d'educar en un centre d'educació especial. Per tant, crec que tot és compatible, tot és possible si fem una bona priorització dels recursos públics.

En tot cas, gràcies, senyor conseller, per la seva atenció. I després parlem d'aquests casos que comentàvem.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Per a la rèplica, té la paraula el conseller, el senyor González-Cambray.

El conseller d'Educació

Bé, doncs, tractaré d'ampliar una mica la informació com a punt de partida amb els exemples o els casos que vostè projectava o vostè compartia en aquest torn de rèplica.

Nosaltres escolaritzem els infants en el millor centre educatiu, en el que millor atesos estaran o han d'estar. Per tant, què fem? L'escola inclusiva el que fa és prioritzar aquesta educació i destinar cada any més recursos a l'escola inclusiva per tal de que tots els infants i joves del país puguin estar atesos en centres ordinaris.

Alhora, també és cert el que li deia, que disposem de cent centres d'educació especial distribuïts arreu del país, del Departament d'Educació, dels ajuntaments o concertats, que ofereixen vuit mil places, que aquestes vuit mil places fa anys que estan ocupades i, per tant, hi ha alumnat que, per la seva tipologia de necessitats d'educació especial, no poden ser atesos en un centre ordinari. I, per tant, educació inclusiva, sí; en absolut és incompatible amb centres d'educació especial, també. I no només això: per tal de que aquests dos mons que estan connectats, de les escoles ordinàries i els centres d'educació especials, tinguin aquestes passarelles i es puguin beneficiar un de l'altre, el que fem és avançar també..., que és la convocatòria que li deia, que ara tenim un quart d'aquests centres, en tenim vint-i-vuit, com a centres proveïdors de serveis i recursos i l'any vinent se n'incorporaran vint-i-cinc més. Per tant, en tindrem la meitat també com a centres proveïdors de recursos, centres Ceepsir.

No consten... –després també ho podem comentar, eh?, els casos particulars, sempre els dic als diferents diputats que en plantegen: si hi ha un cas particular que no compartim que aquella sigui la pràctica, doncs, no ho compartim i, per tant, parlem-ho a banda, posin l'exemple concret i anem a veure com ha succeït, com s'ha pres la decisió, si realment ha estat així en aquella situació concreta.

El Departament d'Educació el que no fa és anar a buscar les famílies que estan a centres d'educació especial perquè vagin a centres ordinaris. Això no passa. Una família que està escolaritzada en un centre d'educació especial, la família decideix si continua o no en aquell centre d'educació especial.

Vostè deia, hi ha una aproximació ideològica amb els centres d'educació especial. Sí, clar, en tota la vida hi ha una aproximació ideològica, és evident. En totes les decisions que prenem des del Departament d'Educació hi ha uns valors republicans i una decisió ideològica, i hi han uns valors. És evident que sí. Ara bé, aquesta aproximació ideològica es basa, si m'ho permet, en el fet de beneficiar totes les famílies. No només les famílies..., l'escola inclusiva el que fa és beneficiar no només les famílies que tenen un fill amb necessitats educatives específiques o especials, sinó també tota la resta de famílies que tenen fills que no tenen aquestes necessitats educatives específiques.

Per tant, el que sí que puc afirmar, en la línia del que vostè..., posava algun exemple de recursos, d'on es destinen recursos. Jo, en tot cas, el que em preocupa més és el Departament d'Educació, només faltaria. Departament d'Educació: més mestres que mai, pressupost més alt de la història. I nosaltres el que fem en el cas que avui estem tractant és cada any posar-hi més recursos. En volem més, i tant que sí. Però cada any incrementem els recursos en l'escola inclusiva.

I, a més a més, també en la línia del li comentava, incrementem els recursos als centres d'educació especial. Per què? Perquè escolaritzem l'alumnat també, com fins ara, sense reduir aquesta oferta als centres d'educació especial i, a més a més, incrementem els professionals perquè aquests centres puguin ser centres proveïdors de recursos i serveis.

I una cosa: com que m'agrada sempre intentar respondre-ho tot, abans s'ha fet referència al cas Nexe; no és un centre..., és un centre de Drets Socials, el cas Nexe. I, per tant, el que sí que hem fet és col·laborar, com fem de forma interdepartamen-

tal, en aquest cas ho hem fet Drets Socials, Educació i Salut. És cert que el tema s'ha resolt, però és un centre que és del Departament de Drets Socials.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

El dinovè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el model turístic.

Interpellació al Govern sobre el model turístic

300-00322/13

Presentada pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula per a l'exposició de la interpellació la diputada Jessica González... No? Sí? Perfecte. Jessica González Herrera.

Jessica González Herrera

Gràcies, vicepresidenta en funcions. Conseller, diputats, diputades, avui venim a parlar d'un tema que no és nou, però que és central per al futur de les nostres ciutats i els nostres municipis: parlem del model turístic. Un tema que, ho repetim, no és nou. De fet, moltes plataformes veïnals i diferents formacions polítiques d'aquesta cambra l'hem portat a les institucions i un altre cop, però, lamentablement, veiem que el ritme al qual hauria d'avançar el Govern de la Generalitat per regular i en decidir cap a quin model volem anar..., no anem a la velocitat que ens agradaria i, llavors, el tornem a posar sobre la taula.

I parlar de model turístic és parlar d'oportunitats laborals per a les persones joves; és parlar de com redistribuïm la riquesa de manera justa, també a tot el territori; és parlar de com el consum desproporcionat de recursos com ara l'aigua que genera el turisme, encara més en aquestes èpoques de sequera que estem vivint; parlar del model turístic és parlar també de com defensem els drets a l'habitatge, el dret a l'oci, el dret a l'espai públic de la població dels nostres municipis. És parlar del model turístic, en definitiva, de si volem seguir vivint en una Catalunya del monocultiu turístic, on les vides i les oportunitats de la gent estiguin supeditades a les lògiques del mercat o del consum, o si volem avançar d'una vegada per totes cap a una regulació del turisme, cap a un decreixement que faci que aquest sector econòmic sigui també un sector sostenible i impulsor de drets i benestar per al total de la població. I això no ho podem posposar ni un minut més, conseller.

Barcelona i les ciutats metropolitanes, que, com bé sabem totes, són les que estan absorbint precisament aquest impacte del turisme. Aquí ho dic de primera mà també com a veïna del barri Gòtic del districte de Ciutat Vella. És una realitat que vivim a peu de carrer i que afecta absolutament tota la nostra vida.

Aquest model actual de turisme que algunes de vostès segueixen proposant porta anys degradant els nostres barris, tensionant el descans i l'accés al transport públic, als espais públics de les veïnes, determinant moltes vegades també l'estructura comercial dels nostres carrers i dels nostres barris, apujant, per descomptat, el preu de l'habitatge i l'oci a tota l'àrea metropolitana, generant, com deia abans, un model de monocultiu i que comporta una precarització econòmica moltes vegades de persones joves, molt sovint dones, molt sovint persones migrades, que són la mà d'obra que sosté i alimenta aquest model turístic actual. No és un tema menor. I, per això, li preguntem clarament, conseller, quin és el model de turisme que proposa la Generalitat de Catalunya, el vostre govern. I aquí –aprofitant, és una interpellació al Govern però estem en clau parlamentària– als diputats i diputades del Partit Socialista, de Junts per Catalunya, els volíem preguntar: quan les propostes que aporten a Barcelona i a tot Catalunya són d'ampliar aeroports o de tornar a donar llicències per a pisos turístics sense fre, i tot això suposa una expulsió a les veïnes dels nostres

barris; quan ignoreu el consum desproporcionat d'aigua que es fa des del sector hotel·ler en plena sequera com la que estem patint; quan vosaltres seguïu parlant d'un fals creixement econòmic sense garantir millor sous i millors condicions laborals per a les treballadores –hi insisteixo– sobretot joves, sobretot dones, sobretot migrades, que sostenen els restaurants, bars, hotels amb els seus cossos i amb la seva salut; quan tot el que proposeu està centrat en, precisament, augmentar la quantitat, i no us fixeu en les externalitats del turisme que paguen les veïnes dels nostres barris, els nostres municipis...

Creieu que de veritat això és regular el turisme? Creieu que això portarà qualitat de vida a les veïnes? I aquí, senyors d'Esquerra Republicana, i, específicament, en concret a vostè, conseller, i aquí, d'alguna manera, si vosaltres no esteu per això que acabo d'anunciar, per què no utilitzeu les vostres competències, les vostres eines? Perquè recordem que les competències són de la Generalitat de Catalunya per regular aquests temes. Per què esteu deixant tot en mans dels municipis i de les ciutats que no poden assumir tota la transformació d'aquest model només perquè vostès no s'hi vulguin posar, amb la seva regulació?

I aquí exemples d'aquestes regulacions i aquestes iniciatives que des de les ciutats s'han fet –bé, des de la ciutat de Barcelona–: el 2015 es va aconseguir acabar amb gairebé sis mil pisos il·legals a Barcelona. I, en el tema específic dels habitatges turístics –de fet, un estudi que hem presentat aquesta setmana–, des del 2012, moment en el qual es van flexibilitzar els marcs normatius per obtenir llicències als habitatges d'ús turístic, el creixement d'aquest a Catalunya va ser totalment exponencial: de només 702 llicències, el 2012, es passa gairebé a cent mil habitatges turístics censats aquest any, el 2023. I per fer-se una idea ràpida del que això representa, només cal dir que el parc públic d'habitatge de tota Catalunya és d'uns vint mil habitatges, és a dir, una cinquena part dels habitatges d'ús turístic. Fa poc, de fet, el Govern va anunciar a bombo i plateret la construcció de deu mil habitatges públics, una quantitat totalment irrisòria al costat de l'altra.

I, davant aquesta realitat, aquí aquesta és una interpel·lació també producte de la proactivitat, des del nostre grup hem fet els deures, i aquesta setmana hem presentat una proposició de llei que té precisament com a objectiu la llei d'urbanisme del 2010, per fer front al preocupant creixement dels pisos turístics a tota Catalunya. Per nosaltres és evident que cal que la normativa autonòmica reaccioni i aquí ho entomem des d'aquest Parlament per també dotar els ajuntaments d'eines legals. I en aquest sentit, conseller, pregunta concreta: què esteu fent des de la Generalitat de Catalunya per garantir també el dret a l'habitatge i evitar que l'experiència i les dificultats de Barcelona es repeteixin també a altres ciutats de Catalunya.

Entrant en altres temes o en altres mesures com poden ser les taxes turístiques, que de fet va ser part de l'acord de pressupostos que vam tenir per als pressupostos el 2022 i que entenem que està en procés, s'hauria d'accelerar una miqueta més, però entenem que hi ha voluntat, com podem fer que aquests beneficis també es recaptin i arribin arreu del territori? O iniciatives també, conseller, com el pla especial urbanístic d'allotjaments turístics, que ha fet que no es continuïn construint hotels a les zones tensionades i que l'oferta es redistribueixi equitativament a la ciutat. Com extrapolem això a Catalunya?

Parlem també, conseller, d'infraestructures que reverteixin el turisme de manera positiva i per impulsar precisament aquesta equitat territorial i repartir pel territori. En comptes de mirar cap ampliar a l'aeroport o al port de Barcelona, pensem en com podem enfortir la xarxa de transport sostenible i de proximitat per donar a conèixer també la resta de Catalunya a altres persones que ens puguin visitar.

Però com us recordava abans, és la Generalitat, conseller, qui té les competències per actuar en aquest sentit, en aquest àmbit. I, per tant, és necessari que prengueu un lideratge i poseu sobre la taula propostes concretes i recursos reals, sobretot per poder transformar aquest model que ara mateix està antiquat i resulta cada

vegada més perjudicial per a l'àrea metropolitana i per a altres nuclis de turisme intensiu a Catalunya. Perquè aquí estem parlant de Barcelona, però podem parlar de la Costa Brava, podem parlar de Tarragona, que estan avui en una situació límit. Estem parlant de que només aquest any podrien arribar 3 milions i mig de creueristes a la capital de Catalunya. Això són 400.000 al mes. A més que, amb les noves terminals, podria acabar en 4 milions el 2024. Aquestes xifres..., també hem de dir que el port a vegades fa trampes en els càlculs que fa, comptant creueristes de port base, per una banda, i de trànsit, i en realitat dos de cada tres només s'estan cada quatre hores a la ciutat. Totes aquestes xifres, tot plegat és una autèntica barbaritat que condemna els nostres veïns i veïnes a ser figurants en una ciutat que cada vegada més es converteix en un parc temàtic.

Com fem que no només Barcelona, sinó Tarragona, sinó la Costa Brava i els seus petits municipis puguin revertir, puguin aturar... I, en aquest sentit, va aquesta interpellació. I aquí les Illes Balears acaben de fer, acaben de demostrar que posar ordre precisament al caos del turisme massificat i els creueristes és una qüestió plenament de voluntat política. Aquí ho han fet des del Govern de les Illes Balears i ens agrada que també s'entomés des de Catalunya. Esteu per aquesta opció, conseller?

En aquesta interpellació l'instem sobretot a sortir d'aquesta paràlisi. I aquest acord per limitar els creuers que s'han fet a les Illes Balears podria ser un bon exemple, perquè no fer res no és una opció. Ens hi va el futur de les nostres vides, dels nostres barris, del nostre clima i també del nostre model econòmic. A la rèplica seguim ampliant qüestions.

Gràcies.

La vicepresidenta

Per a la resposta, té la paraula el conseller d'Empresa i Treball, senyor Roger Torrent Ramió.

Roger Torrent Ramió

Gràcies, vicepresidenta. Gràcies, diputada. Parlava vostè de figurants. Jo, com que no vull fer de figurant ni intervenir en debats que són a escala local, em permetrà que una part de la seva intervenció, que he entès que era amb una lògica electoral barcelonina, no hi entri. Jo parlaré del model a nivell català. Quin és el model de turisme que volem per a aquest país, que en principi és el que plantejava aquesta interpellació.

Per fer-ho, m'agradaria fer una petita excursió cap a un altre sector d'activitat, un altre sector econòmic, veure com ha evolucionat, perquè em sembla que ha seguit un camí en els últims anys que correm el risc de seguir-lo també en el sector turístic, i, per tant, que ens pot servir de prevenció respecte a allò que hem de fer i allò, sobretot, que no hem de fer amb relació a la mirada al turisme. Vull parlar una mica d'indústria. Poc. Una excursió molt ràpida, però que crec que serveix per contextualitzar a nivell històric una mica de què vull parlar.

A nivell industrial, durant molts anys, durant dècades, ens hem passat el temps enmig d'un debat entre els que criminalitzaven el sector i els, amb una actitud més política neoliberal, que deien *laissez faire*, no?, deixem fer a les indústries; els que les demonitzaven, i els que deien que facin el que vulguin, campis qui pugui. I tot i que són discursos en els dos extrems i que en certa manera sembla que haurien de tibar cap a un dels costats i generar, diguéssim, un empat tècnic, en realitat el que va provocar aquesta tensió de discurs, aplicada també el que feien els governs, va ser la desindustrialització progressiva. Hem anat perdent..., Catalunya també ha anat perdent pes industrial durant totes aquestes dècades. Avui, sortosament, tenim un altre discurs, sobretot liderat per les esquerres, sobre la reindustrialització necessària del nostre país. I és un discurs que genera un consens molt ampli, un consens polític central.

Explico això perquè em sembla que és un esquema que, hi insisteixo, pot seguir en aquests moments el turisme. D'una banda, tenim aquells qui demonitzen absolutament l'activitat econòmica, i a l'altre extrem, també, com en les altres activitats econòmiques, tenim aquells que voldrien el campí qui pugui, voldrien la intervenció zero i que sigui el propi mercat que reguli les dinàmiques. Precisament, per això ens fa falta aquí també tenir un model turístic. Aquest consens central que abans comentava també l'hem de saber generar en l'àmbit turístic. Un discurs que ens permeti transitar entre una opció i l'altra, entre un extrem i l'altre, i ens permeti ser propositiu, ens permeti ser constructiu. Per què? Doncs perquè ens hi va una part molt important dels llocs de treball. Després podem parlar de la precarietat, però dels llocs de treball, de la riquesa, de l'activitat econòmica d'aquest país que ha estat clau durant el segle XX i que necessitem reposicionar-la al segle XXI, i per això necessitem un model.

I un model, ja ho deia el president aquest matí, no són consignes. Són accions concretes que defineixin quin horitzó volem en cada un dels aspectes que determinen com ha de ser aquest model turístic. I això, al final, es demostra en la pràctica, no només amb determinats eslògans, sinó en com es fa quan tenim la responsabilitat d'assumir decisions respecte a aquest model.

Precisament ahir, per posar un exemple concret d'això, vaig visitar Rupit. Rupit és un municipi, és un poble del municipi de Rupit i Pruit, el coneixen perfectament: tres-cents habitants durant tot l'any, que pot arribar a rebre 150.000 visitants durant l'any, cinc-cents vegades més del que tenen d'habitants. La part més important de l'estructura econòmica del municipi es basa en aquesta activitat turística. És el que ha explicat l'evolució dels últims anys. I és també, efectivament, una situació que avui genera contradiccions i genera la necessitat de readaptar els principis i els valors a les necessitats que tenim avui, que són diferents de les del segle XX. Precisament per això, l'ajuntament no només determina a través de les ordenances quin model volen seguir, sinó que defineix exactament quin és el mapa, quin és l'horitzó que volen seguir. Per tant, defineixen cap allà on volen anar i després amb les eines que tenen a nivell municipal, que són moltes, i ara hi entraré, concreten el marc regulatori a nivell municipal en aquest sentit. I, per exemple, el que han fet és –cosa que no ha fet l'Ajuntament de Barcelona, després també en parlaré– una moratòria dels habitatges d'ús turístic. Que ha exercit les competències, l'Ajuntament de Rupit, eh?, incomparable des d'un punt de vista d'estructura i capacitats amb l'Ajuntament de Barcelona, ha exercit aquestes competències.

Però, en qualsevol cas, competències que al final responen a aquest model de base, que òbviament té un component ideològic, però que sobretot necessita un gran acord de país, si volem que sigui realment a mitjà i llarg termini, que tingui vocació de perdurabilitat. I això és el que hem fet des del Govern de la Generalitat de Catalunya. Vostè em demanava quin model de turisme té el Govern de la Generalitat de Catalunya. L'acabem d'explicar fa molt pocs dies. El compromís per un model de turisme responsable. Compromís nacional per un nou model responsable de turisme, al qual s'han adherit més de 123 entitats, entre les quals l'Ajuntament de Barcelona. Què diu aquest model? Defineix quin és aquest horitzó on volem anar, i com entenem en el segle XXI el turisme. I com fem compatible aquesta activitat econòmica, que també té una dimensió cultural, que també té una dimensió social, que té una dimensió patrimonial, amb la convivència amb els veïns i veïnes. En definitiva, com construïm aquest model regeneratiu del qual ens parlen, per exemple, teòrics com l'Anna Pollock, i que té una incidència positiva en la comunitat.

Un model de turisme responsable que afronta no només les contradiccions, sinó sobretot totes aquelles externalitats negatives que estem d'acord que avui un determinat model, un determinat sistema productiu, no només en l'àmbit del turisme, en el del turisme també, però també en tots els altres sectors econòmics que han de fer una evolució en un nou model productiu perquè les externalitats que avui entenem

no les enteníem de la mateixa manera fa uns anys i avui les veiem com a externalitats. El turisme també ha de fer, està fent aquesta mateixa evolució. Hi insisteixo, amb un gran consens, introduint el sector amb vocació de perdurabilitat i de lideratge. Lideratge polític intern, però també lideratge a nivell extern.

De fet, l'Organització Mundial del Turisme, dependent de Nacions Unides, acaba de dir que el model que hem plantejat amb aquest model de turisme responsable és una bona fórmula exportable arreu del món, perquè és un exercici no només d'anàlisi, no només de reflexions, sinó sobretot de propostes concretes per afrontar aquestes situacions. Algunes de negatives, que òbviament hem de limitar o minimitzar, i d'altres de positives que hem de saber desenvolupar i que hem de saber sumar en els propers anys.

Per tant, hi ha un relat. Tenim un relat de país, de quin és el model que volem. I quan dic «de país» ho dic literalment i amb totes les conseqüències, perquè no és només el Govern, hi insisteixo, 123 entitats, entre les quals les associacions de municipis, Federació de Municipis o Ajuntament de Barcelona o Federació d'Associacions de Veïns. Per tant, la part dels veïns, que no havia sigut mai tinguda en compte en debats com aquest, també hi és i també participa del consens.

I, un cop tenim el consens, que el tenim, un cop tenim el model, que el tenim, el que farem és fer el desenvolupament normatiu que expliqui, que concreti aquest model, amb les eines que tenim disponibles, que és veritat que la Generalitat en té, i aquest Parlament encara en té més, perquè té la capacitat legislativa, però els ajuntaments també en tenen, i l'Ajuntament de Barcelona especialment. L'Ajuntament de Barcelona tenia la possibilitat de fer el PEUAT –que vostè ho ha comentat– a nivell urbanístic. No presenta la memòria econòmica; hi ha un defecte de forma; un tribunal suspèn el PEUAT, que és aprofitada, aquesta escletxa, quan es podia haver fet també una moratòria *ad hoc a posteriori*, després d'aquesta sentència; no es fa i aquesta escletxa és aprofitada per alguns privats per entrar unes llicències que ara clamen al cel i que ara ens generen, òbviament, moltes contradiccions i molts debats.

Però no s'aprofiten totes les eines, ni el PEUAT, ni la possibilitat de fer aquesta moratòria, ni sobretot la possibilitat de fer una ordenança municipal com ha fet Rupit. Ordenances municipals que crec que ja són una cinquantena de municipis –parlo de memòria; un amunt, un avall– a tot el país que ja han fet una ordenança per limitar determinats usos urbanístics vinculats amb el turisme i perquè no col·lideixin amb els interessos de l'habitatge, amb els interessos de la ciutadania, dels municipis que viuen en aquests llocs.

I, de fet, ho torno a dir, és a dir, l'Ajuntament de Barcelona té eines, com en té la Generalitat de Catalunya, i no les ha aprofitat. No ha recorregut tot el potencial. Jo estic amb un ànim, dic, amb un ànim de repartir-ho en aquest sentit, d'intentar buscar la fórmula que ens permeti treballar en aquest sentit, perquè el que hem sentit masses vegades és espolsar-se la responsabilitat cap a les altres administracions, i no s'ha fet l'ordenança, quan, escoltin, vostès mateixos el 2020 van incloure una esmena a la llei d'acompanyament dels pressupostos que, literalment, el que venia a dir és que l'Ajuntament de Barcelona, en virtut de la carta municipal i les seves capacitats, tenia la potestat de regular els usos turístics, les llars compartides, els allotjaments turístics, els habitatges, com deia, d'ús turístic, etcètera. Per tant, la capacitat de regular-ho ja la té l'Ajuntament de Barcelona –2020. Per tant, la capacitat de regular la tenen les administracions, compartida; ho hem de treballar.

Benvinguda sigui aquesta proposta que han presentat. Després en parlaré, perquè se suma a tots els treballs que ja n'hem fet en aquest sentit. Però, en qualsevol cas, el que volem escoltar amb més determinació és quin és...

La vicepresidenta segona

Conseller...

El conseller d'Empresa i Treball

...el model turístic. Nosaltres l'hem posat sobre la taula. No sabem exactament quin és el seu.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Per a la rèplica té la paraula la diputada senyora Jessica González Herrera.

Jessica González Herrera

Sort que no parlàvem d'electoralisme aquí, conseller; aquí només..., aquesta interpellació és en clau electoral. Vostè no n'ha fet cap. A més a més, quan el Govern de la Generalitat de Catalunya no para de copiar polítiques que es fan des de l'Ajuntament de Barcelona. Es parla d'un govern feminista que finança entitats avortistes i no parlar de l'exercici de *mansplaining* que acaba de fer vostè, ensenyant-me molt bé el que era el model turístic o no. O a un govern verd que aposta per l'ampliació de l'aeroport del Prat o per uns jocs olímpics d'hivern. O sigui, és una mala còpia, evidentment. O un govern social que... Vostè parlava de drets laborals. Què té a veure un projecte com el Hard Rock amb els drets laborals precisament d'aquestes persones del territori, si tant us preocupa aquest tema?

Vostè ha parlat de les eines a Barcelona, ha parlat del PEUAT, ha parlat de la moratòria que s'hagués pogut fer. L'alcaldeessa va demanar fer una moratòria, i tots els partits vam votar de no fer una moratòria, de no aturar les llicències de pisos turístics. Tots els grups municipals, inclòs el vostre, han votat en contra d'aquesta moratòria. Llavors, aquí menys lligons.

Vostè parla de que totes les administracions tenim eines, i és veritat. L'Ajuntament de Barcelona, com tots els ajuntaments d'aquest país, té unes eines. Quines són les eines que ha fet servir el Govern de la Generalitat en concret? Vostè parla de... I aquí parlem de divisió de poders. Aquí li hem presentat una proposta –a la que ha dit vostè que es referirà a la rèplica– que se suma a les coses que ja s'estan fent per regular els allotjaments turístics. Quines són aquestes mesures en concret? Perquè no ens consten. Què està fent el Govern de la Generalitat de Catalunya quan té cent mil pisos turístics el 2023 i això no para de créixer? Quines són les eines que potser ens hem perdut i que aquesta proposta legislativa que hem presentat des del nostre grup aportarà? Ens interessaria saber, en aquest sentit, què és el que s'ha fet.

Vostè ha parlat que té un relat i el relat ho aguanta tot, el paper ho aguanta tot. Però parlem de mesures concretes, conseller; parlem de mesures ambicioses, de mesures innovadores, concretes, específiques, amb pressupostos, amb calendaris per fer millor aquesta transició sostenible i de qualitat de què vostè parla. Vostè ha parlat també d'aquests posicionaments que dèiem contraris al turisme, etcètera. Nosaltres el que estem dient és que el model turístic no pot ser, no pot continuar sent un model extractiu i un model depredador absolutament amb els barris i amb els drets laborals de la gent. No pot ser un model extractiu; això és el que estem dient. No estem dient que no vinguin turistes, etcètera. Vull dir que vingui la gent que hagi de venir de manera sostinguda i de manera sostenible en aquest territori i en els nostres barris i també arreu de Catalunya.

Aquí també parlem de les infraestructures que equilibren l'accés a tot el territori. L'hi hem dit. Vostè no ha parlat d'aquestes infraestructures en comptes de seguir contaminant i col·lapsant les nostres ciutats i l'àrea metropolitana. I sobretot insistim –insistim– en aquest tema, que s'ha parlat molt per sobre dels drets laborals. El que estem demanant també és que el turisme sigui un sector en el qual els drets de les treballadores i la seva salut estiguin garantits, amb uns sous que beneficiïn i que vegin reflectits d'alguna manera en la salut de la gent.

I, en definitiva, conseller, més enllà de parlar específicament del que es podria fer i no es fa, perquè aquí faríem infinitament una llista de les coses que des de Barcelona o des d'altres municipis, perquè són el primer nivell administratiu i que

despleguen moltes competències tot i no tenir la..., desplega moltes polítiques específiques, tot i no tenir les competències. Aquí el que demanem és concreció. No li demanem el relat, perquè, bé, el relat el podríem fer tots. Li demanem concreció específica sobre habitatges turístics, concreció específica sobre aquests drets laborals, com la Generalitat de Catalunya està ajudant a que es compleixin.

Propostes realistes, conseller, i que no segueixin passant la seva feina als ajuntaments, a tots els ajuntaments, d'aquest país, i que us comprometeu amb aquest model turístic del que molt bé parla vostè, però que poc apliquen, malauradament.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Per a la rèplica, té la paraula el conseller senyor Roger Torrent Ramió.

El conseller d'Empresa i Treball

Gràcies, vicepresidenta, de nou. Li he dit que benvinguda sigui la proposició de llei que han presentat –no sé si avui o ahir, en tot cas, aquesta setmana–, que se suma, com deia, als treballs que òbviament a nivell de Govern hem estat fent per regular aquesta..., en fi, la realitat dels habitatges d'ús turístic, en aquesta intersecció entre l'àmbit de l'habitatge i el turisme i, sobretot, vinculat a la regulació urbanística, que és, al final, l'espai de regulació en aquest àmbit.

Hem fet tot el treball per generar un marc legislatiu robust, que no sigui només declaratiu, que no sigui només una declaració d'intencions, que després tingui poc recorregut; que no parli només de Barcelona, sinó que parli de totes les realitats del país; que no siguin eslògans, sinó que sigui una realitat fefaent i efectiva, que després no generi frustració; que no passi com el PEUAT, que si falta un element, doncs... (*Veus de fons.*) Senyor Cid, puc parlar jo? Sí? Gràcies.

Doncs un marc jurídic robust que permeti regular-ho i que permeti fer-ho en base als grans consensos. Perquè, ho torno a dir: podem plantejar determinades modificacions legislatives al Parlament, que s'ha de fer, vostès en l'exercici de les seves facultats l'han presentat –el podien haver presentat també abans, l'han presentat ara, en tot cas, benvingut sigui, ja els hi dic– però si realment volem que això sigui definitori i definitiu en l'àmbit del sector, és necessari fer-ho amb diàleg compartit amb tots els agents de l'ecosistema.

Com hem fet amb el model de turisme responsable, amb el compromís, ho torno a dir, signat per interessos tan oposats, òbviament, com les associacions d'empresaris i els sindicats, que òbviament el que reclamen és una millora de les condicions laborals. I això no s'havia fet fins ara. No hi havia cap altra administració, i això és un exercici que pot fer el Govern de la Generalitat de Catalunya o pot fer qualsevol altra administració, especialment aquelles que regulen àmbits amb una pressió turística molt important, amb una activitat turística molt important, com l'Ajuntament de Barcelona. I ho hem fet nosaltres. No ho havia fet ningú fins ara. I és importantíssim des d'un punt de vista de definició de quin és el model que volem.

Vostè parla del relat, però el relat en aquest sentit és importantíssim, perquè és definir cap a on volem anar, perquè si no estem només donant pals de cec amb mesures reactives en base a llicències que s'han donat o en base a problemes que hem tingut últimament o en base a debats electorals, però no tenim un full de ruta constant, i això és el que hem generat des del Govern de la Generalitat de Catalunya.

I, hi insisteixo, la seva proposta, doncs, se suma al treball que hem fet per regular, des d'aquest punt de vista, urbanísticament els usos dels habitatges, que estem fent amb el Departament de Territori –el Departament d'Empresa i Treball amb el Departament de Territori–, que des del canvi de titularitat efectivament ha assumit aquesta vocació, aquesta voluntat, aquest treball, que estem fent de manera compartida, evidentment, amb la voluntat de dialogar-lo amb el sector, de pactar-lo amb el sector, de tenir els acords polítics necessaris.

I ens semblava que el context electoral municipal, segurament, no era el millor moment per presentar una proposta d'aquestes característiques. Vostès han decidit que sí, legítimament, no passa res, ja els hi dic: això se suma i, amb ànim constructiu..., després ja no et pot tornar a sortir aquí. I sortirà i m'acusarà de dir segons què, pel to que faig servir. Ja l'hi he dit: és amb ànim propositiu i constructiu, i em sembla molt bé la proposta que han fet i se suma als treballs que farem i a la regulació. I després hi ha d'haver una majoria parlamentària aquí.

Però la meva responsabilitat com a Govern és liderar quin és el model que volem aconseguir. Després les majories parlamentàries seran les que seran, per a la seva proposició de llei o per a les propostes que puguem portar des del Govern de la Generalitat de Catalunya, que les hem treballat i que les portarem per, efectivament, doncs, desenvolupar aquest marc normatiu sobre les competències que són nostres.

Malauradament no les tenim totes. Nosaltres les voldríem totes. No determinem qui atraca i qui no atraca al Port de Barcelona; això és l'Estat. Jo no sé si el discurs que ha fet respecte al Port de Barcelona el fan també a Madrid respecte a l'Estat. No el sento gaire; si el fan, el fan amb molta sordina, diguéssim, perquè no l'he sentit gaire.

Perquè el que passa a Illes Balears és un acord entre privats i el Govern de les Illes Balears; no és una llei o una regulació, és un acord. Nosaltres no tenim la capacitat competencial sobre el Port de Barcelona respecte a qui atraca i qui no atraca al port, i ho saben perfectament –ho saben perfectament.

Però, en canvi, el relat, tornem-hi, l'idea, l'eslògan és «escolta, la Generalitat no fa res respecte a això», i això no els hi sento dir gaire al Govern de l'Estat. Hi ha una voluntat de responsabilitzar altres administracions. Ho hem vist constantment durant la legislatura.

Espero que ara, diguéssim, hagin vist que necessàriament hem de cooperar, necessàriament hem de treballar plegats. Han fet una proposta; òbviament la llegirem, la integrarem també en els debats que hem fet, i, efectivament, doncs, com hem dit, un cop tinguem model, hi haurà el debat parlamentari; doncs, segur que ara haurem de tenir el debat parlamentari, ara que ja tenim model, ara que ja tenim un acord de país.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies, conseller. Acabat el debat, se suspèn la sessió fins demà a les nou del dematí.

La sessió se suspèn a dos quarts de set del vespre i un minut.